

НОВИТЕ ВИДОВЕ

A photograph of a very muscular man, likely a bodybuilder, posing in a dark, stone-walled environment. He is wearing a black harness and is flexing his muscles, particularly his chest, arms, and legs. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his body.

ЛОРЪН
ДОНЪР
БРОН

ЛОРЪН ДОНЪР БРОН

Превод: Illusion

chitanka.info

Само един поглед към Брон и Бека вече се чуди как ли би изглеждал без дрехи. Той също е привлечен от нея, но се е закълел никога да не докосва човешка жена — те не са достатъчно силни за грубия секс, който предпочита.

Когато научава, че ще живее под един покрив с Бека, приема това като шанс да разшири познанията си за хората. За щастие, може да го направи и в същото време да държи ръцете си далеч от нея...

Добрите му намерения отиват по дяволите, когато двамата са отвлечени и затворени в клетка. За Брон кошмарът започва отново. Двамата с Бека трябва да разчитат един на друг, ако искат да оцелеят.

Както винаги, бих искала да благодаря на господин Лаурен за цялата му любов и подкрепа. Сърдечни благодарности на Кили Муун, не само за това, че е най-добрият критик, но и че обича тази поредица колкото мен. Специални благодарности на майка ми Дона, затова че винаги ме е насърчавала да чета. Книгите са невероятни творения, те ни откриват нови светове, водят ни към приключения и обогатяват нашето въображение.

ГЛАВА 1

Бека Оберто изгледа баща си и устоя на изкушението да изкрещи.

— Какво?

— Трябва да се преместиш при мен — сви рамене Тим. — След по-малко от час един мъж ще се настани в къщата ти. Застлах старото ти легло с чисти чаршафи.

— Не! — Младата жена яростно поклати глава и се облегна на колата си. Той току-що ѝ бе заявил, че е дал съгласието си на някакъв човек да се нанесе в дома ѝ, но къщата си беше нейна. — Не може просто да ми заповядаш да живея с теб или да даваш разрешение на някой да се настанява в дома ми. Дядо завеща голямата къща на теб, а тази за гости на мен. Непознатият е твой приятел, така че го покани в твоя дом.

— Не става. Той е, ъ-ъ, различен. Има нужда от собствено пространство, Ребека.

— Аз също. Не ме интересува колко е различен и в каква ситуация се намира. Няма да получи моя дом. Обичам те много, но съм на двадесет и девет, вдовица, и твърде възрастна, за да живея отново с баща си. — Тя си пое въздух. — Плюс това, ти ме побъркваш. Отнасяш се с мен сякаш съм десетгодишна, а и живея самостоятелно твърде отдавна, за да се върна отново към това. Няма начин, по дяволите. Достатъчно ясна ли съм? Дай му старата ми стая.

Тим Оберто се размърда и премести тежестта си върху другия крак.

— Той е Нов вид, Ребека. Има нужда от собствено пространство и за него ще бъде проблем близостта на главната къща до улицата. Казаха ми, че се нуждае от тихо място, иначе шумът от трафика ще го държи буден. Къщата за гости е чак в задната част на имота, а всичките дървета около нея я изолират достатъчно. На него ще му хареса. Обещах на НСО, че ще осигуря на техния представител безопасно и

тихо пребиваване. За тази цел твоят дом е перфектен. Няма да е за дълго. Моля те!

Смаяна, Бека само изглежда баща си. Той оглавяваше някаква тайна оперативна група, която пряко работеше с организацията на Новите видове — НСО за по-кратко. Тя никога не се бе запознавала с Нов вид, но бе виждала някои от тях по телевизията и на снимки във вестниците. Баща ѝ се опитваше да я държи настрана от работата си и тя предполагаше, че може би е опасна. Той бе работил за военните в продължение на двадесет и пет години, оттеглил се бе преди близо две и бе пристрастен към адреналина. Живееше, за да стрелят по него или той да стреля, по дяволите. Сега намираше и спасяваше Нови видове, които все още държаха в плен. Това бе всичко, което знаеше.

— Защо един от тях трябва да идва тук? Всички те живеят в Хоумленд или на север в Резервата. Не съм глупава, татко. Чета вестници и никой от тях не живее извън портите. Би било твърде опасно с всички малоумници, които ги преследват.

— Не е нужно да ти обяснявам, бебчо — намръщи се Тим.

— Ще трябва да го направя, ако искаш да оставя един непознат да се настани в дома ми за известно време.

— Добре — отвърна баща ѝ и изруга. — Спомняш ли си Джеси Дюпре?

— Лудата червенокоска? Разбира се. Тя е единствената жена в групата ти, виждала съм я няколко пъти, когато се събирахте на по чашка за сплотяване на колектива. Но какво общо има тя с този тип, който иска да живее в дома ми?

— Тя бе ранена по време на работа и трябваше да бъде заменена. НСО предложи един от техните хора да заеме мястото ѝ. Джеси осъществяваше първия контакт, когато открием пленен Нов вид — жив затворник. Смятахме — аз мисля — че след като Джеси няма да е в екипа, по-добре някой от Видовете да поеме тази задача. Работата е там, че той или трябва да живее тук, или всеки път, при мисия, да изпращаме единствения ни хеликоптер да го взема. Така ще губим средства и ресурси, които можем да спестим. А и ще ни е под ръка, когато имаме нужда от него и трябва да действаме бързо.

Бека се замисли върху цялата тази информация.

— Затворници? Наричате ги затворници?

— А ти как би ги нарекла? Работата ми е да откривам затворени Нови видове и да ги освобождавам. Те не са там, за да се забавляват или да си играят. Те са затворници и по принцип ние трябва да се бием, за да ги освободим. — Той отново прехвърли тежестта си. — Както и да е, сега, след като се запозна със ситуацията, очаквам да се включиш в плана ми. Отивам да се преоблека, докато ти си събереш багажа. Ще дойда след петнадесет минути, за да ти помогна да се пренесеш. Гостът трябва да пристигне до час. — Тим спря и присви очи. — Искам да стоиш далеч от него. Това е заповед, Ребека Мари Оберто.

— Ето защо мама те напусна, и защо все още си сам осем години след развода. — Бека беше ядосана. — Не ми казвай какво да правя! Аз съм зряла жена. Ти се оправяй с плана си. Мога да говоря с всеки, с когото си поискам, дори и да изляза с него. Не приемам заповеди от теб.

— Няма да го направиш. — Гласът му стана дълбок и строг. — Аз съм твой баща и ще изпълняваш това, което ти наредя. Вече казах!

Очите ѝ се разшириха от почуда. Сложи стиснатите си в юмрук ръце на кръста.

— Леле! Така ли? Казал си вече? Имам спомени от тийнейджърските си години и двамата знаем, че не минаха толкова добре за теб. Измъквала съм се от къщи много пъти, когато не ми позволяваше да водя собствен живот. Не се получи тогава, няма да успееш и сега да постигнеш това, което искаш, по дяволите. Вече казах!

— Дявол да го вземе, Ребека Мари. Престани да се държиш като дете.

— Чуй ме, татко. Бях омъжена и оцелях след като погребях съпруга си. Пораснах. Вече не съм бебето, чиито памперси понякога си сменял в редките случаи, когато си бил у дома между войните, в които нямаше търпение да участваш. Не се отнасяй с мен, сякаш все още съм дете. Обичам те, но се кълна в Бог, че ще спра да говоря с теб, ако продължаваш с тези глупости. Не съм един от твоите войници, които скачат щом им свирнеш. Да, ти каза, но и аз казах. Приеми го!

— Все още си ми ядосана, че не бях много покрай теб, докато растеше? Работех.

— Но винаги доброволно! Не си мисли, че не знам, че винаги си избирал най-трудните мисии, които да те държат за най-дълго време далеч от дома, само защото с мама не се разбирахте. Ти почти не се прибираще. Не съм ти повече ядосана, тъй като пораснах и го преодолях. Това, което ме вбесява, е, че теб почти те нямаше вкъщи, за да ми казваш какво да правя като дете, така че, какво те кара да си мислиш, че може да постигнеш нещо с подобни глупости сега? На твое място бих размислила отново. Престани да ми казваш какво да правя, къде да живея и с кого да говоря.

— Той е Нов вид, Ребека. Научила си достатъчно за тях, за да разбереш защо не искам да си близо до госта ни. Били са заключени през целия им живот, използвали са ги за експерименти. Те са затворници, които са били подложени на психическо и емоционално малтретиране. Никой не може да бъде напълно здрав в главата след това. Всички те са огромни и са били тъпкани с какви ли не гадости. Гостът ни е наполовина човек, наполовина животно. Ти си добре изглеждащо момиче и той ще го забележи. Не те искам близо до него и това е заповед, която ще изпълниш. Не трябва да говориш, нито да излизаш с него.

Е, това беше. Бека се засмя.

— Не ми заповядвай! Все още не съм казала, че може да остане в къщата ми. Разбирам защо е необходимо, но това не означава, че имаш право да даваш дома ми под наем или да ме караш да се върна отново при теб. Няма да стане!

— Ще направиш каквото ти казвам!

Доброто ѝ настроение изчезна.

— Това е. Приключих. Ето ти план, към който е по-добре да се придържаш. Приятелят ти може да се настани в моята стая за гости — имам две. Ще му дам тази, преди спалнята ми. Нямам желание да живея в дома ти, така че не бих принудила друг да го направи. Докато е тук, мога да говоря с него, ако поискам. По дяволите, дори мога да излизам с него. Ще правя каквото си искам и ти не можеш да направиш нищо срещу това.

— Какво искате да правите с мен? — Гласът зад нея беше като дълбоко ръмжене.

Бека се обърна и огледа изумена притежателя му. Той наистина бе висок, правата му черна коса падаше върху широките му рамене

почти до кръста като тежка копринена завеса. Трябва да бе с тридесет сантиметра по-висок от нейните метър и шейсет и пет. Котешките му сини очи срещнаха шокирания ѝ поглед. Скулите му бяха изпъкнали, носът по-плосък от нормалното, а пълните му устни извити предизвикателно. Като цяло, изглеждаше необичайно добре и беше наистина огромен мъж. Косата му бе секси, което би могло да бъде само бонус.

Кожата му бе със златист тен и можеше да се види много от нея, тъй като носеше силно изрязан червен потник, опънат върху широкия му гръден кош. Яки, мускулести ръце бяха изложени на показ пред преценяващия ѝ поглед. Мъжът изглеждаше като културист или стриптийзър. Бека веднага си го представи как се движи в такт с музика и стомахът ѝ се сви. Определено би пъкнала няколко долара в слиповете му.

Погледът ѝ се плъзна по стегната му талия, към черните панталони, които обгръщаха масивни бедра и дълги крака. Те бяха от типа панталони, които много от хората на баща ѝ носеха и тя би го помислила за военен, ако не беше очевидният факт, че той е от Новите видове. Запита се дали баща ѝ или член от екипа му бе избрал облеклото на този тип. *О, да, реши тя, определено искам да видя как съблича дрехите си.*

— Вие сте пристигнали вече. — Тим Оберто не се опита да скрие раздражението си. — Това е дъщеря ми, Ребека. Тя се изнася от къщата за гости, в която ще отседнете, докато сте тук. — Той пристъпи напред и подаде ръка. — Радвам се да ви видя отново.

— Аз съм Брон. — Погледът на огромния мъж се отмести от Бека, той пусна тъмносиния си брезентов сак на земята и се ръкува с баща ѝ.

— Спомням си — изрече дрезгаво Тим. — Вие сте един от членовете на Съвета, запознахме се неотдавна по време на една среща. Не искам да бъда нахален, като се обръщам към вас по име, без първо да поискам разрешението ви. Не бях информиран дали сте си избрал фамилия.

— Не съм. Аз съм просто Брон.

Боже, това е той! Бека преглътна и пристъпи напред. Усмихна се на огромния мъж и реши, че е невероятно секси. Щеше да отнеме

известно време докато свикне със странните му черти, но неговата привлекателност я плени. Подаде му ръка.

— Аз съм Бека Оберто. Приятно ми е да се запознаем.

Брон отново насочи вниманието си към нея и младата жена се взря в най-тъмните сини очи, които бе виждала. Те ѝ напомняха за нощно небе, толкова тъмни, че дори и лек намек за синьо бе достатъчен, за да изглеждат ярки. Миглите му бяха изключително дълги и черни, също като косата. Котешката форма на очите му бе екзотична и красива. Бека бе толкова заета да изучава чертите му, че не забеляза, че нещо не е наред, докато той не се усмихна. Весело пламъче заигра в очите му, преди да погледне надолу.

Тя проследи погледа му и бузите ѝ пламнаха. Беше забравила, че трябва да си стиснат ръцете, прекалено увлечена да го зяпа. Младата жена избухна в смях, хвана огромната му длан, като отбеляза колко топла е кожата му и почувства грубата ѝ повърхност и мазолите по пръстите му. Погледът ѝ улови неговия, докато се здрависаха.

— Извинявайте. Очите ви са невероятни.

Усмивката му се разшири.

— Да разбирам ли, че аз съм първият Нов вид, който срещате? Вие като че ли сте... очарована.

— Да, и да, очарована съм. Имате най-красивите очи, които някога съм виждала. — Въздържа се да не се намръщи, осъзна, че може би звучи идиотски, беше споменала два пъти очите му.

Захвата му върху ръката ѝ се затегна, пръстите му обвиха цялата ѝ китка и някаква непозната емоция проблесна в очите му.

— Благодаря ви, че го казахте.

— Може да я пуснете вече — процеди баща ѝ през зъби. — Би трябвало да се здрависате, а не да се държите за ръце.

Бека се разсмя и освободи ръката на мъжа.

— Съжалявам. — Тя отстъпи крачка назад, като продължаваше да се взира в очите му. Не беше в състояние да откъсне поглед от тях.

— Няма проблем. Радвам се, че не ви плаша. Някои човешки жени са ужасени, когато ни срещнат, или замръзват на място и просто се втрещават.

Тя се бе втреничила. *Мамка му!* Усмихна се леко.

— Признавам си, виновна съм. Съжалявам. — Насили се да погледне баща си. Той изглеждаше вбесен, когато ѝ отвърна с поглед.

— Иди си събери нещата и се премести в старата си стая веднага, Ребека.

Усмивката ѝ се стопи.

— Татко, престани. Не съм на десет. Нека да не си крещим пред господин Брон. Първото му впечатление от нас няма да е добро, нали така? Трябва поне да му дадем възможност да се настани, преди да осъзнае, че сме семейство, което не функционира нормално.

— Налага се да се преместиш заради мен? — Гласът на Брон прозвуча объркано.

— Това не е проблем — увери го Тим, малко по-спокойно. — Къщата за гости, която е собственост на дъщеря ми, се намира в задната част на имота и е отдалечена от уличното движение. Има много дървета и е по-тихо. Заредил съм хранителни продукти и знам, че някой попита за размера на дрехите ви. Новата ви униформа ще бъде тук до няколко часа. За днес не е планирано нищо, тъй като искаме да ви дадем време да разопаковате багажа и да се приспособите към новите жилищни помещения, преди да започнете работа. Ще идвате с мен всеки ден. Ще ви вземам сутрин в осем. В случай че имате някакви въпроси или нужда от помощ, ще ви дам номера на мобилния си телефон.

— Чудесно — кимна Брон. — Благодаря, но съм сигурен, че ще се справя.

Тим посочи с пръст към голямата къща.

— Може да дойдете вкъщи с мен, докато дъщеря ми отиде да си опакова нещата. Не би трябвало да ѝ отнеме много време.

Бека се обърна към баща си и го изгледа.

— Имам по-добра идея. Ще заведе господин Брон до къщата за гости и ще го разведе да разгледа наоколо. Може да започне веднага да се нанася в стаята ми за гости.

— Сега, Ребека...

Гърбът ѝ се стегна, когато усети, че е на път да избухне, знаеше, че ще започнат да спорят отново, но мобилният му извънтя. *Спасена от звънеца*. Въздъхна облекчено, когато баща ѝ извади телефона от джоба, погледна към дисплея да види кой се обажда и тихо изруга.

— От работата е.

Бека му махна с ръка, цялото напрежение я напусна.

— Чао. Зная, че трябва бързо да отговориш. Строго секретни глупости и всякакви неща, които не бива да чуваме, че казваш на някого. — Обърна се и се усмихна на Брон. — Да тръгваме. Ще те разведа наоколо и ще ти покажа коя стая ще бъде твоя.

Младият мъж се поколеба, преди да се наведе и да вдигне брезентовия си сак.

— Благодаря. Оценявам помощта ти. Моля те, наричай ме Брон. Аз не съм господин.

Бека се усмихна на учтивите му маниери, докато вървеше надолу по пътеката, а той я следваше по петите. Баща ѝ искаше да я накара да повярва, че мъжът е опасен, но тя ни най-малко не се чувстваше застрашена. Поведе го през портата, която разделяше имота и се усмихна, щом домът ѝ се появи пред полезрението им. Къщата беше нейната гордост и радост.

— Ето я. Както виждаш, е на два етажа, малко е голяма за къща за гости, но дядо ми имаше много пари. Построй я преди двадесет години, след като брат му получи инсулт. — Тя замълча, почувства се малко като брокер на недвижими имоти, но пронизителният заинтересован поглед на Брон я накара да продължи. — Не искаше той да се възстановява в болница, затова нае хора да работят денонощно, за да я построят за рекордно кратко време. Изградиха я за пет месеца, което е доста бързо, но стана чудесна къща. Има три спални, три и половина бани и дори асансьор.

Черните вежди на Новия вид се повдигнаха, когато спряха в предния двор.

— Никога не използвам асансьора, но чичо ми беше в инвалидна количка и се нуждаеше от постоянни грижи. Две медицински сестри живееха с него и работеха на смени. Ето защо има допълнителна спалня, а не само две, както в повечето къщи за гости. Той живя тук шест години, преди здравословното му състояние да се влоши, след което постъпи в болница. Почина няколко седмици по-късно и къщата остана празна до смъртта на дядо преди четири години. Той я завеща на мен, а голямата къща остави на татко.

Младата жена тръгна отново, извади ключовете от чантата си, отключи входната врата, отвори я широко и покани госта да влезе пръв. Той поклати глава и с жест ѝ показа, че тя трябва да мине пред него. Това я накара да го хареса още повече, влезе, погледна през рамо

и забеляза, че мъжът едва мина през прага. Беше благодарна, че цялата къща имаше високи сводести тавани, така че той нямаше да се чувства като в капан с фигурата си, която бе по-висока от средния ръст.

Брон пристъпи вътре и спря. Погледът му обходи бавно всекидневната и Бека се запита какво ли ще си помисли за дома ѝ. Огледа се и се зарадва, че наскоро бе чистила, навсякъде бе подредено. Най-накрая очите му срещнаха нейните и той се засмя.

— Това ще свърши чудесна работа. Благодаря. Домът ти е прекрасен и мирише приятно. Мога да доловя мирис на дърво и някакъв непознат лимонов аромат.

Тя си спомни, че Видовете имаха изострени сетива.

— Подовете са от паркет и има дърворезба в почти цялата къща. Дядо ми може да е искал да бъде бързо построена, но не е бил склонен да притупва нещата. Мирисът на лимон е от маслото, което използвам за полиране на подовете. То ги поддържа чисти и лъскави, без да са хлъзгави. Два пъти в годината наемам хора, които излъскват перилата на стълбите и вградените рафтове в хола. Работата е твърде много за мен, за да се справя сама.

Новия вид просто се взираше в нея, без да казва нищо. Тя кимна.

— Нека ти покажа и останалата част от къщата.

Брон я последва през кухнята и трапезарията. На първия етаж имаше още мокро помещение и малка баня. Холът бе последен. Бека го заведе горе и спря пред първата врата отдясно, където се намираше най-малката спалня с баня. Младата жена отвори вратата да му покаже кабинета си.

— Това е мое, но си добре дошъл да използваш компютъра.

— Почти не използвам такива неща. Все още се уча, но ти благодаря.

Тя се обърна, почти се блъсна в него и забеляза колко хубаво миришеше той. Ухаеше съблазнително и мъжествено, сигурно от афършейва. Заобиколи едрото му тяло и отвори вратата от другата страна на коридора.

— Това ще бъде твоята стая, към нея има и самостоятелен санитарен възел. — Погледът ѝ се насочи към леглото, преди преценяващо да изгледа мъжа от горе до долу. — Може би ще се наложи да си разменим креватите. Това тук е с нормален размер, но мисля, че ще имаш проблеми с него, понеже си доста висок. В моята

стая имам „Краля на Калифорния“. — Огледа тялото му още веднъж. Кимна и срещна погледа му. — Определено ще трябва да спиш в леглото ми.

Очите му се присвиха и от гърлото му излезе тих звук. Това я изненада. Ако не бе сигурна щеше да си помислила, че той току-що тихо ѝ е изръмжал. Разбира се, навярно бе чула погрешно, защото мъжът се държеше много любезно.

— Какво беше това?

— Прочистване на гърлото — обясни ѝ тихо. — Извинявай. Значи трябва да си разменим леглата?

— Определено, освен ако не искаш краката ти да висят извън матрака.

— Тогава да ги разменим.

— Остави си чантата и ме последвай. Първо ще се уверим, че можеш да се побереш върху него. Ако не — съжалявам. Вероятно татко ще може да ти поръча по-дълго легло. — Тя излезе от стаята и го заведе до последната спалня, надолу по коридора. Влезе вътре и остана доволна, че бе оправила преди да отиде на работа — навик, формиран от това, че баща ѝ е военен. — Ето. Мислиш ли, че ще успееш да се побереш?

Брон се втренчи в огромния матрак.

— Да. Благодаря ти.

Младата жена се усмихна развеселена от скованата му стойка, беше очевидно, че той се чувства неудобно в женствената ѝ спалня.

— Може би първо искаш да легнеш, за да се увериш? Не ми се ще да ги местим, и след това да разберем, че не ти пасва.

Брон изрита обувките си и се качи върху матрака, без да каже нито дума. Леглото беше ниско, почти до пода. На пръв поглед му изглеждаше странно как ще лежи върху него, но след като изпъна гръб, краката му стигнаха почти до края. Ако легнеше малко по диагонал, щеше да спи много по-комфортно. Погледът му срещна нейния и той я дари със сексапилна усмивка.

По дяволите. Бека преглътна мъчително, помисли си колко невероятно привлекателен изглежда на фона на розовата ѝ кувертюра. Червеникаворозовият оттенък го караше да изглежда сякаш помъжествен, ако това бе възможно. От гледката на това огромно, впечатляващо тяло, протегнато пред погледа ѝ, ѝ се прииска той да е

без дрехи. В нея се надигна копнеж да се присъедини към него в леглото гола и стисна зъби, за да не въздъхне. Наистина се нуждаеше от секс, след като напълно непознат караше тялото ѝ да се възбужда. Опита да бъде интимна с няколко мъже, с които бе излизала, но на края срещите ѝ винаги завършваха с мисълта за покойния ѝ съпруг Бродли, а чувството за вина я разяждаше отвътре. Но сега, когато вниманието ѝ се насочи към тялото на мъжа, единственото, което я човъркаше, бе желанието да изпита здравината на новия си матрак с него.

— Чудесно.

Трябваше да си спомни, че той говори за размера на кревата, а не за стремежа ѝ да му се нахвърли.

— Страхотно. Хайде да ги разменим.

Новия вид се претърколи грациозно и стана. Не им отне много време да разменят леглата. Когато приключиха, Бека погледна към кревата с кралски размери в стаята за гости. Беше някак прекалено голям за това пространство, но покрай матрака оставаше малка пътека, която позволяваше достъп до банята. Наведе се да свали чаршафите, искаше да му даде чисто спално бельо.

— Ще ти бъде доста тясно, но смятам, че може да се провираш без много усилия.

Брон изръмжа силно — един животински звук, който я изненада.

Бека извърна глава да погледне мъжа, само за да го намери на няколко крачки зад себе си, здраво стъпил на разкрачените си крака и с ръце, стиснати в юмруци от двете му страни. Прекрасните му очи бяха вперени в задника ѝ, докато тя се навеждаше пред него. Спомни си последното изречение, което каза, засмя се и се изправи.

— Говорех за това, че можеш да минеш между леглото и стената, за да стигнеш до банята — усмихна се тя.

Брон срещна погледа ѝ.

— А за какво друго би могла да говориш? — Повдигна вежди, скри ръце зад гърба си и зае отпуснатата стойка, която изглеждаше пресилена.

Младата жена се засмя.

— Не знаех, че си точно зад мен, когато го казах. Ти изръмжа, което ме накара да осъзная как точно са прозвучали думите ми и какво си си помислил. Предположих, че трябва да ти обясня за какво говоря, иначе това би прозвучало като покана за секс.

— Ти си много директна. — Очите му се присвиха.

— Да, така е. Оценявам това качество у хората. Спестява глупостите.

— И на мен ми харесва прямотата. В първия момент наистина го приех погрешно и мислено се съгласих с теб, че би било доста тясно. Ти си дребна. За секунда, докато се възхищавах на изваяното ти тяло, забравих защо никога няма да се докосна до човешка жена и изръмжах одобрително. Моят вид издава такива звуци, когато сме възбудени. Имаш хубава фигура. — Погледът му се насочи към гардероба в ъгъла. — Може ли да използвам гардероба и да подредя дрехите си в него?

— Разбира се. Празен е. Докато си тук, тази стая е твоя, така че — чувствай се като у дома си. — Направи пауза. — Може ли да те попитам нещо лично? Любопитна съм.

Вниманието му се върна на нея.

— Питай.

— Защо никога няма да се докоснеш до човешка жена?

— Учтивият отговор ли искаш или директния?

— Предпочитам директния.

Мъжът се поколеба, сякаш не беше сигурен.

— Няма да се обидя. — Тя се пресегна и рязко отсече черта с пръст върху сърцето си, като му се усмихна. — Не можеш просто така да заявиш подобно нещо и аз да не поискам да разбера защо. Малко съм любопитна, а и предвид това какъв е баща ми, има достатъчно тайни, които не ми е позволено да узная. Не си длъжен да ми отговаряш, но бих се радвала, ако го направиш.

— Аз съм по-голям и по-силен от човешките мъже. Харесвам грубия секс, с който човешките жени не могат се справят. Ще ги нараня, а няма смисъл.

Бека се замисли върху думите му.

— Разбирам. Това е малко неясно, но мисля, че имам представа за какво говориш. Благодаря за отговора.

— Коя част е неясна?

— Частта за грубия секс. Има много начини, по които може да се възприеме.

Той кимна.

— Не, не бия, нито връзвам, и не използвам сексиграчки. Гледал съм някои порнографски видеоклипове. Обичам партньорката ми да е

наведена пред мен и да я вземам изотзад. Не ми харесва да бъда нежен по време на секс, като вашите мъже, но аз не душа, нито пък наранявам. Виждам как човечите да го правят в онези филми. Просто, изпитвам удоволствие да вземам жената грубо, бързо и дълбоко. Женските видове са по-едри и по-издръжливи, отколкото повечето човешки жени, а аз не бих наранил никоя жена, вие сте толкова деликатни. Това не ми доставя удоволствие. Би било безсмислено да правя секс с жена като теб, защото неволно мога да ти причиня синини или да те взема прекалено грубо. Както заявих, аз съм по-голям и по-силен от мъжете ви. И като казвам голям, нямам предвид само по ръст и тегло. Виждам как голи човешки мъже, аз съм по-дебел и по-дълъг. — Той погледна надолу към скута си, преди да срещне погледа ѝ отново. — Разбираш ли или трябва да уточня коя точно част от тялото си имам предвид?

Бека беше шокирана от откровеността на Новия вид, но самата тя бе поискала така. Замисли се върху чутата информация и прикри тръпката си от страх. *Да, той определено би наранил жена, ако не се въздържа.* Цялото сексуално привличане, което беше почувствала, се изпари за секунда от това обяснение. Тя не беше почитателка на болката и това го изхвърли от „горещия“ ѝ списък.

— Сега напълно разбирам. Благодаря за пояснението.

— Пак заповядай. Имаш ли нужда от помощ при сваляне на бельото?

Бека внезапно се разсмя.

— Мисля, че каза, че не съм твой тип? — Размърда вежди към него, не можеше да не го подразни малко. — Готов ли си да рискуваш?

— Да свалиш бельото от леглото — въздъхна мъжът.

— Страхотна двойка сме, нали? Продължаваме да казваме неща, които звучат погрешно. — Тя отново се засмя. — Бих се радвала да ми помогнеш.

— Какво, по дяволите? — извика Тим Оберто, тежките му стъпки се чува забързано по коридора, близо до стаята. — По-добре не си го помисляй!

Бека видя как баща ѝ нахълта през вратата и се спря внезапно, когато рамото му се удари в рамката на касата. Очевидно бе, че току-що е влязъл в къщата и е успял да долови последната част от разговора им.

— О, значи ти ще ми помогнеш да го сваля? Чудесно, татко. Иди от другата страна на леглото и издърпай чаршафа оттам.

— Чаршафа? Помислих, че... — Той се намръщи.

Бека повдигна вежди.

— Какво си помисли? — премига невинно срещу него.

— Нищо. Продължавай. Дойдох само да проверя... имам предвид, да ти помогна да си преместиш багажа. Ще ида в стаята ти да извадя куфара от гардероба — каза и се измъкна през вратата.

Младата жена намигна на Брон, когато останаха сами.

— Обичам да го подлудявам. Толкова е лесно.

— Защо?

— Той е деспотичен и винаги се отнася с мен, сякаш съм дете. Харесва ми да се забавлявам за негова сметка, когато ми се отдаде възможност. Това малко ни изравнява.

Новия вид кимна, без да коментира. Помогна ѝ да свали и застели нови, черно-бели чаршафи, единственият комплект подходящ за мъж, който тя имаше, след което Бека излезе от стаята и го остави да си разопакова багажа.

Тим крачеше напред-назад в спалнята на дъщеря си, но се спря, когато тя влезе. Зелените му очи се присвиха, чертите на лицето му се изкривиха в гримаса и леки бръчици се появиха около устата му.

— Затвори вратата!

Бека го направи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Какъв ти е проблемът, сега?

— Флиртуваше ли с него?

Младата жена се хвана за сърцето.

— Аз? Да флиртувам? Никога.

— По дяволите, Ребека. Той не е мъж, който можеш да дразниш. По нищо не прилича на твоя съпруг или на другите ти познати. Бродли беше мекушав. Позволи ти да му се качиш на главата, дори и повече. Мъжът в дъното на коридора ще те схруска за закуска, не се шегувам. Той е наполовина животно, не може да му се вярва, че няма да действа инстинктивно. Може да изглежда като нас, но никога не поставяй под съмнение хищническата му природа.

Изгаряше я ярост — ярка, гореща и силна.

— Никога не си позволявай — процеди през зъби, — да говориш по този начин за Бродли. Само защото не целуваше задника ти и не се

присъедини към армията след като завърши гимназия не означава, че беше мекушав. Той беше мил, нежен и сладък. Беше интелигентен и говореше кротко. Той...

— Беше слабак — изплю думите баща й. — Не беше достатъчно добър за моето момиче. Възпитах те като силна жена и той не можа да се справи с това.

— Махай се от къщата ми, веднага! — Бека рязко отвори вратата на спалнята.

Тим пребледня.

— Не исках да кажа това. Съжалявам. Просто съм притеснен, бебчо. Мъжът в другата стая не е домашно котенце. Мисля, че гените му са смес с ДНК на лъв или пантера, заради черната му коса. Знам повече за тях, отколкото ти някога ще научиш. Затова, ако го дразниш може да не разбере, че означава точно това. Би могъл да те нападне.

— Престани! Единственият човек в тази къща, за който има опасност да бъде нападнат, това си ти. От мен. Винаги си мразел съпруга ми, понеже не беше замесен от същото тесто като теб. И бях благодарна за това всеки ден, който преживях с него. Сега напусни къщата, и ако отново прекрачиш прага без изричното ми разрешение, ще прострелям задника ти. Ти ме научи как, а аз все още притежавам пистолета, който ми купи. Махай се, веднага!

— Ще се върна след петнадесет минути, за да ти помогна да пренесеш нещата си в голямата къща. — Той тръгна към вратата.

— Не се притеснявай.

Мина покрай нея.

— Чудесно. Но ще трябва да направиш няколко курса, докато пренесеш всичките глупости, от които си мислиш, че се нуждаеш. Виждал съм те как си събираш багажа и се обзалагам, че ще са ти необходими най-малко три чанти.

— Отказвам да живея с теб. Оставам тук, с Брон. Той е приятен мъж и не се интересува от мен. Ти си този, който искам да напусне.

Баща й се намръщи.

— Не може да останеш тук с него.

— Само гледай! — Втренчи се в лицето му. — Махай се от къщата ми! Говоря сериозно. Казвала съм ти в никакъв случай да не споменаващ Брадли, но ти никога не чуваш.

— Ще те оставя да се успокоиш. Знаеш къде са резервните ключове. Довечера имам среща и няма да се прибера до късно. Утре сутрин, когато се събудиш, аз ще съм на заседание, но ще си поговорим след като се прибера. Съжалявам, Ребека. Имах напрегнат ден и си изпуснах нервите. Искам само най-доброто за моето бебче, и знаеш, че имах проблеми с Бродли. Смятам, че го превръщаш в мъченик. Всеки има недостатъци.

Бека затвори вратата на спалнята под носа му и я заключи. Чу го да разговаря с Брон няколко минути преди в къщата да се възцари тишина. Беше бясна, дори по-лошо — наранена. Изчака още пет минути и след това отвори вратата.

ГЛАВА 2

Бека спря пред затворената врата на Брон, чу шум от течаща вода и разбра, че гостът ѝ се къпе. Беше се успокоила след спора с баща си и сега имаше нужда от едно силно питие. Това винаги ѝ помагаше да преодолее наранените си чувства след всеки техен словесен двубой, а сега съществуваше и фактът, че в дома ѝ живееше един много сексапилен, но напълно забранен за нея мъж.

В хола имаше добре зареден бар, нещо, което бе оценила, когато влезе във владение на къщата и бе подменила всяка бутилка алкохол, тъй като не бе сигурна колко бяха стари. Наля си чиста водка и я изпи на екс. Течността опари гърлото ѝ и целия път до стомаха. Издиша през зъби, когато остави чашата на бара, възседна стола и си наля още.

Баща ѝ я подлудяваше и да живеят в един и същи имот бе наистина лоша идея. Все пак не бе залепена за това място. Имаше пари, можеше да се премести другаде, но идеята да напусне спокойния оазис я караше да изпитва ужас. Вече бе живяла във външния свят с Брадли и нещата не потръгнаха много добре. Тя си наля и изпи още няколко чашки, когато звукът на звънеца я изтръгна от вцепенението, в което беше изпаднала.

Бека рязко отвори вратата, като очакваше да види баща си, но вместо него друг стоеше на прага ѝ. Тя му отправи искрена усмивка.

— Е, и това ако не е самият Трей Робъртс. Изглеждаш прекрасно! Мъжът се ухили.

— Донесох хранителни продукти и униформа за новото попълнение. — Той държеше две огромни торби и обемист калъф за дрехи, праметнат през рамо. — Покажи ми кухнята. Той пристигна ли вече?

Тя кимна и поведе Трей към кухнята. Младата жена високо ценеше човека, който беше любимец на баща ѝ. Ако Тим Оберто някога имаше син, тя знаеше, че би бил именно като Трей. Баща ѝ я бе тласкал години наред към него с надеждата, че ще го избере за съпруг. Тя флиртуваше с младия мъж, но не проявяваше интерес. Твърде много

приличаше на баща ѝ, с изключение на това, че Трей беше мил и имаше чувство за хумор.

— Той е на горния етаж и си взема душ.

Трей погледна към тавана, преди да насочи изучаващия си поглед към Бека.

— Какво представлява?

— Името му е Брон. Огромен е, има прекрасни очи и е хубав. Ще си пасне идеално с вас момчетата. Макар че, на ваше място, не бих го предизвиквала. Ще ви скрита задниците.

Трей кимна и започна да разтоварва торбите.

— Къде отиде твоят старец?

— Има среща.

— Аха — засмя се мъжът. — Чудя се колко дълго ще продължи този път?

— Вероятно две седмици. Това е лимитът. Щом започне да бълва заповеди срещу тях и те хукват надалеч. Чакам да видя що за идиотска мащеха в крайна сметка ще ми намери. Тя трябва да е спечелила първо място в конкурса „Пълен кретен“, ако си мисли, че неговото деспотично отношение е сладко.

— Сега разбирам защо отказваш да излизаш с мен. Обичам да раздавам заповеди.

— Аз съм твърде умна. — Тя започна да му помага да разтоварят и подредят покупките, докато не забележа огромното количество месо в хладилника и фризера. — Какво е това, по дяволите?

Той се ухили.

— От НСО ни казаха, че трябва да му осигурим много червено месо.

— В такъв случай, мисля, че ще бъде доволен. Сигурно си купил повече от двадесет килограма пържоли и месо за печене.

— Просто изпълних дадения ни списък. Трябваше да те питам дали имаш някакви чугунени тигани. Предпочитат да запичат месото в тях.

— Там — посочи Бека.

Трей отвори долният шкаф и видя комплекта тигани.

— Би трябвало да свършат работа — Извади най-големия и го постави върху печката така, че да е невъзможно да бъде пропуснат.

— Друго?

— Не. Ако се нуждае от нещо, той сам ще ни каже. Отивам да взема безалкохолното от джипа.

Бека му помогна, като задържа входната врата отворена. Зяпна учудена, когато видя Треј да мъкне три кашона с кола.

— Да не би да има разпродажба?

— Новите видове имат слабост към кофеина — Той прибра кашоните и се облегна на плота. — И така, срещаш ли се с някой сега?

— Не.

— Искаш ли да излезеш с мен на вечеря? — попита я с усмивка.

— Не — отвърна Бека и също му се усмихна. — Но благодаря за предложението.

— Не искаш ли поне да правим страхотен, умопомрачаващ секс? — Намигна ѝ.

— Пас съм — засмя се тя.

Усмивката му угасна.

— Още ли не си го преодоляла? Мина повече от година от смъртта му.

Нейната усмивка също се стопи.

— Преди няколко седмици излязох с мъж, с когото се запознах чрез работата ми, и се забавлявах. Той ме целуна, но всичко, за което можех да мисля в този миг беше, че не е по начина, по който го правеше Брэдли. Това уби момента и аз отпратих мъжа. Отказах втора среща. Беше добър човек и не исках да го залъгам.

— Аз няма да те целувам. — Усмивка цъфна на лицето му отново. — Мога да те взема точно тук. — Посочи към стената. — Обзалагам се, че няма да ти напомням за него. Не мога да си представя, че той някога би могъл да те вдигне и да те прикове към стената, докато те чука до безумие.

— Върви си вкъщи. — Младата жена поклати глава, смеейки се. — Вероятно заради такива думи си все още сам. Този номер минава ли пред другите?

— Понякога. Просто се опитвам да ти помогна.

— Точно така. Искаш да ми помогнеш, като ме измъкнеш от дрехите ми.

Всичкият хумор изчезна от наситенокафявите му очи.

— Може би точно това е помощта от която се нуждаеш. Нали си чувала да казват, че за да забравиш някого трябва да се влюбиш в друг?

Това наистина действа. Притеснявам се за теб, скъпа. — Той се присегна и отметна кичур от кестенявата ѝ коса. — Винаги съм насреща, ако искаш да говориш. А ако имаш нужда от някой, който да те прегърне или от страхотно чукане — усмихна се, — тялото ми е на твое разположение.

— Върви си вкъщи. — После му кимна. — Благодаря ти.

— Искаш ли да поговорим?

— Не и за това.

— Сигурна ли си? Може да помогне.

— Оценявам предложението ти, но се справям чудесно. Обещавам да ти се обадя, ако някога променя решението си.

— Може да ми звъниш по всяко време. — Наведе се и нежно я целуна по челото. — Ако размислиш, знаеш номера ми. Нямам нищо против покана за секс в два посред нощ.

Бека се засмя.

— Обзалагам се, че е така.

— Много съм добър в това — Той отдръпна ръката си от нея и размърда вежди комично. — Поне така са ми казвали. Може да ме пробваш и да оцениш представянето ми.

— В никакъв случай! Няма ли да отидеш някъде другаде и да дразниш някой друг? Движение, войнико. Току-що ти беше дадена заповед.

Младият мъж пристъпи към вратата.

— Не спирам да се движа, дявол да го вземе, но ти не ми позволяваш да ти покажа движението на океана. — Той се изкикоти, махна ѝ с ръка и затвори вратата след себе си. Миг по-късно се чу как двигателят заработи и джипът му потегли.

Бека се опря с ръце на плота и се загледа през кухненския прозорец към огромното дърво, наслаждавайки се на гледката на птичките хвъркащи около гъстите клони. Оценяваше загрижеността на Треј, познаваха се от много години, но никога не откликна на предложенията му за секс, нито му позволи прекалено да се сближи с нея. Животът му бе изпълнен с достатъчно стрес, без да прибавя товара и на нейните проблеми върху широките му рамене.

— Какво е покана за секс?

Тя се хвана за сърцето и се обърна с лице към госта си.

— Изплаши ме. Не те чух кога си слязъл по стълбите. Те малко скърцат.

Брон стоеше на прага на кухнята. Косата му бе влажна, опъната назад на опашка, и се бе преоблякъл с други дрехи. Носеше избелели, плътно прилепнали дънки и черна тениска с щампована отпред хеви метъл група.

— Какво е покана за секс? Никога не съм го чувал преди?

Бека се усмихна.

— Това е израз, който означава, че каниш някого с цел секс и след това той си тръгва. Сексът е без ангажименти и емоционално обвързване.

— Ще го запомня — кимна Новия вид. — Това нормален човешки обичай ли е?

— За някои, но не и за мен. Трей просто се шегуваше.

— Този мъж, който беше тук, твой любовник ли е?

Тя поклати глава.

— Мой приятел. Ще бъдете заедно в работната група. Щом си на мястото на Джеси Дюпре, той ще ти бъде ръководител. Сигурна съм, че ще го харесаш. Има добро чувство за хумор, така че се надявам да оценяваш това му качество. Аз го ценя. Храната и униформата ти са тук. Също така ти донесе и много безалкохолно.

— Благодаря. Човешките приятели отправят ли един към друг покана за секс? Опитвам се да науча повече за взаимоотношенията между хората. Ще работя с тях, затова се опитам да разбера обичаите ви.

— Не. Повечето приятели не го правят. Трей предложи, защото се опитва да ме убеди да спя отново с мъж. Това беше нещо като закачка, в опита му да ме развесели. Той смята, че ако успее да ме вкара в леглото си, за мен ще бъде по-лесно да го направя после, когато изляза на среща с мъж и това доведе до секс.

— Той иска да сподели секс с теб, така че ти да правиш секс с друг мъж? Сигурно другият мъж му е добър приятел? Виждал съм подобни сцени в порнографските клипове, но не вярвам, че те са реалния образ на човешките сексуални навици. Това често срещана практика ли е сред хората от мъжки пол? Не искам да се сприятелявам с никого, ако това означава, че ще ми предлагат да споделям жените им. — Той направи гримаса. — Не искам да те обиждам, но е

отвратително. Нямам желание да гледам как друг мъж се чифтосва с някоя. Това не би ме накарало да я пожелаая, а и последното нещо, което искам да видя или да подуша, е миризмата на друг мъж, докато споделям секс с жена. Това ще убие възбудата ми, а и аз не искам човешка жена.

Бека се разсмя силно на неговото тълкувание. Задъхвайки се от смях, тя се хвана за корема.

— Извинявам се, ако съм обидил сексуалните ти предпочитания, но аз съм от Видовете и не е необходимо двама от нашите мъже да задоволят сексуалната потребност на една женска. Вашите мъже не притежават такава издръжливост по време на секс, каквато имаме ние. Боя се, че една жена може да бъде омаломощена само от един от нас, ако успее да се справи с грубото споделяне на секса.

Тези късчета информация убиха чувството ѝ за хумор и Бека отрезвя.

— Сложно е, но не вярвай на онова, което виждаш в порнофилмите. В тях играят актьори, а сценариите са наистина лоши в голямата си част. При нас положението не е такова и това не е мотивът на Треј. Той не ме убеждаваше да правя тройка с него и един от приятелите му. Бях омъжена, а сега съм вдовица. Престанах да излизам на срещи и Треј мисли, че ако ме вкара в леглото си, ще спра да мисля за моя мъж. Смята, че ако просто правя секс с някой — независимо кой — ще мога по-лесно да продължа напред. Можеш да имаш приятели и те няма да те поканят да спиш с техните съпруги или приятелки.

— Какво е вдовица?

— Това е жена, чийто съпруг е починал. Съпругът ми имаше дефект на сърцето.

Брон се облегна на стената.

— Съжалявам. Нашите хора биваха убивани от Мерикъл Индъстрис, ако се окажеха дефектни физически.

Бека се почувства така, сякаш някой я удари в корема.

— Правила са това? Онези задници са погубвали всеки, който е имал физически дефект? Господи! Не! Съпругът ми не беше убит. Ние не можем просто така да прекратим живота на някого, щом не е здрав. Брандън имаше дефект на сърцето и почина след обилен кръвоизлив. Всичко стана много бързо. Просто се хвана за гърдите, изпъшка, и припадна. Навярно не е разбрал какво се случва, преди да умре.

Лекарят, с когото говорих, ме увери, че не е страдал и смъртта е настъпила в рамките на няколко минути.

— Лекарите не можаха ли да оправят дефекта му, преди да почине?

— Не знаехме за него. Имал е рядка аномалия, която откриха после, когато му направиха аутопсия. — Тя си пое дълбоко дъх, за да предотврати задушаването. Обикновено ставаше така, когато си спомняше за Брадли, затова избягваше да обсъжда тъжните подробности. Налагаше се да смени темата, ако не искаше да се разплаче. — Гладен ли си?

— Умирам от глад.

— Махам се от кухнята и те оставям да си приготвиш нещо. Трей спомена, че ще ти е необходим чугунен тиган, затова сложи един върху печката, за да го използваш. Има още в шкафа, ето там — и посочи. — Чувствай се като у дома си.

Младият мъж кимна.

— Тръгваш ли вече?

Бека трепна вътрешно, осъзнавайки, че той не е схванал ситуацията.

— Всъщност, що се отнася до това... — Тя си пое дълбоко дъх. — Няма да се пренасям в голямата къща при баща ми. Той ще ме побърка и повярвай ми, когато ти казвам, че ще си по-добре тук, отколкото да живееш с него. Понякога се държи като пълен кретен и има склонността да контролира всичко. Оставам тук. Почти няма да ме виждаш, работата ми е доста натоварена. — Напълни дробовете си с въздух. — Къщата е голяма, ще се справим. Ще бъде така, сякаш не съществувам.

Той я зяпна.

— Ще живея с теб? — Устните му се извиха в гримаса.

— Наистина съжалявам, че не е това, което си очаквал, но никой не ме попита преди да бъде направена уговорката за настаняването ти. Баща ми не е имал право да ти предлага моята къща, но аз съм готова да я споделя с теб. Има резервен ключ, закачен на кукичка от дясната страна на входната врата. Вземи го и го използвай.

Брадичката му се повдигна, раменете му се изпънаха назад достатъчно, за да се изпъчат масивните му гърди.

— Разбирам. Дойдох, за да науча повече за хората и да се приспособя към тяхното присъствие. Това ще бъде един добър опит споделяйки общ дом с един от тях. Ти ме научи на доста неща за толкова кратко време и очаквам с нетърпение да науча повече. Благодаря.

Трябваше да му го признае, бе успял да понесе новината по-добре отколкото бе очаквала.

— Добре. Сега ще те оставя да си приготвиш ядене. Връщам се в хола и ще се напия до припадък. Ще откриеш, че го правя след скандал с баща ми. Той ме кара да се напивам.

Младата жена се обърна и си тръгна, преди Новия вид да успее да ѝ зададе следващия въпрос. Разговорът за съпруга ѝ я остави с чувство на тъга и много уязвима. Силна болка притискаше сърцето ѝ, когато влезе в хола, седна на бара и си наля питие.

Най-гадното от всичко беше, че баща ѝ бе прав за Бродли, но тя не можеше да го признае на глас, защото Тим Оберто никога нямаше да ѝ позволи да го забрави. Той щеше да дълбае и да го използва като пример всеки път, когато се караха. А това щеше да е толкова често, че чак не беше забавно. Изпи още една чаша на екс, затвори очи и изсъска от изгарящото усещане, което силният алкохол предизвикваше, докато се стичаше надолу към стомаха ѝ.

* * *

Брон проследи как Бека напуска кухнята и въздъхна. Знаеше какво означава да се напиеш до припадък. Тя бе решила да се налива с алкохол, докато не падне мъртво пияна, и се надяваше новата му половинка по къща да не е от онези хора, които го правеха често. Мразеше миризмата на алкохол и беше изгледал достатъчно филми с пияни хора, за да иска да ги избягва.

Нещата не се получаваха така, както си бе представял. Изобщо. Беше му обещан уединен дом и неприкосновеност на личния му живот, а вместо това щеше да живее с човешка жена. Още по-лошо, намираше я за привлекателна. Споменът за това как се бе навела пред него над леглото, в което щеше да спи по-късно, нямаше да го напусне още известно време. Тя имаше заоблено, сочно тяло, много по-различно от

женските Видове. Изглеждаше гъвкава и крехка, и вероятно щеше да крещи, ако някога отпищеше страстта си върху нея.

Ръката ѝ бе малка и много мека, когато пое дланта му, след като ги запознаха. Идеята да го докосва с тези ръце, накара члена му да се напрегне. Естествено, мисълта да я прикове под себе си само влоши нещата. Вероятно щеше да я смаже под тежестта си или случайно да ѝ счупи нещо.

Тихо изръмжа, докато обикаляше из кухнята, за да я опознае. Извади няколко пържоли, загрея тигана и намери чиния. След това откри щипки, с които да обръща месото, докато го приготвяше.

Настани се в къта за хранене и докато ядеше мислите за Бека Оберто продължиха да го измъчват. Тя представляваше усложнение, с което не бе сигурен, че иска да си има работа. Би могъл да поиска от баща ѝ да му позволи да живее в голямата къща в близост до улицата. Това щеше да опрости нещата, но щеше да е проява на малодушие от негова страна. Вдигна поглед към хладилника и започна да изучава снимките, които бяха залепени върху вратата му — Бека с различни хора. Тя се усмихваше на всяка една от тях и изглеждаше щастлива. Противоречието беше объркващо, щом пиеше много алкохол. Не беше много уверен в познанието си за хората, но това предполагаше, че Бека има сериозни проблеми. Смъртта на съпруга ѝ може би я оправдаваше.

Приключи с вечерята, почисти масата и изми чиниите. Когато спря водата и си избърса ръцете, дочу музика. Беше твърде рано да си ляга, а в стаята му нямаше телевизор. Трябваше да поиска един, вече му липсваше кабелната телевизия и съжаляваше, че се писа доброволец в тази мисия за народа си.

Но все пак бе необходимо някой да работи с оперативната група. Жена от Видовете би била идеална за този пост, но той не искаше никоя от тях да бъде изложена пред погледите на човешките мъже. Всичко, което бе научил досега за тях, го караше да си мисли, че те ще я тормозят. Светът извън портите на НСО принадлежеше на мъжете или поне така му бяха казали. Жените трябваше да бъдат защитавани на всяка цена. Идеята да позволи на една от тях да се изложи на опасност, караше тялото му да се напруга. Щеше да му е трудно навън, но бе готов да се справи с всичко, което се изпречеше на пътя му. По-добре той, отколкото никоя от жените им.

Притесняваше се за Бека, когато стъпи на най-долното стъпало на стълбите, за да се прибере в стаята си. Тя бе дребна жена и споменът за един филм, който бе гледал, го накара да се върне обратно. Тя можеше да пие толкова много, че да се почувства зле, и той искаше да провери дали е добре.

Брон тръгна към източника на рок музиката и спря на прага на хола. Бека седеше на бара с бутилка и една малка чаша пред себе си. Изглежда тя го усети, защото обърна глава. Широката усмивка, с която го дари и прекалено блестящите ѝ сини очи го увериха, че е пила твърде много. Махна му с ръка, движенията ѝ бяха доста тромави.

— Здравей, красавецо. Искаш ли питие?

Говорът ѝ бе леко завален. Начинът, по който се обърна към него го шокира.

— Името ми е Брон. Не познавам никой от Видовете, който е избрал да се нарича така.

Кикотът накара раменете ѝ да се разтресат и тя изсумтя тихо.

— Знам как се казваш. Изглеждаш добре, но ти вече го знаеш, нали?

Намираше го за привлекателен. Този факт го остави безмълвен.

Бека потупа мястото до себе си.

— Искаш ли питие? Не пари толкова, след като един път влезе.

Той внимателно пристъпи в стаята.

— Не пия алкохол, но благодаря за предложението. Колко си изпила досега?

— Не знам. — Докато се наместваше на седалката тя почти се плъзна от стола. — Недостатъчно. Все още съм в съзнание.

— Пиенето на алкохол те замайва, забавя реакциите ти и не можеш да мислиш логично.

Бека се изкикоти.

— Толкова си сладък.

Веждите му се повдигнаха. Никой преди не го беше наричал така. Дивак, копеле и други подобни имена, но никога нещо подобно на това определение. Притесни се още повече за психичното ѝ състояние.

— Може би трябва да си легнеш и да се напиш. Чуval съм да казват, че нещата винаги изглеждат по-добре на сутринта.

— Още е много рано. — Тя потупа столчето до себе си. — Ела тук. Няма да те ухапя.

— Не те ли е страх, че аз ще го направя? — Не можа да устои и отвори уста, за да ѝ покаже кучешките си зъби. Интересно защо тя не се боеше от него. Човешките жени винаги го правеха.

— Не. — И пак потупа столчето. — Ела по-близо. — Тя присви очи. — Виждаш ми се някак размазано. — Изкикоти се отново. — Не пия често, но когато го правя, леле, човече, правя го както трябва.

Той никога преди не бе чувал подобен начин на изразяване и я приближи предпазливо. Идеята беше лоша, трябваше да се прибере в стаята си, но притеснението го накара да остане. Тя се нуждаеш от някой, който да се грижи за нея. Половинката ѝ не бе вече наоколо, за да го прави, а баща ѝ живееше в другата къща. Сега, нещата зависеха от него, трябваше да се увери, че няма да ѝ се случи някоя злополука в това безпомощно състояние.

Настани се на столчето, твърде близо до нея, според собствената му преценка, като се надяваше, че тя няма да започне да повръща така, както бе гледал да го правят жени по филмите.

— Не мога да разбера защо нарочно причиняваш това на тялото си?

— Имаш предвид калориите? — Бека погледна надолу. — Би трябвало да отслабна малко. Седя на задника си твърде много през работно време, но това е без значение, тъй като няма вече кого да впечатлявам.

— Калории?

— Нали разбираш, защото съм малко с наднормено тегло.

Брон огледа тялото ѝ.

— Ти си твърде дребна. Не може да тежиш много.

— Седемдесет и два килограма съм. — Тя разсмя се, след което притисна длан върху устата си и пак се изкикоти, преди да признае: — Обикновено лъжа. — Наведе се към него. — Винаги казвам, че тежа с десет килограма по-малко, отколкото в действителност.

— Защо ти е да го правиш?

— Да лъжа ли? — Бека се протегна и притисна ръка върху гърдите му. — Така правят жените. Ние лъжем за теглото, възрастта и за сексуалния си опит.

Думите ѝ отново го объркаха. Той се опита да не обръща внимание на топлината от ръката ѝ, проникваща през тънката памучна тъкан на тениската му.

— Но защо го правите?

— Искаш да знаеш повече за хората? Те лъжат. Ние сме подли копелета или кучки понякога. Ако устните ни се движат, е, очаквай само глупости да излязат. Такава е човешката природа. В моя случай, аз мразя да си признавам, че съм спала само с двама мъже. Това звучи патетично и лъжа за възрастта си, защото приближавам голямото три нула. Тридесет. Това е нещо лошо за жените. Що се отнася до теглото, ние носим дрехи, опитвайки се да скрием паласките.

— Паласки?

— Знаеш, онези излишни малки, грозни тлъстинки.

Той обходи с поглед тялото ѝ, спря се върху гърдите ѝ и се намръщи. После вдигна очи.

— Няма нищо грозно в теб.

Свободната ѝ ръка посегна към неговата и той ѝ позволи да я притисне към талията си.

— Стисни.

Брон нежно направи това, което му каза, и остана изумен колко мека я усети през дрехите и си представи кожата ѝ. Бека му се усмихна.

— Чувстваш ли това? Любовни дръжки. Имам ги.

Младият мъж разтвори длан и я пусна.

— Приятна си на допир.

— Не изглеждат секси. — Потупа го по гърдите. — Толкова си мил. Надявам се, че момчета от екипа на баща ми няма много да те дразнят. Мъжете могат да бъдат наистина лъжливи смотаняци, но ти си различен.

— Аз съм честен.

Тя присви очи и облиза устни — розовото ѝ езиче се стрелна навън, за да навлажни долната устна, а ръката ѝ се плъзна малко по-ниско и я притисна върху сърцето му.

— Остани си такъв.

— Не обичам измамата.

— Нито пък аз. — Бека си пое дълбоко въздух, облегна се назад, отдръпна ръката си и се обърна към бара. — Но това е неизбежно.

— Не разбирам. Имаш тайни, които трябва да пазиш?

Младата жена обви ръка около чашата, вдигна я и отпи глътка. Гримаса изкриви чертите ѝ и тя я остави обратно.

— Паренето изчезна, но това има вкус на лайна.

Брон вдиша дълбоко, противната миризма на алкохол я имаше, но нищо не подсказваше наличието на екскременти.

— Не го пий.

— Помага ми. — Втренчи се в бара. — Понякога искам да забравя някои неща и когато ме боли, алкохолът ми помага да не чувствам нищо.

Притеснението го завладя отново.

— Имаш ли нужда от медицинска помощ? — Наведе се по-близо до нея и повторно подуши, като се опита да поеме дълбоко аромата ѝ. Ухаеше на ягоди, овесени ядки и прах за пране, но не долови и следа от болест.

Бека извърна глава и му се усмихна.

— Какво правиш?

— Нямах химическата миризма на хората, които приемат лекарства. Тя излиза с потта от порите. Болна ли си?

— Не. Само имам ужасен вкус за мъже, а и баща ми ме подлудява. Мисля, че дядо ми ми завеща къщата за гости, защото знаеше, че никога няма да разговаряме с баща ми по друг начин. Ние изобщо не се разбираме.

— Прекомерен родителски контрол?

Тя остави чашата и се обърна с лице към него.

— Нямах представа! Подлудява ме. — Сложи ръка върху бедрото му, близо до коляното, и той погледна надолу, за да види как пръстите ѝ лежат върху дънките му. — Понякога е такъв задник, много обича да контролира и да съди прибързано. Винаги съм длъжна да бъда идеална, иначе ще ми изнесе цяла лекция за това. Той не е такъв, но аз съм длъжна да бъда.

Погледът му се вдигна към нея.

— Хората винаги ли се докосват така, когато разговарят?

Бека погледна надолу, засмя се и стисна крака му.

— Извинявай. — Махна ръката си и се вгледа в лицето му. — Очите ти са наистина невероятни. Казах ли ти го? Мисля, че са много красиви. Можеш ли да различаваш цветове и всичко останало?

— Да. Зрението ми е перфектно.

— Баща ми предполага, че си смес с ДНК на лъв или пантера. Имаш ли опашка?

Въпросът ѝ го шокира. Отвори уста, но нищо не излезе от нея.

— Няма проблем, ако имаш такава. Пак бих те смятала за секси.

— Кожата ми е по-топла от твоята, но нямам опашка.

Отговорът му я накараха да избухне в кикот. Новия вид хареса този звук и трапчинките, които се появиха на бузите ѝ. Бека отново облиза устни.

— Толкова си забавен. Танцуваш ли?

— Да.

— Обзалагам се, че е така. — Тя открито се вгледа в гърдите му, попивайки гледката, и въздъхна. — Забранена зона. Това е факт. Имам наистина шибан късмет. Споменах ли ти вече?

— Искаш ли да танцуваш? — Алкохолът бе засегнал логиката ѝ, тъй като говореше безсмислено. — Ти ме попита дали мога, а аз много обичам да танцувам.

— Не разполагам с никакви банкноти. — Това я накара да изпадне в пристъп на смях и тя почти се свлече от столчето.

Младият мъж протегна ръка и нежно я обви около кръста ѝ, за да е сигурен, че няма да изгуби равновесие.

— Танцувай с мен. — Изправи се и внимателно я сложи да стъпи на крака. Тя се олюля върху нестабилните си боси нозе, обувките ѝ, които не бе забелязал до този момент, бяха захвърлени под стола. — Бавното движение може да те приспи. Няма да позволя да паднеш.

— Искаш да отивам да спя ли? — Бека се наведе към него, тялото ѝ небрежно се облегна на неговото и тя се почувства малка в обятията му. — Вероятно си прав. Повечето мъже биха поискали да съблекат жената и да я чукат до побъркване, ако е пияна.

— Ти си пияна и не мислиш логично. Никога не бих участвал в общ секс с теб.

— По дяволите, жалко — промърмори тя и обърна глава, като притисна буза до гърдите му. После стисна бицепсите му. — Покажи ми това, което имаш, секси.

Брон пренебрегна бързия ритъм на рока и я намести в ръцете си, за да е сигурен, че тя няма да падне, ако изгуби съзнание. Започна да движи тялото си толкова, колкото да я накара да се залюлее.

— Миришеш много хубаво. — Пръстите ѝ докоснаха кожата му.
— И си толкова огромен.

— Благодаря. Аз не съм заплаха за теб.

Тя се сгуши по-близо и той погледна надолу, забеляза, че очите ѝ са затворени, докато танцуваха.

— Не ме е страх от теб.

Тя прокара нокти по външната страна на ръцете му и Брон потисна ръмженето, когато членът му се напрегна още повече от леката ласка. Наистина бе лоша идея да споделят една къща, особено с жена, която пиеше алкохол и си признаваше, че лъже.

— Имаш ли си приятелка, Брон?

— Не.

— Някой изпуска много. Ти си съкровище, щом искаш да танцуваш с мен.

— Това е още една дума, с която никога не съм чувал някой да ме нарича. — Той се усмихна. — Много си забавна, когато пиеш, Бека.

— Благодаря. — Пусна ръцете му и се протегна, за да го прегърне през раменете. — Обидих ли те, когато попитах дали имаш опашка и можеш ли да различаваш цветове? Не исках да го правя. Просто ми се изплъзна от устата. Тези въпроси табу ли са?

— Съвсем не. Ти проявяваш любопитство към мен, а аз — към хората.

Тя вдигна глава и отвори очи. Спря да се движи срещу него и той замря, докато я гледаше в очите.

— Ти с лъв или пантера си смесен?

— Не знам. Досието ми не е било възстановено.

— Може ли да докосна косата ти? Исках да те попитам по-рано, толкова е дълга и красива. Жалко е да я прибираш на опашка.

Молбата ѝ го изненада.

— Така не ми пречи. Хайде, пипни я! Тя расте много бързо. Скоро трябва да я подстрижа.

Младата жена се облегна на него, а той праметна опашката си през рамо и я пусна върху гърдите си. Бека докосна дългата му коса и се усмихна.

— Моля те, недей. Тя е като коприна, би било престъпление, ако я отрежеш.

Изведнъж го завладя желание да я попита може ли да я докосне отново, но този път под тениската, за да почувства меката ѝ кожа, но успя да му устои. Знаеше, че би било неуместно. Затова си замълча.

— Трябва да си лягам. — Бека пусна косата и плъзна ръце по гърдите му. — Да. Трябва.

— Ще те придружа до вратата на стаята ти, за да съм сигурен, че няма да паднеш. Държиш се малко нестабилно на краката си.

— Добре. Благодаря.

Тя отстъпи назад и той пусна ханша ѝ. Младата жена се олюля леко, но се обърна без ничия помощ и тръгна към стълбите. Новия вид я последва по петите и се притесни, когато започна да ги изкачва. Въпреки всичко, Бека не падна и успя да стигне до стаята си. После спря, погледна го през рамо и се взря в очите му.

— Лека нощ, Брон. Сладки сънища.

Той кимна, не искаше да ѝ признае, че когато сънуваше, сънищата му са изпълнени с неприятни спомени от неговото минало в плен. Не искаше да ѝ казва за кошмарите, които понякога го будеха посред нощ. Как ставаше облян в студена пот, убеден, че свободата е била само блян.

Бека затвори вратата, но той изчака, за да чуе как тя се движи из стаята, в случай че припадне. Лекият шум от дрехите, когато започна да се съблича достигна до острия му слух и Брон затвори очи, опитвайки се да мисли за нещо друго. Беше повече от любопитен как изглежда Бека гола. Леглото пое тежестта ѝ, но той остана до вратата, докато дишането ѝ се успокои, за да бъде сигурен, че е заспала.

После изпусна дълбока въздишка, отвори очи и се върна, за да спре музиката и да се увери, че долният етаж е безопасен. Почувства се не на място в дома на тази жена, далеч от народа си, и в един свят пълен с хора.

ГЛАВА 3

Бека се събуди внезапно и се почувства дезориентирана. Трябваше ѝ малко време докато осъзнае къде се намира. Намръщи се, когато си спомни голяма част от пианския разговор с госта си и си обеща, че първото, което ще направи на сутринта, е да се извини на Брон. Погледна към часовника на нощното шкафче и установи, че е почти три сутринта. Шумът, който я беше събудил, се чу отново.

Тя сбърчи вежди и се заслуша в непрестанното лаене на Бумър, любимото куче на съседите. Не беше характерно за малкото кутре да вдига шум, особено посред нощ. Отметна завивката и стана от леглото. Прекоси стаята и повдигна леко завесата, за да погледне над оградата, която разделяше двора ѝ от съседния.

От спалнята си на втория етаж можеше да види дома на Мел и Тина и се смръщи при гледката, която се откри пред сънения ѝ поглед. Къщата бе ярко осветена — лампите светеха във всяка стая, което не беше нормално за никой от двамата. Съседите ѝ бяха на прага на четиридесетте, всеки ден работеха от девет до пет и обикновено у тях светеха само по няколко крушки. Изглеждаше доста съмнително да са организирали голямо парти в средата на седмицата.

Бумър започна да лае неистово, после изквича, след което настъпи зловеща тишина. Сърцето на Бека се сви, тя се обърна, втурна се към гардероба и го отвори. Пръстите ѝ опипаха горния рафт, намериха шнура и дръпнаха копринената торбичка. Младата жена бързо се върна обратно към прозореца с любимия бинокъл за опера на Брадли и го вдигна пред очите си, докато отместваше завесата с лакът. Една бърза настройка и къщата на съседите дойде на фокус.

Първоначално не забеляза нищо необичайно. Мел и Тина нямаха завеси или щори в задната част на жилището си. Къщите бяха твърде отдалечени една от друга, за да се притеснява някой за подобни неща. Всички дворове бяха огромни, така че хората, живеещи в квартала, имаха уединение, освен ако някой не ги наблюдаваше с бинокъл.

Холът беше празен. Премести бинокъла, докато кухнята дойде на фокус — все още не се виждаше никакво движение. После го насочи към хола, където Тина седеше на един стол. Беше трудно да се пропусне платиненорусата коса на жената, както и трескавото поклащане на главата ѝ. Нещо сребристо проблесна върху челюстта ѝ.

— Какво, по дяволите? — запита се Бека, объркана от това, което видя върху лицето на другата жена, но изведнъж разбра. — О, Боже мой! — Някой беше залепил устата на съседката ѝ с тиксо. Трябваше да се обади на 911. Обираха ги!

Преди да понечи да се обърне, за да грабне телефона, видя как една огромна фигура, облечена в черно, влезе в стаята при Тина. Въпреки че беше с гръб към нея, по телосложението разбра, че това е мъж. Ръката му се вдигна. Тих пукот достигна до ушите ѝ в момента, в който Тина падна назад в стола.

— О, мамка му! — процеди през зъби Бека. Лицето на съседката ѝ го нямаше. Кървища и безформена маса с платиненоруса коса бе всичко, което остана от него. Крадецът беше убил съседката ѝ, застрелвайки я в лицето.

Бека бързо се завъртя, хвърли бинокъла настрани и изтича към нощното шкафче. Кракът ѝ се удари в леглото и тя едва не падна в тъмнината, но успя да стигне до телефона. Щом вдигна слушалката, вместо сигнала „свободно“, чу само тишина. Боеше се да включи лампата, не искаше да рискува да предупреди крадеца, ако случайно погледнеше към задния двор, щом светнеше осветлението. Почука по вилката няколко пъти. Проклетото нещо беше мъртво!

Не се паникьосвай, а мисли! Мобилният ми! Беше оставила чантата си на долния етаж, някъде близо до входната врата. Отвори леко чекмеджето, пръстите ѝ потърсиха и напипа студения метал и тя грабна пистолета. Усети тежестта в ръката си, да бъде проклета, ако оставеше онзи задник да убие и Мел също. Не знаеше дали още е жива, а на ченгетата им трябваша няколко минути докато пристигнат.

Препъвайки се, Бека тръгна да излиза от спалнята, удари се в стената до вратата, напипа дървената повърхност и рязко я отвори. Пренебрегна ключа за осветлението в коридора, знаеше, че крадецът може да види светлината, ако погледнеше през прозорците без завеси към нейния двор. Ридание се откъсна от гърлото ѝ.

Опита се да запази самообладание, докато минаваше през тъмния коридор, но забрави за масичката и се удари в нея. Тихо изруга и се хвана за коляното. Закуцука и стисна здраво оръжието, за да не го изпусне.

Някакво движение я накара да ахне, когато черна фигура застана пред нея. Младата жена отвори уста да изкрещи, но си спомни, че Брон беше в дома ѝ. Тъмната сянка стоеше пред стаята му. Обзе я облекчение, докато се приближаваше куцайки към него.

— Току-що видях как убиха съседката ми — прошепна тя. — Не включвай осветлението. Нападателят може да забележи и да избяга. Ще се обадя на полицията.

— Сигурна ли си?

— Той я застреля в лицето. — Бека си пое въздух и усети горещи сълзи да се стичат по бузите ѝ. — Не чу ли звука от... — Задави се от ридание. — Тя е мъртва. Лицето ѝ беше каша и имаше много кръв. Мобилният ми е долу в чантата. Телефонната линия в спалнята ми е прекъсната. Не искам онзи мъж да се измъкне. — Заобиколи го и се запъти към стълбите.

Внезапно две ръце я стиснаха за раменете.

— Телефонната линия е прекъсната?

— Да.

Новия вид изръмжа.

— Пусни ме. Трябва да се добера до мобилния и бъди внимателен, държа оръжие. Онзи задник няма да се измъкне. Ако се наложи, ще стрелям по шибаняка, за да го задържа, докато ченгета го арестуват.

— Колко души видях?

— Един. Пусни ме. Трябва да се обадя в полицията и да отида у съседите, преди онзи да избяга.

— Не те ли безпокои факта, че телефонът е прекъснат и съседката ти е убита? — Гласът му бе тих. — Стой тук! Имам мобилен в стаята си. Не мърдай!

Младата жена се облегна на стената, осъзнавайки, че емоциите ѝ бяха объркани от съня и шока, и вероятно не беше блестяща идея да прескочи през оградата и да се изправи с пистолет пред крадеца. Докато онзи не знаеше, че някой го е забелязал, щеше да се бави с

обирането на къщата, а тя още не беше видяла Мел. Съседката ѝ или беше при Тина, или вече бе мъртва.

— Добре.

Ръцете му я пуснаха и той влезе в стаята. Стиснала пистолета, Бека остана на място, опитвайки да се стегне. Избърса сълзите си и се успокои достатъчно, за да осъзнае, че все още е малко пияна и Брон беше прав. Най-важно бе да се обадят на полицията. Тихият глас на Вида успокои опънатите ѝ нерви, когато се приближи до нея. Тъмната му фигура се спря на сантиметри.

— Изпрати полиция и помощ! — нареди на някой той, след което слабата светлина на дисплея угасна, щом прекрати връзката. — Свързах се с моите хора, скоро ще ни изпратят помощ.

— Дай ми телефона си. Трябва да позвъня на 911.

— В момента се обаждат. Ще ни изпратят и подкрепление.

— Не се нуждаем от подкрепление. Дай ми мобилния си. Полицията трябва да отиде в къщата на Тина. Мел е там, може би е още жива. Дай ми телефона си. Няма да допусна да му се размине на онзи. Те трябва да го хванат, а аз съм все още малко замаяна. Искам да отида там и да изпратя копелето в ада, както направи с Тина, но най-вероятно ще отида в затвора за убийството му, защото съм пила. Не мога да повярвам, че това се слу...

— Замълчи! — тихо изръмжа Брон.

— Знам, че...

Едната му ръка запуши устата ѝ и той я завъртя, като придърпа тялото ѝ плътно към себе си. Другата му ръка обгърна кръста ѝ и дъхът му погали ухото ѝ. Дългата му коса гъделичкаше рамото ѝ.

— Има някой на долния етаж — прошепна Новия вид.

Обхвана я ужас... но може да беше баща ѝ. Вероятно бе чул лая на Бумър или пукота от стрелбата на пистолета. Бумър никога не вдигаше шум през нощта, а изстрелът бе прозвучал доста слабо, но баща ѝ беше експерт по оръжията. Той знаеше как звучат всички те при изстрел и щеше да го идентифицира незабавно.

Щеше да дойде първо да я провери, въоръжен, тъй като спеше с оръжие в чекмеджето на нощното си шкафче. По дяволите, той бе сложил пистолета в чекмеджето ѝ, в случай че някой проникнеше в къщата ѝ. Беше винаги зареден, с пуснат предпазител, готов за стрелба.

Искаше да каже на Брон, че може би е баща ѝ, но ръката му върху устата ѝ пречеше.

Младата жена подскочи, когато от първия етаж се разнесе шум, един такъв странен, който никога преди не беше чувала и нямаше представа какво може да го е предизвикал. Беше един вид тих моторен шум, след което се чу слабичък звук, и това не беше на добро. Баща ѝ може би се качваше нагоре по стълбите, за да я търси. Сигурно се бе поболял от тревога и сега идеше като разярен бик да я защити.

Сърцето ѝ забърза ритъма си, когато осъзна, че там долу човекът, който издаваше шумовете не беше баща ѝ. Ръцете на Брон около нея се стегнаха. Пръстите на краката ѝ се отлепиха от пода, когато я повдигна и заотстъпва назад в стая.

— Не издавай нито звук — прошепна ѝ.

Бека стисна силно устни, щом ръката му освободи устата ѝ. Той затвори много тихо вратата на спалнята и я заключи. След това се раздвижи, завъртя се бързо, при което на нея ѝ се зави свят, вдигна я още по-високо и краката ѝ докоснаха леглото, докато минаваха покрай него, за да влязат в малката баня.

— Надушвам четирима мъже вътре в къщата ти — говореше тихо, така че само тя да го чуе. — Подуших също и кръв, но мисля, че е от животно. Искам да седнеш на пода в ъгъла и да бъдеш много тиха и кротка. Не издавай никакъв звук. Разбираш ли ме? Кимни, ако е така. Не говори и гледай да не ме застреляш случайно. — Спря за момент, едната му ръка се обви около нейната и той издърпа пистолета от изтръпналите ѝ пръсти. — Аз ще взема това. Ти все още си пиана.

Младата жена кимна, нямаше представа откъде той знае всичко това, но не смяташе да протестира.

Брон я пусна да се плъзне по тялото му, после се чу лек метален звук, когато постави оръжието на пода. Двете му ръце я стиснаха и я обърнаха с лице към него, преди да я пуснат и да обгърнат главата ѝ. Той нежно я натисна, подканяйки я да седне долу.

Дланите ѝ докоснаха топлите му голи гърди и Бека се притисна към тях, за да спре треперенето си. Адреналинът и алкохолът, който все още бе в кръвта ѝ, правеха движенията ѝ нестабилни. Тя се сниши, ръцете ѝ се плъзгаха по кожата му, докато стигнаха до памучното му долнище. Младата жена осъзна, че при всякакви други обстоятелства,

това вероятно би било неприлично, когато клекна пред него и лицето ѝ се намери на едно ниво със слабините му.

Гърбът ѝ се опря в стената, което я накара да осъзнае, че той я е оставил в ъгъла близо до мивката и стенната поставка за хавлии. Брон я пусна и отстъпи назад. Тя повдигна глава, въпреки дръпнатите пердета в стаята едва различи движенията на тъмната му сянка, докато не стигна до вратата, където слабата светлина от външното осветление на голямата къща — баща ѝ винаги го държеше включено — го освети.

Бека се сви в ъгъла, усети, че тениската, с която спеше, се е събрала на кръста ѝ и краката ѝ са оголени. Ако лампата беше включена, Брон щеше да види бельото ѝ, а унижението щеше да е пълно с непристойната поза, която бе заела. Но въпреки това не се помръдна, страхуваше се, че ще падне или ще издаде някакъв звук. Помощта идваше и Брон беше наблизко. Не беше сама.

Новите видове имаха невероятен слух и отлично зрение в тъмното. Баща ѝ го бе споменал веднъж. Освен това имали обоняние като на ловджийска хрътка. Точно така го бе нарекъл. Беше казал, че повечето от тях можели да подушат неща, които другите не могат. Брон заяви, че е подушил четирима мъже в къщата ѝ.

Откъде знае, че са мъже? Прехапа устни, за да не зададе въпроса шепнешком. Беше подушил и животинска кръв. *Бумър.* Кучето беше издало онова ужасно квичене, преди лаят му да спре. *Дали беше доловил кръвта на Бумър?* Тази мисъл я накара да изтрезнее.

Бека продължи да се взира в призрачната фигура на Брон, проследи го как се наведе, грабна нещо изпод леглото и се върна в банята. Застана там, сякаш я пазеше, и това я накара да се почувства по-добре, докато до ушите ѝ не достигна тих скърцащ звук. Знаеше, че това е третото стъпало, от горе надолу. То винаги издаваше този звук, когато се стъпи върху него, а това означаваше, че някой се качва по стълбите.

Нямаше никаква логика. Защо убиецът на Тина беше в къщата ѝ? Брон каза, че е подушил четирима. А щом той го твърдеше, значи бе истина. Мъжът, който уби Тина, не можеше да проникне толкова бързо в дома ѝ, което предполагаше, че са най-малко петима. Може би бяха група крадци, набелязали квартала. Искаше да предупреди Брон, но се боеше да не издаде звук.

Изведнъж вратата на спалнята се отвори с трясък, нещо беше ударило силно по нея. Навсякъде се разхвърчаха трески и Бека сложи ръка на устата си, за да заглуши писъка. Подскочи назад и притисна гръб плътно към стената, но успя да задържи ужасения си поглед върху Брон.

Той не помръдна, звукът изглежда не го стресна, но след това нещо падна на дървения под. Каквото и да бе, звучеше като метал и се затъркаля с отличителен звук. Това накара едрия Вид да се раздвижи. Той бързо се изправи на крака, завъртя се и очите ѝ се разшириха, когато тялото му притисна нейното, преди още да осъзнае какво се случва.

Въздухът излезе от дробовете ѝ от силата, с която тежестта му се стовари върху нея. Тя падна на пода на хълбок, а тежкото му тяло безжалостно я смачка, когато я покри. Силен, оглушителен взрив проряза като с нож главата ѝ и я заслепи ярка светлина, въпреки че клепачите ѝ бяха затворени. Подът се разтресе под нея от силата на каквото и да бе избухнало там.

Ревът, който излезе от Брон, я оглуши допълнително, тъй като устата му беше на сантиметри от ухото ѝ, после той се претърколи от нея. Тежестта вече я нямаше върху тялото ѝ, Бека отвори очи и с усилие напълни дробовете си отново с въздух. Забеляза как Новия вид енергично се спусна към вратата на банята, тъй като осветлението в спалнята беше включено. Близо до тавана се стелеше дим. Беше бял и се разнасяше бързо.

Брон откри огън, звукът от изстрелите я накара да трепне. Тя зяпна при вида на гледката, която той представляваше — гол, само с тъмносиво долнище, стиснал Берета в ръка. Дулото проблясваше при всеки изстрел. В бъркотията някой изкрещя. Младият Вид изрева отново, яростно и страховито, и бързо се шмугна обратно в банята.

Странни метални неща се забиха във вратата близо до него. Най-малко шест от тях, по няколко сантиметра дълги, пронизаха тънкото дърво. Брон скочи напред, хвърли огромното си тяло върху леглото и отново откри огън. Но успя да възпроизведе само два изстрела или оръжието беше засякло, или патроните бяха свършили.

Бека се задъхваше, твърде шокирана, за да се движи. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато трима мъже, облечени в черно, изведнъж се нахвърлиха върху Новия вид. С помощта на краката си, той запрати

нагоре единия от тях. Тялото на нападателя се удари толкова силно в тавана, че се разхвърча мазилка, след което то се строполи на ръба на леглото и падна на пода.

Раздвижи се!, изкрещя умът ѝ и някак си тя успя да се помръдне. Крайниците ѝ тежаха, не се подчиняваха на мозъка ѝ, а ушите ѝ пищяха от изстрелите. Беше замаяна, докато се опитваше да се надигне и удари болезнено дланта си в ръба на мивката, пръстите ѝ докоснаха метал. С много усилия успя да се изправи. Обърна глава и погледна към Брон.

Още един от нападателите беше захвърлен през вратата на спалнята в коридора. Брон изви тяло, праметна крака и за миг скочи от леглото, сега то стоеше между него и вратата на стаята. Той отстъпи назад, изръмжа яростно, после изрева. Пръстите му се извиха като на хищник, и той оголи остри зъби. Мъжът, който се удари в тавана седна, после с мъка се изправи на крака.

Бека стисна пистолета, олюля се и с препъване се приближи до вратата на банята, като сложи пръст на спусъка. Брон беше беззащитен без оръжие, хванат в капан между леглото и прозореца, с лице към опасността. Тя знаеше как да използва пистолета и, по дяволите, щеше да го направи. Баща ѝ я бе учил никога да не стреля, освен ако не е готова да убива. А тя беше.

Почти беше стигнала до вратата, когато глупавото копеле, което току-що бе станало от пода, се опита да нападне Брон отново. Тя замръзна, докато гледаше как Вида помете с голямата си ръка човека в черно — удари го в гърлото, а с другата силно го блъсна назад. Мъжът полетя към нея.

Нещо топло и мокро опръска лицето ѝ, когато тялото му рухна на пода между леглото и вратата на банята. При падането главата на нападателя се обърна към нея и нямаше начин тя да не забележи обезобразеното му лице раздрано от ухото до устата. Очите на непознатия бяха широко отворени и уплашени. Той премигна. Кръв се стичаше от грозната рана и се събираше на пода под устата му. От гърлото му излезе хрипящ звук и безжизнените очи на мъжа се приковаха в Бека, след като той пое последния си дъх.

Времето сякаш спря. Беше нереално, твърде шокиращо за нейното съзнание и движенията ѝ замряха, докато кръвта на мъртвия бавно потече по пода, почти докосвайки пръстите на краката ѝ. Това я

върна към действителността. Бяха минали само секунди, когато осъзна, че мокротата по лицето ѝ също е кръв.

Нещо метално удари в дървения под в съседната стая и се претърколи. Бека се извъртя и приклепна, опитвайки да се защити от зашеметяващата граната. Беше сигурна, че именно тя е източникът на звука. Брон отново изрева, но тя не можа да чуе нищо от силната експлозия, която разтърси спалнята и сякаш прониза мозъка ѝ. Дори и с гръб към взрива и силно стиснати очи, беше заслепена за втори път от бяла, изгаряща светлина.

Младата жена успя да запази равновесие, осъзна се бързо, и се завъртя, като се изправи. Повдигна пистолета с изтръпналите си ръце към вратата и зяпна при вида на Брон, проснат неподвижно върху част от леглото. Той бе паднал на колене, като горната част на тялото му лежеше върху матрака, а косата му се бе разпиляла върху чаршафа. Новия вид не помръдваше, но тя забеляза лекото повдигане на гърдите му, което бе сигурен признак, че все още диша.

Някой застана на прага на банята, като закри Брон от погледа ѝ, и тя залитна назад. Човекът бе облечен в черно, лицето му бе покрито с маска и очила скриваха очите му. Те бяха кръгли и тъмни, не като приспособленията за нощно виждане, а по-малки. Ръката ѝ трепна, но Бека успя да задържи пистолета насочен към него.

— По-полека! — грубо каза мъжът. Ръцете му бавно се вдигнаха нагоре — право напред и тя видя странното оръжие, което той държеше. Никога преди не бе виждала такова. То беше масивно, с широка цев, по-дълъг вариант на пистолет, с кръгъл цилиндър в основата си. Бека погледна към металните неща, стърчащи от вратата, преди вниманието ѝ рязко да се насочи към покритото му лице. Това чудо беше изстреляло тези неща. Знаеше го, макар и не какво представляват.

— Не мърдай! — Гласът ѝ трепереше. — Ще стрелям!

— По-полека! — повтори непознатият, без да мръдне дори и един мускул. — Нямаш никакъв шанс да оцелееш, ако ме убиеш. Натисни спусъка и хората ми ще те пречукат. Разбираш ли ме?

Обхвана я ужас. Знаеше, че има още от тях, че той не блъфира, но те бяха убили Тина. Щяха да убият и нея. Мъжете не бяха крадци. Истината я прониза бързо и болезнено. Те бяха облечени като хората на баща ѝ, когато отиваха на тайни операции. Беше виждала

достатъчно дрехи в прането на баща си, за да познае военните униформи, когато ги види. *Какво, по дяволите, става тук?*

— Дойдохме за Новия вид — продължи непознатият с нисък и спокоен глас. — Това е всичко. Пусни пистолета, госпожо. Ти не си нашата цел.

— Не можете да го отведете — отвърна тя с малко по-твърд тон. — Не съм глупава и няма да сваля пистолета. Не бих пропуснала. — Бека коригира целта си, за да разбере мъжът, че го е насочила право към центъра на черепа му. — Кажете на хората си да се разкарат или ще се наложи да чистя мозъка ти от стената в продължение на седмици. Вече се обадох на 911. Полицията трябва да е тук всеки момент.

— Мамка му! — изсъска мъжки глас от другата страна на стената, което ѝ подсказа, че още един нападател е на сантиметри от вратата, в близост до задника, който изпълваше рамката на вратата на банята.

— Кажете на твоя човек да се отдръпне. — Пръстът ѝ върху спусъка се затегна. — Изплашена съм, направо ужасена, по дяволите, и мога да те застрелям, ако забележа и най-малкото движение.

— Назад! — заповяда мъжът, който изглежда бе водач на групата. — Тя има Берета, насочена право в главата ми.

— И знам как да я използвам — увери го Бека. Погледна в празното пространство между главата на човека и вратата и видя, че Брон лежи все още неподвижен. Вниманието ѝ се фокусира върху нападателя. — Движи се изключително бавно и пусни оръжието.

Ръката му се разтвори и странното оръжие тупна върху мъртвеца на пода.

— Ченге ли си?

— Не, но няма да пропусна.

— Ти да не си му охрана? — Той прочисти гърло си.

— Не, но ще те убия, за да го защитя. Няма да го отведете. Нареди на хората си да напуснат къщата ми, но без да мърдаш. Ти си моята застраховка, че те няма да предприемат нещо глупаво. Ако го направят — си мъртъв.

— Твоята къща? Той живее с теб?

— Млъкни и направи това, което ти казах. Заповядай на мъжете си да се разкарат.

Непознатият се поколеба.

— Добре. — Пръстите на разтворената му длан направиха вълнообразно движение.

Бека се отпусна леко, беше грешка от нейна страна да си помисли, че със сигнал на ръката той мълчаливо е наредил на хората си да напуснат. Вместо това куршуми надупчиха стените. Тя натисна спуска и се хвърли на пода.

Върху гърба ѝ се стовари тежко тяло. Така я смаза, че дори не можеше да изкрещи от болка, а пистолетът бе изтръгнат от пръстите ѝ. Който и да бе паднал върху нея, се отмести леко, ръката му болезнено се уви около косата ѝ и опъна насила главата ѝ назад. Бека си пое дълбоко въздух, след това изпищя.

В гърба ѝ се заби лакът, от болка гласът ѝ секна и тежестта се вдигна от нея. Младата жена забеляза пистолета си близо до тоалетната, твърде далеч, за да го грабне, преди да бъде брутално изправена от грубата ръка, стиснала косата ѝ в основата на врата. Тя залитна, сграбчи ръката, покрита с ръкавица, и осъзна, че е пропуснала да убие кучия син, докато ѝ говореше.

— Не уцели с няколко сантиметра, но успя да одраскаш бузата ми. — Гласът му звучеше ядосано. — Ще си платиш за това, кучко!

Блъсна я силно. Тя се удари в стената и простена. Обърна се, знаеше, че ще умре, но се помоли поне баща ѝ да е извадил късмет със срещата си. Иначе, досега щеше да е чул от голямата къща експлозиите и стрелбата. Копелетата или го бяха убили, преди да нападнат дома ѝ, или той прекарваше нощта някъде другаде. В противен случай щеше да ѝ се е притекъл на помощ досега.

Тя се втренчи в кучия син, който я бе хванал. Почувства задоволство, когато видя разкъсаната материя на маската му, близо до ухото, и кръвта, процеждаща се от раната, която куршумът бе причинил. Надяваше се да му остане ужасен белег. Тя повдигна брадичка, изгледа го свирепо и сви пръсти в юмрук.

— Майната ти!

Още две фигури, облечени в черно, влязоха в банята. В ръцете си държаха същите странни оръжия и ги насочиха към нея. Единият от тях попита:

— Добре ли си, Ранди?

— Да — отвърна водачът им. — Успях да залегна, но тя одраска бузата ми.

Бека погледна нагоре и осъзна, че те бяха стреляли в стената, разделяща банята от спалнята, твърде високо, за да могат да уцелят там, където тя стоеше. Това я обърка, защото бе сигурна, че те се опитваха да я убият.

— Кой сте вие?

Внезапно Ранди посегна, сграбчи я за гърлото и я дръпна от стената, като стисна косата ѝ отново. Главата ѝ се отметна силно назад, когато я привлече плътно към себе си. Младата жена усети мириса на цигари в дъха, идващ от устата изпод маската му.

— Тя дали е от тях? — Един от мъжете пристъпи към нея.

— Не. Човек е. Сигурен съм. Не е Нов вид. Очите ѝ са нормални. Друг от нападателите влезе в банята.

— Получихме сигнал. Вторият екип току-що е засякъл полицията. Идват насам. Имаме четири минути.

— Мамка му! — процеди през зъби Ранди и блъсна Бека към стената. Докосна здравето си ухо и го потупа.

— Тук алфа куче. Имаме жена в банята на мъжкия. Очевидно тя го чука, защото призна, че това е нейната къща и двамата бяха заключени в стаята му. — Замълча за няколко секунди. — Жива е. Проверих, не е една от тях — човек е. — Отново пауза. — Разбрах. Ще я взема заедно с него. — Потупа ухото си и прекрати връзката.

Сграбчи отново Бека за косата, дръпна я рязко, и стисна гърба на тениската ѝ, когато завъртя тялото ѝ.

— Това е щастливият ти ден. Ще живееш. Мърдай. Ако се опиташ да направиш нещо, ще те нараня лошо. Заповядано ми е да те закарам жива, но никой не ми каза, че не мога да те накарам да страдаш.

Той я спря пред вратата на банята. Мъртвецът бе на сантиметри от босите ѝ крака. Усети мокра топлина на пода като топъл сироп. Не погледна надолу, за да се увери, че стои в кръвта. Нямаше нужда да види, за да знае. Пристъп на гадене тръгна към гърлото ѝ и тя се задави.

Ръката върху тениската ѝ затегна захвата си и я разтърси.

— Ако повърнеш, ще ти счупя проклетата челюст.

Бека отчаяно се мъчеше да потисне гаденето. Тя гледаше безпомощно как двама мъже вдигнаха Брон от леглото, грабнаха го под мишниците и го повлякоха към вратата.

Кои са тези задници? Беше ужасена. Всяка една правоохранителна организация би се идентифицирала преди да нападне. Значи не бяха от тях. *Може би са наемници?* Младата жена се разтрепери при тази мисъл. Баща ѝ й бе казал, че разликата между тях и войникът е в това, че войникът убива само когато е издадена заповед.

Още трима облечени в черно мъже, с покрити лица и коси, влязоха в стаята. Единият от тях извади странното на вид оръжие, прицели се в крака на Брон и стреля. Стреличката се заби в бедрото му, но той не трепна, все още беше в безсъзнание.

— Това е вторият път — въздъхна стрелецът. — Трябва да ги броим. Не искам да го убием. След петнадесет минути ще му бием още една доза.

— Майната му! — изруга друг тихо. — Дозата е ужасно голяма. Няма ли да го умъртви?

— Те имат висока поносимост към медикаментите заради всичките години на тестване и имат бърз метаболизъм. Не искаш копелето да се събуди, преди да сме го тикнали в клетката. Това ще бъде последната грешка, която ще направим в живота си.

— Не беше толкова трудно да го пипнем — изкиска се Ранди. — Беше по-лесно, отколкото си мислех.

Мъжът, който бе изстрелял упойващата стреличка в Брон, поклати глава.

— Заради жената. Той не можеше да избяга, трябваше да се бие. Ако не беше тя, нямаше да можем да го хванем. Щеше да се измъкне през прозореца и да бъде на километри от тук, още преди да стигнем до стаята му. Беше заключил вратата и ни чакаше да атакуваме, за да я защити. Чул ни е, че идваме.

Бека се почувства ужасно. Брон нямаше да бъде заловен, ако беше останала през нощта в къщата на баща си. *По дяволите!*

— Да се махаме. Полицията скоро ще бъде тук. — Ранди я бутна по гърба. — Мърдай!

Стрелецът прибра масивния пистолет в кобура на бедрото си, пристъпи напред и хвана краката на Брон. Тримата го изнесоха от стаята, а Бека бе принудена да върви след тях. Ранди я държеше здраво, нямаше смисъл да се бори. Мъжете бяха твърде много, за да спечели. Очевидно бяха добре обучени и въпреки че баща ѝ я принуди да изкара курс по бойни изкуства, тя беше реалистка.

Излязоха от задната част на къщата, където касата на плъзгащата вратата бе изтръгната от стената.

Занесоха Брон до оградата, разделяща двора ѝ с този на Тина и Мел. Единият от тях пусна краката на Новия вид, изкачи се на зида, а другите двама вдигнаха отпуснатото му тяло. Далечният вой на сирени принуди Бека да се бори с желанието си да нападне Ранди. Можеше да го изненада и да избяга в тъмнината. Те нямаше да имат достатъчно време да я намерят, преди ченгетата да пристигнат, но можеше просто да я застрелят в гръб. Да я убият.

Бяха заловили Брон, защото беше отказал да я изостави и да избяга. Бека стисна зъби, когато задникът я бутна към стената. Тримата, които носеха Новия вид вече бяха преминали отсреща, извън полезрението ѝ. Тя вдигна ръце, за да се хване за горната част на стената. Нямаше да остави Брон. Той беше упоен и безпомощен, а тя би могла да намери възможност да го спаси.

Никога не оставяй човек зад себе си. Това бе един от любимите девизи на баща ѝ. *Мамка му!*

Нямаше намерение да изоставя Брон.

ГЛАВА 4

Бека все още таеше надежда, че полицията ще пристигне и ще ги спаси, докато не я тикнаха в черен микробус, паркиран на алеята пред къщата на Мел и Тина. Забеляза, че от едната страна на автомобила е залепен бял стикер с логото на фирма за домашна охрана. Нападателите бяха хитри, така ченгетата нямаше да ги спрат, смятайки, че са реагирали на включена аларма. Надеждата, която я крепеше досега, напълно изчезна.

Ранди я бутна в задната част на добре осветената вътрешност на буса, право в една голяма клетка. Бека се приземи върху нещо топло. Брон беше проснат под нея, неподвижен, със затворени очи. Силен звук зад гърба ѝ я накара да подскочи — вратата на клетката хлопна и те се оказаха заключени вътре.

Младата жена наблюдаваше как мъжете се скупчват в предната половина на товарното отделение. Вратите отпред се отвориха и още двама се качиха на мястото на водача и на пътника до него. Общо седем човека. Лицето на шофьора не беше покрито и Бека беше абсолютно сигурна, че това е негодникът, който застреля Тина. Той се обърна и погледна назад.

— Да тръгваме, хора! — Засмя се. — Това бяха лесно спечелени пари. — Запали двигателя и подкара автомобила, отвеждайки Бека в неизвестното.

Из вътрешността на буса се разнесе смях, след като един от непознатите дръпна преградата, която ги отделяше от кабината, за да може осветлението да остане включено, без никой да ги забележи.

— Е, не и за Смити.

Още смях.

— И без това беше задник.

— Може би трябваше да вземем тялото му с нас.

— Не. Това ще обърка ченгетата. Той има досие — арести за обири.

Бека не можеше да познае кой говори, понеже лицата на всички бяха покрити с маски. Премести се леко, за да не тежи на Брон. Клетката беше голяма, предназначена за огромно животно, но не достатъчна, за да предотврати притискането ѝ в тялото му. Седна на пода и се облегна върху гърдите на Новия вид. Огледа с безпокойство лицето му и притисна два пръста отстрани на шията му, за да усети слабия, но постоянен пулс.

— Вижте! Това трябва да е любов. Тя го докосва.

Друг се изхили.

— Не бих имал нищо против да докосва мен.

— Нито пък аз.

Младата жена не им обърна никакво внимание, отметна косата на Брон, паднала върху челото, и откри драскотина над едната му вежда. Раната не беше дълбока и не кървеше много. Попипа главата му за още наранявания. Усети колко копринено меки са кичурите, докато прокараваше пръсти през тях, но не намери никакви признаци за други травми.

— Мислите ли, че тя ще го направи с него?

Някои от мъжете се засмяха.

— Е, ако не с него, то с един от останалите.

Още смях.

— Смятам да се пиша доброволец и да дежуря при мониторите, когато се върнем. Искам да гледам, ако док ги накара да се чукат.

Нов смях.

Бека стисна зъби и погледна нагоре. Втренчи се в лицата на мъжете, обърнати към нея, и срещна погледите им. Те бяха свалили очилата си за нощно виждане и любопитно я наблюдаваха, докато тя преглеждаше Брон.

— Вие направихте най-голямата грешка в живота си. Баща ми ще преследва и убие всеки един от вас. Така че се надявам да похарчите парите си бързо.

Един от нападателите се подсмихна.

— И кой е баща ти, сладко задниче?

— Той живее в голямата къща на имота, който току-що нападнахте. И много мрази наемниците — заяви тя, за да види как ще реагират. Нуждаеше се от отговори и всяка изтървана дума можеше да ѝ подсказва в каква каша се е забъркала.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но никой няма да те намери в дупката, в която отиваш. Баща ти сигурно е треперил под леглото, когато е чул изстрелите. Всички задници обичат да се изхвърлят пред децата си.

Още смях.

Бека нямаше представа по каква причина тези мъже искаха Брон и не намираше обяснение защо просто не я бяха убили. Очевидно не изпитваха угризения да погубват живота на невинни хора, след като Тина бе мъртва. Почувства леко облекчение, защото знаеше едно нещо със сигурност. Баща ѝ щеше да се появи на прага на дома ѝ точно в осем сутринта, за да вземе Брон. Той беше жив.

Тим Оберто щеше да направи всичко възможно, за да открие единствената си дъщеря. Можеше да отнеме време, но това бе неговата работа. Той проследяваше и намираше Нови видове, които бяха държани в плен. Бека наведе глава и отново се взря в Брон. Заспал, той изглеждаше различно — уязвим и по-малко страховит. Баща ѝ и неговият екип щяха да ги открият. Просто трябваше да останат живи дотогава.

Дали щеше да отнеме часове? Дни? Седмици? С мъка потисна надигащия се плач, не искаше да достави удоволствие на тези задници. Но не беше толкова лесно. Можеше да оцелее часове, но дни или седмици? *Ами ако татко никога не ни намери?*

Избута тази мисъл в най-далечното кътче на съзнанието си. Тим Оберто беше добър в това, което правеше. В спалнята ѝ за гости имаше труп и докато похитителите им смятаха, че така ще обърка ченгетата, то за баща ѝ беше следа. Той щеше да направи повече от това да провери досието му. Най-подробно щеше да проучи миналото на убийтия и да открие всеки един негодник в този микробус, за да го накара да говори и да разбере какво се е случило с нея.

— Някой информира ли кучката, че хванахме мъжкия и неговата приятелка? Може би ще получим бонус.

— Аз. — Бека позна гласа на Ранди. — Много е развълнувана. Тя фактически иска тестов обект без лекарства. Смята, че медикаментите ще провалят експеримента ѝ. Убедена е, че в това се крие ключа към успеха. За първи път я чувам да звучи толкова щастливо.

— Може би трябва да скочи на някой от мъжките в клетката. Док е толкова ужасяващо зла, че той ще бъде прекалено уплашен, за да не

направи онова, което иска от него.

— Тя е прекалено голяма сухарка, едва ли е способна да се подмокри — засмя се един от тях. — Или може би е помислила и върху това. Знам, че ако ме погледне свирепо и ми нареди да си сваля панталоните, може и да ми се иска да лапна дулото на пистолета, но ще бъда твърде уплашен, за да ѝ откажа. Бих се сковал от страх.

В буса избухна смях. Един от мъжете удари с юмрук по стената.

— Представете си тази кучка наведена напред — извика той през смях.

— А какво ще кажете да се наведе пред 358? Кой ще представлява по-ужасяваща гледка? Той готов зад док или нейното лице?

— Забрави за лицето на доктор Елза. Кой би искал да я види гола? Добре че пропуснах вечерята.

Те се разсмяха отново.

— Представете си я да говори мръсотии. Или по-лошо, да има копеленце? Не ме интересува кой ще чука кучката, но ако то прилича на нея, това ще бъде най-грозното проклето бебе на света.

Всички дружно се смееха, а Бека изпитваше страх. Която и да бе тази доктор Елза, мъжете, които командваше, не я харесваха. Всичко, което изричаха нападателите, ѝ даваше ценна информация, затова държеше погледа си съсредоточен в Брон, надявайки се онези да продължават да си бърбят. Колкото повече говореха, толкова повече научаваше.

Номер 358 беше личност. На всички Нови Видове са били дадени номера вместо имена, когато са ги създали в лабораториите на Мерикъл Индъстрис. Бека предположи, че този номер е бил на Брон, което означаваше, че задниците бяха дошли специално за него.

Щом знаеха лабораторният му номер, то тогава... мамка му! Със сигурност работеха за Мерикъл Индъстрис. Тази информация беше строго секретна. Дори баща ѝ не можеше да получи достъп до нея. Беше ѝ казал, че персоналът на Мерикъл е бил изгорил медицинските досиета и унищожил всички компютри по времето, когато спасителните отряди са проникнали в тези съоръжения, за които са били издадени заповеди за обиск, за да намерят Нови Видове.

Защо Мерикъл искаше Брон жив? Имаше повече смисъл, ако смятаха просто да го убият.

Почти всеки месец НСО печелеше дела в съда, като по този начин се опитваше да унищожи компанията финансово. За всеки намерен и спасен Нов вид се повдигаше обвинение в криминално престъпление и се завеждаше дело срещу Мерикъл Индъстрис, извършваха се още арести. В този случай Организацията на Новите Видове беше предприела много умен тактически ход. Тя искаше да бъде сигурна, че компанията никога няма да се възстанови достатъчно, за да поднови своите изследвания.

— Хей! — извика един от мъжете.

Рязко изтръгната от мислите си, Бека погледна нагоре. Единият от нападателите се бе приближил и я гледаше с присвити сини очи.

— Може би ще предпочетеш да се отдалечиш от него. Трябва да го упоим отново. Доктор Елза иска да си будна и готова, когато пристигнем там. Освен това, ако получиш една стреличка с тази гадост, ще умреш от свръхдоза.

Мъжът насочи пистолета и Бека се дръпна колкото е възможно по-далеч от Брон. Когато острието попадна в плътта му, младата жена мигновено заслони торса му и на секундата извади стреличката, за да не може пълната доза от приспивателното да се абсорбира в тялото му. С течение на времето му биха успокоително още няколко пъти. Бека махаше възможно най-бързо стреличките, без да събуди подозрение, но започваше да се тревожи. Щяха да го убият с това предозирание. Опита се да разубеди похитителите, но те отказаха да я слушат. Пулсът на Брон оставаше стабилен и тя притисна ухо до сърцето му, за да е сигурна, че то продължава да бие силно. Огромното му тяло й даряваше топлина, докато километрите минаваха, отвеждайки я надалеч от дома.

Когато най-накрая микробусът спря и двигателят угасна, Бека мигновено изпита страх. Тя седна и почувства болка. Дебелите решетки на клетката се бяха впили в дупето ѝ, тъй като не се бе движила в продължение на много време. Усещаше тялото си изтръпнало от кръста надолу.

Мъжете излязоха от буса и я оставиха сама с Брон. Тя обхвана с длани лицето му и потърка бузите му с палци.

— Брон? Чуваш ли ме? Събуди се! — нарочно говореше тихо.

Той изобщо не реагира. Бека подскочи, щом вратата на автомобила рязко се отвори зад нея. Освободи лицето на Брон и се

обърна, за да погледне петимата мъже, които бяха застанали до задната част на превозното средство, където се намираше вратата на клетката. Единият от тях я отключи и я отвори със замах. Извади пистолет с упойваща стреличка и го насочи към гърдите ѝ.

— Излизай! — заповяда ѝ.

Младата жена трябваше да преодолее сковаността на тялото си, за да се раздвижи. Излезе навън и босите ѝ крака докоснаха студен, твърд бетон. После огледа огромното помещение, което ѝ напомни на склад с високия си таван и металните греди. На едната страна, близо до тавана имаше няколко големи прозореца. Нечия ръка я сграбчи за лакътя и я дръпна далеч от микробуса.

Бека обърна глава и видя как четиримата мъже вдигат Брон, хванали го за краиниците. Той висеше като люлка между тях, а дългата му коса докосваше пода, докато го мъкнеха към стълбището в другия край помещението. Стана ѝ лошо, когато видя колко безпомощен бе огромният Нов вид в ръцете на похитителите. Преглътна задавено и се запита пред какъв ад ѝ предстоеше да се изправи.

Онзи, който я бе сграбчил за ръката я дръпна силно, принуждавайки я да последва Брон и тя бързо запристъпва след него. Не искаше да губи Новия вид от погледа си. Стълбите бяха широки и метални, и водеха надолу към пълна тъмнина. Бека извърна поглед към прозорците. Разположението на слънцето я увери, че бяха пътували най-малко три часа и половина.

Налегна я клаустрофобия, тъй като слязоха минимум по три тъмни стълбища, спускайки се все по-дълбоко в недрата под склада. Само няколко крушки тук-там осветяваха пътя, за да се виждат стъпалата. С всяко следващо стъпало въздухът ставаше значително по-хладен. От минута на минута страхът ѝ се засилваше, но поне Брон оставаше пред погледа ѝ.

Последното ниво свършваше с голяма двойна, метална врата, която мъжете отвориха и пренесоха Брон през нея. Гледката, която изплашеният поглед на Бека съзря, я накара да се закове на място. Залата бе голяма и ярко осветена — множество дълги лампи висяха от тавана. Те хвърляха силна светлина върху две огромни клетки, поставени в центъра на стаята, на около десетина крачки една от друга. Тези масивни решетъчни кафези би трябвало да се намират в

зоологическата градина, а не в мазето на склад. Идиотът, стиснал ръката ѝ, я бутна силно напред.

— Мърдай!

Когато влезе през двойните врати, Бека можа да огледа по-добре помещението. Още клетки бяха наредени покрай едната стена и тя с ужас видя, че в тях има двама мъже. Единият лежеше на легло, а другият крачеше нервно зад металните пръти на затвора си. Когато непознатият обърна глава, тя разпозна чертите на Новите видове.

Явно бяха заловили повече от тях. Това разкритие я накара да замръзне от ужас. Зад редицата от клетки, които бяха по-големи и по-дълги от тези в средата, бе издигната бетонна стена. Онзи, който я държеше за ръката, я отведе до една от килиите, отвори вратата и я бутна вътре. След това заключи решетъчната преграда.

Четиримата, които мъкнеха Брон, го хвърлиха върху леглото във втората клетка, вдясно от нея, и излязоха, като не само заключиха вратата, но и омотаха няколко пъти верига около металните пръти, за да обезопасят ключалката.

После свалиха от главите си маските, докато прекосяваха помещението, за да го напуснат през двойна врата, близо до тази, през която бяха влезли. Тишината в огромната зала бе зловеща. Бека се обърна, за да разгледа затвора, в който я бяха тикнали.

Легло беше опънато със сгънати одеяла върху него, а в ъгъла бе поставена лагерна тоалетна. Младата жена се втренчи в металния под под краката си, след което вдигна поглед и огледа решетките над главата си. С мъка потисна надигация се плач. *Мисли! Запази спокойствие!* Тези безмълвни заповеди ѝ помогнаха внимателно да огледа обстановката извън клетката.

След като разгледа тавана, не беше трудно да забележи камерите, насочени към нея. Те бяха от по-големите — модели, приспособени за външно наблюдение — а бетонната стена ѝ пречеше да види какво има зад нейната клетка. Височината на преградата беше около три метра и половина и повече от достатъчна да запаля любопитството ѝ за онова, което не можеше да съзре.

Пръстите ѝ се увиха около дебелиите, студени пръти и започнаха да ги изучават. Нямаха следи от ръжда по повърхността и Бека предположи, че клетките никога не са стояли отвън, изложени на атмосферните условия. Приблужи до вратата и установи, че почти не

може да я различи от останалата метална решетка, явно бе много стабилно направена. Желязна плоча покриваше целия страничен отвор, за да няма възможност да промуши ръка и да достигне ключалката. От вътрешната страна на кафеза бравата бе изцяло затворена, без отвор за ключ. Това определено ѝ подсказваше, че тези клетки не бяха предназначени за животни. Потръпна от ужас.

Бека приближи колкото се може повече до клетката на Брон и се загледа в него. Гърдите му се повдигаха и спадаха, което я увери, че все още е жив. Количеството приспивателно, с което го бяха упоили, я притесняваше. Смяташе, че всеки, инжектиран с толкова много наркотик, би се предозирал.

— Брон? — Тя прочисти гърлото си. — Моля те, събуди се! Чуваш ли ме?

Ръмжене в другия край на залата я накара да обърне глава в тази посока, за да види, че мъжът, който крачеше из затвора си, се бе преместил в ъгъла на клетката, сграбчил решетките и втренчено я наблюдава. Той имаше черна коса, дълга до кръста — дива маса от заплетени, копринени кичури — но младата жена не можеше да различи цвета на очите му. Само формата им, а изразените му пълни устни и широки скули я увериха за промяната в неговата ДНК.

— Аз съм Бека — представи се тя, като се надяваше, че ще ѝ отговори. — От колко време си тук?

Той изръмжа отново — плашещ, дълбок звук. Явно не бе от приказливите, реши тя, нито пък приятелски настроен. Но нямаше намерение да се предаде лесно. Колкото повече информация успееше да събере, толкова по-добри шансове имаше да се измъкне от кошмара, в който бе попаднала.

— Можеш ли да говориш? — Тя пусна решетките и докосна гърдите си. — Бека. — После посочи към него. — Как е твоето име?

Новия вид пак изръмжа, след това се отдръпна от металните пръти и започна отново да обикаля из тясното пространство. Младата жена разбра, че няма смисъл да се опитва да научи нещо от него. Направи ѝ впечатление онова, с което бе облечен — бели панталони с широки, плътни шевове, спускащи се отстрани по крачолите, и това бе всичко, което носеше. Гърдите му бяха масивни, ръцете му — с яки, изпъкнали мускули. Пръстите му бяха свити в юмруци до хълбоците.

— Брон! — Гласът ѝ рязко се повиши. — Събуди се, дявол да го вземе!

Ръката му трепна, това я изпълни с надежда, и тя се притисна още по-плътно до решетките.

— Брон? Отвори си веднага очите! Притеснявам се за теб. Упоиха те с голяма доза, трябва да се бориш. Чуваш ли ме? Аз съм Бека. Помниш ли ме? Ние живеем заедно. Брон!

Много бавно той се претърколи и падна долу, точно до леглото. Бека трепна, когато огромното му тяло издумка на металния под. Това изглежда го стресна, защото той изръмжа, надигна се на ръце и отвори очи. Гняв изкриви красивите му черти, докато се взираше в решетките, след което вдигна поглед, за да огледа тавана на клетката. Всеки мускул в тялото му се напрегна.

— Брон? — Тя смекчи гласа си. — Добре ли си?

Главата му рязко се обърна към нея, а на лицето му се изписа объркване. Гневът му намаля и той пребледня.

— Не.

— Бяхме нападнати. Помниш ли?

Бавно, Вида се изправи, разтривайки бедрата си там, където го бяха улучили упойващите стрелички, и се огледа наоколо. Погледът му се задържа върху клетките от другата страна, където стояха останалите двама затворници. Раздвижи се бързо, удари странично решетките и изръмжа към мъжа, който обикаляше.

Другият не му обърна никакво внимание и продължи да се движи из килията. Брон подуши шумно.

— Мамка му!

— Какво?

Той обърна глава.

— Намираме се в голяма беда.

— Без майтап! — Тя прехапа устни и погледна към камерите. — Наблюдават ни.

Той проследи погледа ѝ, после се обърна към Бека, приближи се до ъгъла, в близост до нейната клетка, и бавно огледа тялото ѝ.

— Ранена ли си? И теб ли те упоиха?

— Не. Мисля, че нападателите ни са от Мерикъл — прошепна. — Чух достатъчно, за да разбера, че работят за някаква лекарка и знаят номера ти. Това е секретна информация, нали?

— Моят номер?

— 358.

— Това не съм аз.

Бека погледна към непрестанно крачещия Нов вид.

— Може би е той.

Брон погледна към другия мъжкар и пак насочи вниманието си към нея.

— Мога да подуша огромното количество наркотик в залата, и подозирам, че той е упоен. И преди съм усещал мириса на тези химикали, ако миризмата идва от него, значи мозъкът му е увреден. Казал ли ти е дори една дума?

— Не. Само ръмжи, без да говори. Попитах го от колко време е тук, но той просто закрачи отново. Прави това откакто ни доведоха.

— Колко дълго бях в безсъзнание?

— Според мен, около четири часа, но може да е било и по-дълго. Видях слънчевата светлина, преди да ни вкарат долу. Били сме в онзи бус поне три часа и половина, точно толкова време е необходимо, за да изгрее слънцето, откакто ни нападнаха. Докараха ни тук във фирмен микробус с логото на компания за домашна охрана, но съм напълно убедена, че не работят за нея. Успях да видя достатъчно ясно, че това бе един от онези магнитни стикери, които се залепят, а една истинска компания би написала името си с боя.

— Ние сме в сериозна беда.

— Така ли мислиш? — Погледна го учудено. — Това, което не мога да разбера, е, защо ни искат живи. Служителите на Мерикъл не предпочитат ли да те видят мъртъв? Вие, момчета, съдите до дупка компанията, а и баща ми спомена, че издирвате всеки, който е работил за нея, за да му покажете снимки на жертвите и да се опитате да идентифицирате онези, които са малтретирали вашите хора.

Той подуши отново въздуха.

— Надявам се паметта ми да ме лъже.

— Какво означава това?

Брон се поколеба.

— Надушвам лекарството, което те използваша върху нас при експериментите за размножаване.

Коленете на младата жена омекнаха.

— Какво означава това?

— Те разработиха силно стимулиращ медикамент, за да ни принудят да искаме секс и ни инжектираха с него, когато отказвахме да се чифтосваме с нашите жени. Опитвах се да разберат защо ние, мъжете, не сме в състояние да ги забременим. Помещението вони на него, и това е много лошо.

Без *майтап*, помисли си Бека.

— Не виждам тук нито една от жените ви. Само онзи приятел, дето спи на леглото и този. — Тя погледна към Новия вид, който обикаляше из вътрешността на клетката без да спира.

— Надушвам още един мъжкар от Видовете, най-малко дванадесет различни мъже — човеци и две човешки жени. Ти си едната от тях.

Това бе наистина много обезпокоително. Бека знаеше, че лекарят, за когото наемниците работеха, е жена, така че това я поставяше в доста неизгодно положение. Кръвта се отече от лицето ѝ, щом мозъкът ѝ стигна до заключението.

— Нали не мислиш, че са ме довели тук, за да... нали се сецаш? — Вдигна ръце, за да скрие профила си от камерите и много бавно, само с устни, изрече следващите думи, като се надяваше той да я разбере. — Те мислят, че съм твоята приятелка.

Брон се извърна и се отдалечи с ръмжене, очевидно бе в състояние да чете по устните. Отиде до вратата на килията, огледа я и я изрита с босия си крак. Бека трепна, знаеше, че е изпитал болка, но металът не помръдна. Той вдигна крака, разтърка пръстите си и изръмжа отново. После се обърна и бързо се върна в най-близкия до нея ъгъл.

— Ще направя всичко възможно, за да те защита — обеща ѝ тихо. — Трябва да ми се довериш.

— Добре — отвърна тя, и го мислеше. Не го познаваше от отдавна, но той беше добър мъж. — Ще ни намерят. — Не искаше да му казва за мъртвото тяло на единия от нападателите и как баща ѝ ще го използва, за да изрови миналото на мъжа, защото твърде много се страхуваше, че камерите ще уловят думите ѝ. Нямахше намерение да предупреждава онези задници. — Нищо няма да ги спре.

Той кимна.

— Внимавай какво говориш.

Този малък съвет бе безполезен, тъй като тя вече се бе досетила. Брон се вгледа в лицето ѝ и пое дълбоко въздух.

— Не съм бил инжектиран с медикамента за разплод. Това е добра новина.

Двойната врата, през която похитителите им бяха излезли, изведнъж се отвори със замах. Звукът отекна в голямото помещение и Бека зяпна при вида на четиримата мъже, бутаци носилка на колелца. Огромен мъж от Новите видове бе завързан върху нея. Очите му бяха затворени, но произходът му личеше от едрата мускулна структура на торса. И това стана още по-очевидно, когато негодниците го избутаха по-близо. Скулите и пълните му устни изглеждаха като на мъртвец. Брон подуши въздуха шумно, когато групичката мина покрай техните клетки и се изгуби от погледа им зад бетонната стена. Шумът от колелата на носилката спря скоро след това.

Мина повече от минута преди да се чуе затръшването на врата на клетка. Звукът бе достатъчно характерен и Бека със сигурност разбра, че го затварят. Издрънчаха вериги. Очевидно обезопасяваха вратата, както сториха и с килията на Брон. Четиримата мъже се върнаха без носилката и Новия вид. Единият от тях спря и погледна към Брон.

— Ти си следващият, задник.

Бека позна гласа. Това беше Ранди, онзи, който бе ранила в къщата си, водачът на наемниците. Когато се обърна към нея, тя видя превръзката на раната до ухото му.

— После си ти, кучко. Ще ми достави голямо удоволствие да гледам как страдаш.

— Защо сме тук? — попита Брон с нисък глас.

Усмивка изви устните на копелето, и той сложи ръце на кръста си.

— Докторката искаше прясно месо, а приятелката ти е бонус. — Ранди направи крачка напред, но остана на около четири метра от клетката на Брон. — Знаеш ли какво ще се случи? Не разполагаме с нито една женска, не успяхме да отвлечем някоя от вашите, когато нападахме, така че приятелката ти е всичко, което имаме. — Усмивката му стана по-широка. — Надявам се, че тя харесва котета като теб, котенце. — Той вдигна ръка и посочи към постоянно крачещия Нов вид. — Той ще бъде пръв, а ти ще я имаш след него.

Брон изрева, хвърли се напред и сграбчи металните пръти.

— Той ще я убие.

— Много добре. — Ранди докосна превръзката си. — Тази мръсница се опита да ми пръсне мозъка. Ще се наслаждавам на писъците ѝ. — После се обърна и се отдалечи, а другите трима тъпаци го последваха.

Младата жена се разтрепери. Не беше глупава и бързо схвана смисъла на думите му. Брон избягваше да я погледне, вместо това се втренчи в двойната врата, която се затвори зад мъжете. Бека се отдръпна от ъгъла на клетката и тежко се отпусна върху леглото. Краката ѝ не я слушаха повече. Погледът ѝ прекоси стаята и се спря на Вида, който не спираше нито за миг. Обхвана я ужас. Мъжът дори не можеше да говори и не изглеждаше приятелски настроен. Той със сигурност щеше да я убие, ако я затвореха в клетката му заради някакъв си експеримент за разплод.

— Бека?

При звука на дрезгавия глас на Брон тя обърна глава. Той я наблюдаваше, прекрасните му очи гледаха мрачно.

— Схванах. Лекарство за размножаване, аз съм единствената жена тук, а онзи Вид там не е с ума си, нали?

— Чуй ме! — Брон си пое дълбоко дъх и стисна решетките. — Недей да се бориш, ако те затворят при мъжа. В началото ще бъде агресивен, но ако се съпротивляваш, ще те... — Гласът му заглъхна.

— Убие?

Той задържа погледа си върху нея.

— Да.

Горещи сълзи напълниха очите ѝ и тя премига, за да ги спре.

— Той е натъпкан с това лекарство и то му причинява болка. Тялото му изгаря в пламъци, необходимостта да се чифтосва с някоя женска е отнела здравия му разум, но ще съжалява, когато ефектът от медикамента премине. — Гласът му се изпълни с много печал. — Знаем го.

Бека обгърна тялото си с ръце.

— Вече си го приемал преди, нали?

— Не ми беше даден избор. Използваха ме за тестове за разплод. Само две от петте лаборатории, които бяха открити, използваха това лекарство. — Той се наведе. — Не си спомням нищо, но разбрах, че съм правил секс с една женска, когато действието на лекарството

отшумя. Никога не помирисах кръв по тялото си и се надявам, че не съм наранил някоя от нашите жени. Нито една от тях не ми е споменала, че съм ѝ причинил болка, след като бяхме освободени, но може би са искали да ми спестят чувството за вина, ако наистина съм го направил.

Спомените за техния разговор на какъв вид секс се наслаждава той, я накара да потрепери. Тя не беше жена от Новите видове, издръжлива или създадена да бъде по-силна от нормалното. Беше най-обикновен човек, който дори не бе в добра физическа форма, и силно се съмняваше, че ще оцелее след един рунд на груб секс, с Вид, натъпкан с онова лекарство, независимо че нямаше да се съпротивлява.

— Бека?

Тя осъзна, че се е втренчила в пода, когато се наложи да вдигне глава, за да погледне Брон.

— Аз съм силна. Ще оцелея. — Пое си въздух. — Ще ни намерят. — Гневът направи гласа ѝ по-силен. — Някой ще умре. — Тя погледна към двойната врата. — Голяма част от тях ще изгубят живота си.

— Мъжкият няма да осъзнава, че те наранява или насилва.

Продължи да се взира в Брон, избягвайки да поглежда към Новия вид, който продължаваше да крачи из килията си и я ужасяваше.

— Той също е жертва. Осъзнавам това. Не се притеснявай. Не е негова кръвта, която се надявам да видя пролята.

— Ще ни открият. — Гласът му премина в ръмжене. — Вярвай ми!

Оценяваше неговия оптимизъм. Тим Оберто беше добър в това, което вършеше, а и бяха оставили мъртво тяло, за да започнат разследване. Имаше вяра в баща си и неговият екип. Колегите му я харесваха и щяха да направят всичко възможно да я спасят.

— Онзи с превръзката е мой. Искам собственоръчно да убия кучия син.

Веждите на Брон се повдигнаха.

— Когато ни намерят — поясни тя, — ти ще държиш този скапан боклук, а аз ще го пребия, става ли? Ще взема назаем един пистолет от момчетата на баща ми и ще го застрелям, след като се наслушам на крясъците му, за да мога да се почувствам по-добре, заради това, което предстои да се случи с мен.

— Жестока си. — Устните на Брон трепнаха. — Това ми харесва.

— Екстремни обстоятелства. Има две възможности: или да сригам този тъпанар в топките, или да се свия на кълбо и да плача. Аз предпочитам първия вариант.

— Бека?

Тя го погледна в очите.

— Ще ни открият. — В тях прозираше искреност. — Кълна ти се.

Бека кимна, като се надяваше това да стане преди да започнат всякакви експерименти за разплод.

ГЛАВА 5

— Не я докосвайте! — изръмжа Брон.

Стресната, Бека подскочи в леглото и когато осъзна къде се намира, се надигна. Явно беше заспала. Двама мъже, от които никой не беше Ранди, отключиха вратата на клетката. Брон отново изръмжа и тя погледна към него, когато той се вкопчи в решетката. Разклати я силно, бицепсите му се напрегнаха от усилието да я счупи, но опитът му се оказа напразен.

Единият от непознатите пристъпи вътре и се намръщи:

— Стани, идваш с нас! Ако се съпротивляваш, ще пострадаш.

— Оставете я на мира! Вземете мен! — изрева Брон. — Не докосвайте жената. Ще ви убия, ще ви разкъсам на парчета, ако я нараните.

Мъжът не обърна никакво внимание на заплахата.

— Ставай, Бека. Нали така се казваш? Няма смисъл да се съпротивляваш, освен ако не искаш да пострадаш.

Младата жена се изправи на треперещите си крака и погледна към Брон. Погледите им се срещнаха. Очите му бяха присвити от ярост.

— Всичко ще бъде наред. Успокой се и пести енергията си.

Брон разтърси решетките отново.

— Вземете мен! Не я наранявайте!

Най-накрая онзи, който беше влязъл в клетката, му отправи раздражен поглед.

— Нищо няма да ѝ стане. Док иска да направи някои изследвания на приятелката ти и да ѝ бие инжекция. Престани да вдигаш врява. Мразя големите смесени котки. Бях забравил колко досадни можете да бъдете.

Другият, извън клетката, изсумтя.

— Воят им също е толкова труден за понасяне — отбеляза той и погледна към крайната килия и все още спящия мъж върху леглото. —

Адски доволен съм, че най-сетне един от тях се пречупи. Мога да се закълна, че ушите ми кървяха.

Наемникът я сграбчи за ръката, за да я издърпа от клетката, и Бека залитна напред. Беше изплашена, когато двамата я поведоха към двойните врати. Ужасяваше се от онова, което я очакваше зад тях.

Когато влязоха в непозната част от мазето, пред тях се простря дълъг коридор. Те спряха пред третата врата вдясно, която зееше широко отворена. Стаята ѝ напомни на лекарски кабинет, в средата с маса за прегледи и една голяма лампа, прикрепена към нея. Погледът на Бека обгърна помещението. В единия ъгъл имаше бюро, покрито с листове и папки и два компютъра. На единия от мониторите се виждаше стаята с клетките. Жена — лекар се завъртя в стола до бюрото и открито започна да изучава жертвата си.

— Сложете я на масата и я завържете с ремъците.

— Коя сте вие? — Бека не се противопостави, когато мъжете я побутнаха към масата. — Какво искате?

— Няма проблем, доктор Елза — кимна един от тях.

Жената отказа да отговори, вместо това стана и скръсти ръце на гърдите си. Бека се опита да запомни мрачното ѝ лице — черната коса, хваната в стегнат кок, и дългия ѝ слаб нос. Огледа я надолу — лекарката беше тънка като железопътна релса, може би метър и седемдесет и пет в обувките си с равна подметка и носеше бяла престилка. Нямаше пръстени на ръцете, нито видими белези и татуировки. Непознатата не притежаваше никакви отличителни белези, освен няколко бръчки около устата и очите, които подсказваха възрастта ѝ — около петдесетте. Бека се взира достатъчно дълго в нея, за да е сигурна, че щеше да разпознае кучката, ако се наложеше, след като я спасяха.

Изведнъж двамата мъже я стиснаха здраво, повдигнаха я и я тръшнаха върху масата. Тя бе тапицирана с изкуствена кожа, напукана от дълга употреба, нямаше постлана хартия, каквато слагаха при преглед истинските лекари. Изпадна в паника, щом започнаха да връзват ръцете ѝ със самозалепващи ленти. Когато единият я сграбчи за глезена, тя го ритна в рамото, а той само я изгледа.

— Сложи си краката в края на масата.

Бека склучи глезени и присви нозе към себе си. По никакъв начин нямаше да им позволи да я вържат за масата и да я оставят

напълно безпомощна. Копелето я погледна злобно. Изведнъж посегна към бедрото ѝ и заби пръстите си в плътта ѝ достатъчно дълбоко, за да я заболи. Тя изпищя. Почувства се така, сякаш разкъсваха кожата от вътрешната страна на хълбока ѝ.

Тогава до ушите ѝ достигна приглушен рев. Брон. Сигурно бе чул писъка ѝ.

Лекарката се засмя.

— Той е бесен. Дийн, накарай я пак да крещи, за да видим дали ще реагира отново.

Дийн сграбчи бедрото ѝ и повторно заби пръстите си в него. Но този път Бека беше подготвена. При ужасната болка само изстена и се напрегна, но тъпакът започна да забива по-дълбоко, докато тя не можеше да издържи повече на агонията. Когато изпищя, той я пусна. Секунда по-късно прозвуча още един слаб рев.

Доктор Елза се подсмихна.

— Никога не съм очаквала, че ще се свържат така добре. — Студеният ѝ поглед изучаваше Бека. — Благодаря. Сега имам начин да контролирам един тях. Мисля, че той ще направи всичко, което поискам, ако те използвам срещу него. — Тя се усмихна широко на двамата тъпаци. — Погледнете на монитора. Това го подлудява.

Дийн извърна глава. Бека също погледна натам. На екрана се виждаше жива картина от клетките, предавана от високо горе, където бе забелязала онези камери. Брон пристъпи към решетките и ги разтърси, но те не подадоха. Той изрева отново, обърна се и започна да крачи яростно.

Лекарката се приближи към системата от микрофони до монитора.

— Престани или ще нараня жената — предупреди го тя. — Седни и се успокой.

Брон спря, вдигна глава и се втренчи в камерата. Яростта му бе очевидна. Заотстъпва назад, докато не стигна до леглото, отпусна се тежко и ръцете му стиснаха дървената рамка. Продължаваше да гледа вторачено в камерата.

Лекарката се отдалечи от микрофона и се разсмя.

— Мътните да ме вземат. Обзалагам се, че котката щеше да изрева, като ѝ казах, че ще нараня жената, ако не го направи. Много

интересно. — Когато отиде до Бека, махна с ръка: — Вие двамата може да ни оставите сами.

— Не смятам, че е добра идея — поколеба се Дийн. — Трябва да останем, в случай че се нуждаеш от нас. Краката ѝ не са вързани.

Доктор Елза сви рамене и обиколи масата за прегледи, изучавайки младата жена.

— Как се казваш?

— Ребека.

— Е, Ребека, сега ще взема натривка от устата ти, за да те изследвам за наркотици и да получа проба от ДНК-то ти. Отвори уста, но ако ме ухапеш, едно от тези момчета ще ти избие зъбите. Разбра ли ме? Също така ще взема кръвни проби и ще ти бия инжекция. Опитвам се да разбера какво е различното в теб, което го привлича. Отпусни краката и гледай да не ме ритнеш. Нямам чувство за хумор.

Бека не оказа съпротива и отвори уста за натривка от вътрешната страна на бузата. Трепна, когато кучката взе кръв от ръката ѝ. Убождането в бедрото от инжекцията я заболя, но най-накрая лекарката се отдръпна.

— Вземаш ли противозачатъчни? Спирала? Имаш ли импланти в гърдите? Пиеш ли някакви лекарства? Заболявания? — Стисна устни. — Да ти направя ли пълен преглед? — Жената бръкна в джоба на престилката и извади ръкавици. — Не разполагам с ултразвуков апарат, за да проверя дали имаш импланти, но мога да те опипам. Няма да бъде много приятно, но момчета могат да те приковат към масата и да се наслаждават, докато разкъсват дрехата ти, а гледката...

— Да ти го начукам! — изсъска през зъби Бека. — Не. Нямам импланти в гърдите или нещо друго добавено. Нямам заболявания и не вземам наркотици. — Замълча. — Напълно здрава съм и не пия никакви лекарства.

— А какво ще кажеш за противозачатъчните таблетки? — Дийн пристъпи по-близо. — Или за инжекциите? Моята приятелка използва такива.

— Взимаш ли нещо против забременяване? — Лекарката внезапно сграбчи тениската на Бека и я издърпа до гърдите, откривайки корема ѝ.

Бека ахна, но ръцете на доктор Елза бяха вече върху плътта ѝ, преди младата жена да успее да реагира. Тя остана неподвижна,

страхувайки се, че един от мъжете може да я нарани, тъй като те се спуснаха напред, готови да я хванат, ако започне да се бори.

— Не се виждат белези от операции. — Ръцете на лекарката бяха студени, когато смъкна ластика на бикините ѝ няколко сантиметра надолу. — Няма стрии от бременности. — Тя погледна към Бека. — Да разбирам ли, че нямаш деца? Не ми отговори на въпроса за противозачатъчните?

— Нямам деца и не вземам нищо против забременяване.

* * *

Брон остана седнал, но съкрушен и притеснен за Бека. Ужасни картини на нещата, които може би ѝ правеха, изпълваха съзнанието му. Заляха го спомени за онова, което бяха изтърпели жените Видове в ръцете на персонала на Мерикъл по време на тестовете за разплод. Те изследваха жените, понякога извършваха проучвателните си операции върху тях, без дори да благоволят да ги упоят, за да облекчат болката им.

От гърлото му се надигна ръмжене при мисълта, че Бека може да страда по този начин. Тя нямаше опита, трупан с години, за да изгради поносимост към болката. Беше нежна и сладка, и той се тревожеше за психическото ѝ здраве. Ако му се отдадеше шанс, беше в състояние да я опази жива, но похитителите им можеха да я убият преди това. Със сигурност нямаше как да защити съзнанието ѝ от жестокостите, през които щеше да премине.

Разтревожен, опипа монетата в джоба си и си помисли, че е безполезна, тъй като помощта все още не бе пристигнала. В секундата, в която бе подал сигнал за помощ в Хоумленд, те трябваше да активират проследяващото устройство, скрито в метала. Досега екипът би трябвало да е пристигнал и да атакува, или още по-добре, да ги е намерил преди да ги затворят в подземията. Бека бе сигурна, че са изминали часове след отвличането им, а това означаваше, че помощ няма да дойде.

Затвори очи, докато обмисляше причините, поради които монетата се бе провалила. Тя бе тествана преди да напусне Хоумленд, така че не беше дефектна, но нападателите им може би имаха нещо, с

което да заглушават сигналите. Освен това стените наоколо бяха от бетон, доста дебели, и най-вероятно блокираха сигналните вълни.

Мамка му! Брон отвори очи, когато двама мъже отвориха вратата, през която бяха отвели Бека, но те не я връщаха обратно. Бързо скочи на крака.

— Къде е тя?

— Успокой се, звяр такъв — изсъска единият. — Приятелката ти е при лекарката. Ние сме тук за него.

Те приближиха към клетката, с крачещия из нея Нов вид, който отказваше да се успокои и да говори. Изпаднал в паника, Брон се хвърли към решетките.

— Вземете мен, вместо него. Аз ще се размножавам с човека. Не му позволявайте да я докосва. В крайна сметка, той ще я убие.

Мъжете спряха и се спогледаха. Единият от тях погледна към Брон и каза:

— 919 няма да се чифтосва с твоята приятелка. Той си има своя.

Другият се изсмя силно.

— И тя е истинска издънка като него.

Шегата, която Брон не разбра, ги накара да се разсмеят.

— Къде е Бека? Защо крещи? Какво направихте с нея? Кажете на човека, който отговаря за всичко това, че аз имам правомощията да платя откуп за връщането ни в Хоумленд. За всички нас, включително и Бека.

Те спряха да се смеят и тъмнокосият прехапа устни.

— За колко пари става въпрос?

Червенокосият му другар го тупна по рамото.

— Млъкни! — изсъска той. — Това дори не е забавно. — Очите му се насочиха към камерата. — Тя ще те чуе, може да го приеме на сериозно и ще свършиш с куршум в главата, идиот такъв. — После повиши глас. — Много смешно, Грег. Не се заигравай с копелето. Знам, че си отегчен, но фалшивата надежда е последното нещо от което той се нуждае в момента. Нека да си свършим работата.

Другият мъж отвърна тихо:

— Точно сега тя е заета и силно се съмнявам, че има време да наблюдава монитора. Бихме могли поне да го изслушаме.

— Ранди ще ни убие и двамата. Не могат да доловят шепота по микрофона, но те предупреждавам, недей да говориш с него за тези

глупости. Всички ние, по един или друг начин, сме затънали прекалено дълбоко и единствената ни възможност някога да излезем оттук живи е на товарен самолет, пътуващ за някоя ужасна лаборатория в третия свят, където ще ни накарат да изглеждаме като аматьори.

— Кажете цена — тихо процеди през зъби Брон. — Мога да получа достъп до милиони.

Червенокосият го изгледа свирепо.

— Затваряй си шибаната уста. Всички ние сме прецакани.

— Той навярно казва истината. Те получиха пари — прошепна приятелят му отново. — Не вярвам на нито един от онези, Майк. Ти си единственият приятел, който ми остана. На тях не им пука за нас.

Майк се завъртя към Грег и го сграбчи за ризата. Заговори му тихо, но слухът на Брон успя лесно да долови думите.

— Нима искаш да ни убият? Полицията ни издирва, ще ни ударят инжекцията или ще ни затворят до живот, ако ни хванат, и единственият изход от тази каша е да правим онова, което ни нареди доктор Елза. Тя е мозъкът, тя ни изкарва парите и тя има връзките, за да се махнем оттук. Ще отидем да живеем в Русия с нова самоличност, ще си намерим по някоя сладка женичка и ще пием водка, дявол да го вземе.

— Пари, които няма да видим. Те контролират всичко, Майк. Прецакани сме също като тези животни, но не сме заключени в клетка. Заради всичко, което знаем, биха могли да ни пръснат мозъка, когато вече няма да сме им полезни или просто ще излетят без нас.

— Няма да посмеят. Знаем прекалено много, за да не ни вземат и Ранди няма да убие един от хората си, освен ако не си мисли, че не може да му има доверие. Работил съм с него много по-дълго, отколкото ти. Той може да е кретен, но държи на екипа си. Зачита лоялността. Ако преобещаш тази работа, си мъртъв.

— Мамка му! — Тъмнокосият прокара пръсти през късо постриганата си коса. — Добре. Писна ми от тези гадости. Просто искам да ида в Русия и да започна живота си отначало.

— Аз също, и вече сме толкова дяволски близо. Само трябва да уловим примат. Чу доктор Елза. Те искат пълен комплект, ще платят достатъчно пари за тях и най-накрая ще се измъкнем от тази лайняна дупка.

— Точно така — кимна мъжът. — Работех като чистач, дявол да го вземе. Как, по дяволите, се забърках в това?

— Работехме на погрешното шибано място — промърмори Майк. — Сега трябва да се тревожим как да закараме това копеле в другата стая, без да ни убие. Нека мислим ден за ден. Ще стигнем до Русия и, дявол да го вземе, ще си купим по някоя от онези секси булки, които гледаме в интернет през цялото време.

— Да. — Грег посегна зад гърба си и извади електрошоковия пистолет от колана на панталоните си. — Хайде да го хванем.

Брон запази мълчание, докато наблюдаваше как двамата мъже доближават клетката. Бе чул достатъчно, за да знае, че са твърде наплашени и няма да се изкушат от предложението за пари. Те искаха да заловят Видове примати и той се притесняваше за офицерите, с подобно ДНК, които пътуваха между Хоумленд и Резервата. Наблюдаваше с ярост как уцелиха дрогирания Вид, удариха го в гръдния кош с достатъчно количество електричество, за да изгуби съзнание и влязоха в клетката на 919. Вдигнаха безжизненото му тяло и го отнесоха.

Бяха заявили, че няма да отведат затворника да се чифтосва с Бека. Може и да излъгаха, но Брон се съмняваше в това. Хората бяха жестоки, наслаждаваха се да причиняват емоционална болка и щяха да го дразнят като го накарат да разбере, ако това беше истина. Ръмжене се откъсна от гърлото му, когато започна да крачи из ограниченото пространство на клетката. *Къде е тя? Какво правят с нея? Защо оперативната група още не ни е намерила?*

* * *

— Защо не взема нещо, ако му е приятелка? — Дийн изглеждаше объркан.

— Защото засега жените не могат да забременеят от тях, тъпако. — Доктор Елза погледна към Бека и поклати глава. — Виждаш ли с какви идиоти си имам работа? Изправи я, Дийн.

Той не беше особено нежен, когато ѝ помогна да седне и след това да слезе от масата за прегледи. Младата жена потрепери, леко се

отдръпна от мъжа и видя лекарката да отива обратно до бюрото си, за да погледне в монитора.

— Знаеш ли по каква причина е избрал точно теб? Някога споменавал ли е защо е привлечен конкретно към теб?

— Не. — Бека обгърна гърдите си.

Кучката се обърна и се усмихна студено.

— Грижа ли те е за него?

— Да. — Това не беше лъжа. Не искаше да се случи нещо на Брон.

— Добре. Последвай ме.

Лекарката излезе от стаята и Бека я последва, а кучите синове — по петите ѝ. Завиха в обратната посока от която бе дошла и продължиха по коридора към една затворена врата. Лекарката спря и погледна към единия от хората си.

— Той готов ли е, Рей?

— Да. Бил е зашеметен до безсъзнание, завързали са го здраво и в момента се възстановява от ефекта на електрошоковия пистолет. — Рей потупа по ухото си. — Обезопасен е. Майк каза, че всичко е наред.

Бека не хареса това, което чу, нито начина, по който жената се подсмихна, сякаш бе развеселена от съобщението. Вратата се отвори и Ранди се показа. Той изглеждаше изненадан да види хора от другата страна на вратата. Още двама мъже пристъпиха до него.

— Разкарайте се от пътя ми. Искам да покажа на нашата гостенка с какво се занимаваме тук.

И тримата отстъпиха назад, за да може лекарката да мине, а Бека се поколеба достатъчно дълго, за да получи тласък в гърба и да пристъпи напред. Тя извърна глава и видя, че Рей бе този, който я бутна.

Щом се обърна напред, отново спря. Устата ѝ зина и тих, ужасяващ стон излезе от нея. Бяха преместили Новия вид, който преди неспирно обикаляше из клетката. Беше напълно гол и окован прав, с разперени ръце и крака, в близост до задната стена. Когато ги видя, той изръмжа високо.

Осветителни тела, висящи от тавана, осветяваха ярко мястото, където бе прикован. Глезените му бяха заключени с метални халки към нещо, което изглеждаше като огромни бетонни блокове. Мъжът бе изключително мускулест. Нямаше почти никакво окосмяване по тялото

си, и пенисът му стърчеше възбуден. Бека насочи поглед към лицето му, отказваше да погледне по-ниско, за да не види това зрелище отново. Прииска ѝ се да го освободи. Доктор Елза се обърна, пристъпи пред Бека, за да закрие гледката и се усмихна студено.

— Това е примитивно, но ефективно. Опитахме се да преместим оборудването в клетките им. Би било по-лесно да ги оковем направо за решетките, но наблизко няма никакви електрически контакти. За целта ще са ни необходими стотици метри удължаващ кабел. А това застрашава оборудването, ако стане късо съединение. Не можем да си позволим да рискуваме.

— Защо им причинявате болка? — прошепна Бека. — Какво правите с него?

Докторката вдигна ръка и посочи с пръст към затворника.

— Виновни са хората, които се намесиха в моите изследвания и неговият вид. Нямах избор, след като ги откриха. Имахме късмет да се измъкнем с трима от тях и то само защото ни бяха предупредили. Гаджето ти е смес с ДНК-то на голяма котка. Нямах възможност да взема такъв вид. О, по дяволите, не. Имах на разположение само кучета.

— Док — Ранди пристъпи напред, — защо ѝ разказвате всичко това?

— Млъквай! — Тя го стрелна с поглед, преди да свали ръка и се взря в Бека. — Трябва ми помощта ти.

— Няма начин.

— Дори не си чула какво искам от теб.

— Не ме интересува. Отговорът е не. — Младата жена отстъпи крачка назад и се блъсна в Рей. Бързо се отдръпна, за да избегне допира до тялото му. — Няма да ти помогна.

— Издирват ме от полицията и ФБР. Изгубих всичко. — Гневът накара гласа на лекарката да звучи дълбоко. — Конфискуваха дома и колата ми, иззеха банковата ми сметка, дори арестуваха съпруга ми, мислейки, че знае за случващото се. Загубата му не е голяма, но ме заболя, когато задържаха родителите ми за разпит. Не искам да прекарам остатъка от живота си в затвора, заради това, че се опитвам да направя света по-добро място.

— Така ли наричаш работата си за Мерикъл? — Гневът на Бека избухна. — Ти измъчваш и малтретираш Новите видове. Държите ги в

плен през целия им живот. Как смееш...

— О, я си затваряй устата! — процеди през зъби доктор Елза. — Нашите изследвания помагат. Това е най-важният фактор. Хората се възползваха от изследването, което направихме, още преди то да приключи. Обектите за тестване не са истински човешки същества, те не са били създадени да живеят някога извън съоръженията за изпитване и не се различават от плъховете или мишките, използвани при експериментите.

— Ти си луда! — Яростта струеше от Бека. — И жалка.

— Може и така да е, но това не променя факта, че ще ми помогнеш.

— Никога! — отвърна Бека категорично. — Това няма да ти се размине!

— Кой ще ме спре? Складът е изоставен отпреди три години и нищо не може да ме свърже с него. Братовчедът на Ранди го използва за бизнеса си, докато не фалира. Имам клиенти в Европа, които са сигурни, че могат да намерят начин изкуствено да оплодят жени със сперма от тях — и тя посочи с палец през рамо към окования Вид. — Учените там смятат, че са дяволски умни и могат да разгадаят това, което ние не успяхме в продължение на години.

Дийн изсумтя.

— Никога няма да намерят начин да ги размножават.

Доктор Елза го възнагради с усмивка.

— Достатъчно умни са, за да разберат, че сперматозоидите умират бързо след като напуснат донора от кучешкия вид. Това е някакъв странен страничен ефект от мутирането на гените им. След като спермата е изхвърлена от тях, тя не остава годна дълго. — Лекарката посочи с пръст към ъгъла. — Знаеш ли какво е това?

Бека обърна глава и видя някаква голяма, странна машина с малки резервоари прикрепени към нея.

— Не.

— Това е криогенен замразител. Запозната ли си с него?

Бека се втренчи в жената.

Доктор Елза въздъхна.

— Очевидно е, че нямаш понятие от медицина. Ще използвам прости думи, за да ме разбереш. Европейците смятат, че ако имат достатъчно образци, могат да открият и да отстранят това, което кара

сперматозоидите да загиват толкова бързо. Те ще използват сурогатни майки да родят Нови видове и ще спечелят от това. Изглежда там има черен пазар, от който се възползват богати хора, желаещи да ги притежават.

— Екзотични домашни любимци — изкикоти се Рей. — Явно не знаят какво представляват кучите синове, когато пораснат.

— Нашата цел е — гласът на лекарката се извиси, тя стрелна с поглед мъжа и отново скръсти ръце пред гърдите си, — да получим пробите и да ги замразим непосредствено преди сперматозоидите да умрат. Европейците ще ни платят за всеки един от тези резервоари. Предлагат да ни помогнат при контрабандното пренасяне на обектите извън страната, но аз им нямам доверие. Биха могли да ни убият или просто да ги откраднат, а аз не мога да си позволя да рискувам. Предполагам, че след три месеца ще имаме достатъчно пари от продажбата на пробите от сперматозоиди и каквото още ми дадат при окончателната продажба на обектите, за да можем да се махнем от тук и да се оттеглим в страна, където няма закон за екстрадиция. Там ще си живеем много добре, без да се притесняваме, че някога могат да ни върнат обратно в Щатите.

— Ти си чудовище! — Бека с мъка устоя на порива да нападне кучката, само заради удоволствието да я удари в лицето. Ако имаше жена, която се нуждаеше от счупен нос, то това бе доктор Елза. — Ненормална! Не си ли полагали клетва да не нараняваш хората?

Думите ѝ развеселиха лекарката.

— Сигурно, но по-важното е това, което правим тук. Мъжете трябва да са възбудени, за да са активни сперматозоидите. Хората, с които си имаме работа, тестваха някои от пробите, въпреки бързата смърт, след като са извадени от резервоара. И те не ни плащат, ако сперматозоидите не са активни и не са със смесено ДНК.

В гърлото на Бека се надигна горчилка, но тя успя да я преглътне. Тези тук бяха извратени и болни.

— Вие продавате спермата им? — Частицата информация най-накрая проникна в съзнанието ѝ.

— Да. Европейците не искат да им продам конкретен донор. В момента водим преговори за цените, те държат на пълен комплект, когато започнат да купуват. За съжаление, аз нямам все още такъв, но ще го набавя.

— Пълен комплект?

— Поне по един представител от всеки вид.

— В момента имате четирима, включително и моят приятел. — Бека не искаше да им казва името на Брон, в случай че не го знаеха още.

Ранди леко пристъпи напред.

— Съществуват три вида обекти. Кучета, котки и маймуни. Имахме само кучета, докато не хванехме котката. Те рядко напускат своите проклети зоологически градини и ни струва цяло състояние, докато открихме този с теб. Трябваше да подкупим един от пазачите на портата, за да ни предупреди кога котенцето напуска и да наемем някой да следи колата, която той остави точно зад къщата ти. Следващото, което трябва да уловим е маймуна. Тогава ще можем да ги продадем и да направим много добри пари.

Ето как са намерили Брон.

— Кой пазач? — Нуждаеше се от име. Новите видове бяха наели някой да работи за тях, който бе предал доверието им. Трябваше да разберат кой е той, за да предпазят другите Видове от отвличане.

— На кой му пука за името? — Ранди изглежда свирепо доктор Елза. — Защо ѝ разказа всичко? Просто я накарай да направи това, което искаш или ще я бием, докато не се съгласи.

Лекарката го погледна раздражено.

— Марко е готов да ни плати тройно, ако успеем да му осигурим проби, без следа от лекарства в тях. Един от некадърниците, които работят за него, е убеден, че в това е проблемът. Казах му, че не е вярно, но той е готов да даде парите, така или иначе. Неговото невежество ще ни направи по-богати.

— Мамка му! — Думите на лекарката повдигнаха настроението на Ранди и той се усмихна. — Това са много пари! — Вгледа се отблизо в Бека. — Аха, искаш тя да го възбуди и да го накара да свърши, без да се налага да му даваш необходимите таблетки.

— Точно така. — Другата жена се фокусира върху Бека. — Това е, което трябва да направиш.

— Майната ти! Не! — Процеди през зъби Бека.

— Хванете я — нареди доктор Елза, пусна ръцете си и се обърна.

Рей сграбчи болезнено пленничката за лактите, но тя не оказа съпротива, знаеше, че е безполезно при петимата мъже в стаята.

Младата жена с ужас наблюдаваше как докторката отиде до ъгъла, където имаше купчина странно медицинско оборудване, подредено върху колички и маси.

Един от мъжете я последва и протегна ръце. Взе една кутия и се доближи до окования Нов вид. Бека се боеше да гледа онова, което непознатият възнамеряваше да направи с него. Знаеше, че ще е ужасно и затвори очи. Отказваше да гледа как ще го измъчват.

Минаха секунди и леко бръмчене изпълни стаята. Клепачите ѝ се отвориха от любопитство и веднага си пожела да не го беше правила. Не разбираше защо му бяха сложили някакъв странен шлем върху главата с черна маска, която скриваше лицето му от устата нагоре. Под брадичката му бе завързан ремък, вероятно да предотврати падането на шлема, ако мъжът разтърсеше глава. Тогава видя какво прави лекарката.

Студенокръвната кучка избута пред окования мъж някаква машина, подобна на вакуумен контейнер с прикачени към него приспособления и подаде кабела на помощника си, който веднага отиде до контакт, за да го включи. Плътна, удължена приставка излезе от машината и за ужас на Бека, докторката я прикрепи към твърдия пенис на Новия вид. Той нададе вой в знак на протест, когато обвиха ремъци около бедрата му, за да държат приспособлението неподвижно. Тялото му се напрегна, мускулите му се издуха, докато се бореше с ограниченията, но не успя да се измъкне от тях.

— О, Боже мой! — извика Бека. — Спрете!

Тъпакът, който я държеше, се наведе и доближи глава до нейната. Дъхът му парна ухото ѝ.

— На него му е хубаво. Аз я изпробвах върху себе си. Това е някаква модерна машина, която те кара да изпитваш оргазъм — симулира вагина и буквално те смуче. Веднага, след като той се изпразни, спермата му се стича в онази прозрачна чашка в основата на машината. Прибираме я в цилиндър и бързо я слагаме в замразителя. Много готино, нали?

Бека не можеше да издържа повече и бързо извъртя глава към Рей. Ръката ѝ се вкопчи в чатала му. Беше ужасена, когато усети, че е възбуден, но яростно заби нокти в топките му. Той изкрещя от болка, тя се извъртя и се измъкна от ръцете му.

Опита се да достигне до нещастната жертва, за да го освободи, но Ранди успя да я хване преди това. Бека извика от болка, когато ръката му сграбчи косата ѝ и я дръпна назад, но младата жена успя да се извърти и заби юмрук в лицето му, така, както баща ѝ я бе научил. Ранди отскочи назад, повличайки я със себе си. Отворената му длан полетя към лицето ѝ и болка избухна в скулата ѝ.

Коленете ѝ се подкосиха от удара, сякаш видя звезди посред бял ден, но дочу лекарката да крещи на всички да спрат. Някой друг я сграбчи отзад и тя отвори очи. Главата ѝ се замая, сякаш светът се въртеше около нея.

— Не я наранявайте! — извика доктор Елза. — Нуждаем се от жената, дявол да го вземе. Казах да я държите, не да я биете.

— Но тя заби нокти в пениса ми! — Рей изруга. — Кучката...

— Млъквай! — извика му лекарката. — Отиди и сложи лед на главата си или по-добре я пъхни в един от проклетите криогенни резервоари, за да спадне. Може и да поумнееш. И без това не я използваш много често. Ранди, ако отново я удариш, ще те застрелям собственоръчно. Той няма да се възбуди, ако жената е цялата в кръв и пребита. Аз контролирам проклетите пари. Не забравяй, че не можеш да избегнеш ареста без мен.

Трети мъж изправи Бека на крака и изви ръцете ѝ зад гърба. Дланите му се обвиха около китките ѝ, сякаш бяха белезници. Тя се олюля, все още я болеше от удара, който бе поела. Лявата ѝ буза пулсираше и сълзи заслепяваха очите ѝ.

— Не му причиняваме болка — сопна се лекарката. — Виждаш ли маската? Това е една от най-модерните видео системи. Не му пускаме видео игри. Той гледа порнофилми, за да се възбуди. В момента му показваме жена, която мастурбира. Кучият син просто е вбесен, че го принуждаваме да ни даде проба.

— Това е изнасилване — грубо отвърна Бека. — Вие сте гадни перверзници.

Докторката се спусна напред и застана близо до Бека. Гневно се вгледа в очите ѝ.

— Точно това ще направим на скъпоценния ти приятел, ако не ни помогнеш да вземем пробите. Ще го упоим, ще го разпънем като 919 и ще му сложим видео маската. По един или друг начин, ще получа проби от него. — Тя погледна към мъжа, който държеше пленничката.

— Заведи я при котката, нека да си помисли по този въпрос, докато се приготвим да замразим и неговите проби, след като приключим с 919.
— Усмихна се самодоволно на Бека. — По-добре направи това, което искам, за да не последва и него същата участ.

Доктор Елза отиде до Новия вид, наведе се и включи машината. Още един яростен рев се изтръгна от горкия мъж. Тялото му подскочи, когато приспособлението започна да работи, бедрата му се извиха в опит да се измъкне от него, но ремъците не му позволяваха да мръдне. Ужасът от това, което му правеха, беше немислим.

— Всички вие ще изгниете в ада! — закле се Бека, докато се бореше с копелето, което я държеше. Но той отказа да я пусне и я повлече към вратата. — Вие сте животните!

ГЛАВА 6

Бека покорно тръгна до Ранди. Той я изведе през двойната врата, заедно с двама кретени за подкрепление, в случай че окаже съпротива. Но тя не го стори, беше доволна, че я водят при Брон. В момента, в който вратата на другото помещение се отвори, Брон се изправи. Погледът му моментално се прикова върху нея.

— Добре ли си? — Той звучеше и изглеждаше разярен.

— Да, добре съм. — Емоционално не беше, но знаеше, че я пита дали е била насилвана физически.

Брон изръмжа срещу Ранди, докато отстъпваше назад в клетката си.

— Доведете я при мен. Аз ще се обърна и няма да мърдам.

— Не котенце. Няма да получиш задничето ѝ, все още. Лекарката ми нареди да я заведа при 880. Той пръв ще се чифтосва с нея. Обзалагам се, че ще се изядеш от яд, докато го наблюдаваш как я чука.

Брон изрева и се спусна към решетките. Яростно ръмжене се изтръгна от гърлото му.

— Той лъже — извика Бека. Трябваше да крещи, за да надвика гневния му изблик. — Ебава се с теб. Онази жена каза, че трябва да ме доведат в твоята клетка.

Брон спря да тресе железните пръти и отпусна ръце. Направи няколко накъсани, дълбоки вдишвания и отстъпи назад. Ранди се засмя и плесна Бека по задника, причинявайки ѝ болка.

— Съсипа ми забавлението, кучко. — Той спря пред клетката на Брон. — Ако кажа скачай, по-добре е да скочиш, котенце. В противен случай ще наведе кучката, ето тук, пред теб, и ще те накарам да гледаш как я чукам.

Котешките очи на Новия вид яростно се присвиха, когато Ранди се изсмя. Бека усещаше напрегнатия му поглед върху себе си и престана да гледа към негодника, който бе решил да го измъчва с думи. Той обърна глава и огледа тялото ѝ.

— Искаш го силно, нали, кучко? Харесва ли ти кучешката поза с котенцето?

Младата жена запази мълчание, защото знаеше, че я предизвиква. Тя бе извън килията, заобиколена от тези мъже, и съвсем безпомощна, ако решеха да я нападнат. Видя как копелетата извадиха пистолети с упойващи стрелички, докато се приближаваха откъм задната страна на клетката. Брон също ги забеляза и се обърна, за да проследи движенията им с яростния си поглед. Ръцете му хванаха металните пръти в дъното на килията, заставайки с гръб към вратата.

— Няма да се бия, нито да нападам. Не е необходимо да ме упойвате. Няма да мръдна от мястото си — обеща той.

Двамата глупаци се спогледаха и се намръщиха. Ранди се поколеба.

— Дръжте го на мушка и щом мръдне, стреляйте! Ако се опита да ни нападне, когато се събуди ще намери приятелката си да плаче изнасилена.

Новия вид остана неподвижен, докато Ранди махна веригата и отключи вратата. Бека беше напрегната, готова за атака, но нищо не се случи. Пазачът отвори няколко сантиметра и я бутна вътре. Тя се обърна с лице към него и видя как кучият син затръшна вратата и отново заключи веригата. После отстъпи назад.

— Чисто. Обезопасен е — каза Ранди и се усмихна. — Наслаждавай се на времето си с него.

Бека устоя да не му покаже среден пръст.

— За теб има специално място в ада.

Той ѝ намигна.

— Когато умра, това шибано място ще дойде с мен. Не забравяй кой е отвън и кой е вътре в килията, кучко. Само това има значение.

Една голяма длан докосна рамото ѝ и тя подскочи. Обърна глава и се взря в Брон. Ръката му се обви около кръста ѝ и я привлече към едрото му тяло, после я дръпна далеч от решетките.

— След няколко часа приятелката ти ще направи това, което искаме. — Ранди облиза устни и понижи глас, за да не могат микрофоните да доловят думите му. — Помниш ли как си се научил да не вярваш на хората? Не забравяй, че тя е една от тях. — Погледът му се насочи към Бека. — Моля те, направи ме щастлив, като откажеш. Искам да гледам как страдаш. — Докосна с пръст раната върху скулата

си, за да покаже, че не е забравил кой му я бе причинил и се обърна. — Да се махаме. Хайде да идем да закусим.

Мъжете изчезнаха през двойната врата. Бека не проследи как излизат, вместо това очите ѝ бяха насочен към красивото лице на Брон. То все още бе помрачено от гняв. Той изкриви устни от тревога и наведе брадичка.

— Можеш да ми имаш доверие. Този просто се опитва да предизвика раздори между нас. — Трудно ѝ бе да произнесе тези думи, притеснена, че той може би ще повярва на онзи задник. Обърна се в ръцете му, протегна се и го хвана за раменете. Той се наведе, когато тя го дръпна надолу, за да му покаже, че иска да се приближи към устните ѝ. Извърна глава настрана, когато те почти докоснаха извивката на ухото му и прошепна:

— Мислиш ли, че могат да ни чуят?

Новия вид зарови нос в бузата ѝ.

— Не и ако си говорим така тихичко.

— Лекарката, която ръководи това място, е луда и иска проби от сперма. Замразяват я и я продават на някакви гадни копелета в Европа. Те взеха онзи Вид, който крачеше из клетката си, разпънаха го във вертикално положение и закачиха някаква дяволска машина към него, за да... — Гласът ѝ секна и тя потрепери срещу огромното, топло тяло, притиснато към нейното. — Това, което правиха беше ужасно, но не можах да ги спра.

Тялото му се скова до нейното и ниско ръмжене се чу от гърлото му. Това я накара да отмести глава достатъчно назад, за да го погледна в очите. Той избегна погледа ѝ и отново я привлече здраво в прегръдката си.

— Какво друго узна?

— Тази лекарка е издирвана от полицията, покрила се е тук и отчаяно се нуждае от пари. Те са ѝ предложили цяло състояние за... ъ-ъм... по дяволите, не знам дори как да го кажа.

— Просто го кажи. Хайде. — Ръцете му леко докоснаха гърба ѝ. — Трябва да знам.

— Искат твоята сперма. Досега не са разполагали с вид като твой и на лекарката са ѝ предложили три пъти повече пари, ако успее да замрази и достави проба от нея, без наличието на каквито и да е медикаменти в организма ти. — Страните ѝ горяха, докато му казваше

какво планират онези чудовища. — Те искат от мен да им помогна за това.

Брон обърна глава така, че само няколко сантиметра разделяха лицата им. Той не изглеждаше шокиран, но гневът все още гореше в погледа му.

— Да дам сперма без да са необходими лекарства за разплод?

— Да — прошепна тя. — Аз трябва да ти помогна да се възбудиш и да взема проби.

Очите му се затвориха и той наклони глава назад. Въздишка премина през устните му, а Бека стоеше и мрачно го наблюдаваше. Ситуацията бе твърде лоша, но тя трябваше да му разкаже всичко, което знаеше.

— Някакви учени искат да открият начин как да накарат сперматозоидите на Видовете да живеят по-дълго. От това, което ми казаха, предполагам, че умират бързо. Ще използват човешки сурогатни жени да родят бебета Видове. Богатите перверзници искат да ги купуват. Сигурна съм, че едно бебе от Видовете ще струва адски скъпо на черния пазар. — Почувства се зле дори само от това, че го произнесе. — Ти си екзотичен вид, а някои хора са тотално превъртели. Освен това планира да продаде всички ви, когато не се нуждае повече от вас. Един пазач от охраната в Хоумленд работи за тях, платили са му да докладва кога си напуснал и са те проследили до дома ми. Сега трябва да отвлекат само примат и ще имат от всички видове променена ДНК — пълен комплект. Лекарката планира да ви продаде на хората, които искат да си купят Нови видове.

— Колекционери на екзотични животни. — Гласът му стана по-плътен.

— Да или на други изроди.

— Защо изкрещя след като те отведоха? — Мъжът я подуши и отвори очи. — Ранена ли си? — Едната му ръка освободи гърба ѝ и нежно обгърна нараненото ѝ лице, избягвайки да докосва скулата ѝ. — Ударили са те. — Ръката му се спусна на кръста ѝ.

— Един от негодниците ми насини бедрото. Решиха, че могат да ме използват, за да те контролират, защото, когато изкрещях първия път ти подивя и започна да ревеш. И докато се опитвах да освободя пленения Вид, нападнах друг малоумник, но той ме удари в лицето.

Брон обви ръцете си около нея и я повдигна — с което я изненада — и я отнесе до леглото. Намести я в обятията си, седна и я сложи в скута си. Едната му ръка остана на гърба ѝ, а другата хвана подгъва на нощницата и я дръпна нагоре, оголвайки бедрата ѝ.

Тя не се възпротиви, разбра, че има намерение да прегледа червените следи по кожата ѝ, след което той бързо смъкна дрехата надолу. Погледът му срещна нейния и между тях се установи мълчание. Накрая мъжът въздъхна и сведе очи към устата ѝ.

— Трябва да поговорим.

Мамка му!

— Знам — прошепна, като се надяваше, че е достатъчно тиха, за да не я чуят. — Те си мислят, че вече сме спали заедно, а и аз не им казах истината. Просто ги оставих да си го мислят. Според мен, това бе най-умното нещо, което можех да направя за момента, но сега очакват от мен, хм, да ти помогна да им дадеш от спермата си — каза бързо, преди да е изгубила самообладание. — Трябваше да видиш какво сториха на другия мъж от Видовете. По-скоро бих направила това, което искат, отколкото да им позволя да те наранят по този начин.

— Какво направиха?

Бека сведе поглед към голите му гърди, не можеше да го погледне в очите, докато описваше машината и как работи. Ръката му се стегна около талията ѝ, но той запази мълчание, докато не спря да говори.

— Погледни ме! — Брон пое дълбоко дъх и се вгледа в очите ѝ, когато тя вдигна поглед.

— Да?

— Знаеш какво трябва да се случи, ако спасителния екип не ни намери, докато настъпи време да дам пробите. Не искам да ми причинят същото. — Стисна челюсти от гняв. — Твърде много искам от теб, нали?

По бузите ѝ плъзна червенина, но сега бе неин ред да се вгледа в устните му. Те бяха меки, пълни и съблазнителни.

— По всяко друго време, вероятно щях да го направя с удоволствие, но... хм, да. Това не е особено романтично, нали?

— Бека!

Тя се взря в сините му очи.

— Знам. Беше жалък опит за шега.

— Няма да те принуждавам да се съгласяваш с това. Кажи не и ще отида с тях доброволно, за да не те излагам на опасност, ако окажа съпротива.

Младата жена се поколеба, замисли се и взе решение.

— Бях привлечена от теб още в момента, в който се срещнахме, така че няма да представлява трудност да те докосвам, за да те възбудя. Просто ми се искаше да не е тук и при тези обстоятелства. Не съм екхибиционистка, така че това допълнително ще влоши нещата.

— Какво означава това?

Тя се усмихна, доволна, че е успяла да го разсее.

— Човек, който обича да показва гениталиите си или да извършва сексуални действия пред хора. Така достига оргазъм. Възбужда се по-силно, когато други могат да го видят какво прави. — Погледна към камерата и цялата ѝ смелост изчезна. — Сигурно има видеонаблюдение и в онази стая. Забравих да огледам, бях твърде ужасена от онова, което се случваше. Мамка му. Надявам се да не пазят записите. Баща ми ще получи инфаркт, ако в крайна сметка ги качат в някой порно сайт.

Той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си, докато погледите им се срещнаха.

— Ще се справим по някакъв начин и ще оцелеем.

Искреността в гласа му я увери, че пред каквото и да се изправят, ще го направят заедно.

— Можеш да ми се довериш. Мразя тези негодници.

Ярост бе изпълнила Брон, докато се опитваше да успокои Ребека Оберто. Тя полагаше усилия да бъде смела, но той не можеше да пропусне страха, стаен в очите ѝ. Всички неща, които ѝ бе казал — защо никога не е докосвал човешка жена — повторно минаха през съзнанието му. Потръпна вътрешно и разбра, че само е влошил положението със своята откровеност.

— Няма да те нараня, ако се стигне до физически контакт между нас — обеща той.

— Имам ти доверие.

Тя леко се отпусна в скута му, което го насърчи да продължи:

— Те са врагът, а ние сме екип.

Леката ѝ усмивка му даде надежда, че вече се страхува по-малко от него. С предупреждението си да не вярва на Бека човешкият мъж се

бе опитал да предизвика раздор помежду им, но той не се подаде на тази провокация. Тим Оберто се ползваше с огромно доверие пред Джъстис, лидера на Новите видове.

Брон не бе сигурен кой в Хоумленд е предал народа му, но залагаше живота си, че Бека не е част от играта. Тя имаше изразителни очи, в които можеше да четеш лесно и щеше да е отвратителна лъжа да се твърди обратното. Младата жена бе жертва в този кошмар и заради връзката на баща ѝ с Видовете. Тим никога не би застрашил собственото си дете.

Отчаяно му се искаше да убие някого, заради нараняванията по крехкото ѝ тяло и очевидното неудобство, което изпитваше, докато му казваше неща, които не го изненадаха ни най-малко. Видовете бяха обекти за Мерикул, продукти, които използваша и продаваха по тяхно усмотрение, но той съжаляваше, че в скоро време на Бека ще ѝ се наложи да изтърпи още по-лоши неща. Опитът ѝ да спаси мъжкия Вид можеше да доведе до смъртта ѝ, а не само до една насинена скула. Това още веднъж доказваше колко добър човек е тя всъщност.

Поколеба се дали да ѝ каже истинската причина, заради която не искаше да бъде прикрепен към машината и която насила щеше да изсмуче спермата от пениса му. С радост би изтърпял всякаква болка, за да ѝ спести участието във взимането на пробите, но се притесняваше да не бъде убита, ако похитителите им преценяха, че нямат полза от нея. Копелетата убиваха всичко, което смятаха за неефективно. В ума му се оформи план как да ѝ помогне. Тя имаше нужда от надежда и да се почувства уверена, че няма да ѝ навреди.

— В себе си имам проследяващо устройство, ще ни намерят — прошепна, без да сподели подозренията си, че похитителите им блокираха сигнала по някакъв начин и спасителният екип нямаше да бъде в състояние да ги намери.

Бека замалко не удари носа си в брадичката му, когато отметна назад глава, за да го погледне. Устните ѝ се разтвориха, но нито дума не излезе през тях.

Новия вид взе ръката ѝ, сложи я отстрани на тялото си и я натисна, докато усети някакъв предмет с формата на монета в джоба на спортното му долнище. Устните му отново докоснаха ухото ѝ.

— Носим ги с нас, когато напускаме Хоумленд или Резервата, в случай че ни отвлекат. Ще ни намерят, Бека. Просто се дръж.

Сълзи напълниха очите ѝ, когато го погледна, ръката ѝ се вдигна и се уви около врата му. Младата жена се сгуши на гърдите му, пъкна глава под брадичката му и бузата ѝ нежно се притисна към кожата му.

— Нямах представа колко се радвам да го чуя — прошепна. — Бях много притеснена и направо се побърках. Искане ми се да го знаех по-рано. Може би ще ни намерят навреме.

Новият вид вдъхна аромата ѝ, ръцете му обгърнаха гъвкавото ѝ тяло и мисълта за сексуален контакт с нея не беше чак толкова неприемлива. Заля го чувство на вина, тъй като част от него се надяваше помощта да не пристигне, преди да настъпи момента за пробите. Тя бе предложила да го докосва и идеята накара пениса му да се втвърди. Добре че бе хванат в капана между бедрата му, където тя не можеше да почувства колко възбуден е всъщност.

В следващия момент изпита срам.

Желанието му към Бека бе по-силно от тревогата, че е отвлечен и затворен. Беше му дала повод да я държи в ръцете си и ако спасителният екип не се появи скоро, нямаше да има друг избор, освен да направи много повече неща с нея.

Мисълта за жената го бе държала буден предишната вечер, след като я бе изпратил до стаята ѝ. Да я държи в ръцете си и признанието ѝ, че го намира привлекателен, го караше да се замисли за това, което би могло да бъде, ако бяха свободни и тя дойдеше при него доброволно.

Лоша идея, катастрофална по своята същност и погрешна. Беше поел тази задача, за да помогне на хората си, а не да им навреди, като превърне Тим Оберто в техния враг. Стана му ясно, че Тим не желае дъщеря му да се сближава твърде много с Видовете, след като подслуша разговора им снощи в спалнята ѝ. Макар че вратата беше затворена, това не попречи на острия му слух да долови по-голяма част от думите. Баща ѝ смяташе, че той е опасен за нея, че ще ѝ се нахвърли, ако тя флиртува с него и в крайна сметка ще я нарани.

— Всичко ще бъде наред — блъфира Брон, без да е сигурен какъв ще бъде изходът изобщо.

Много неща можеха да се объркат, но запази тази мисъл за себе си. Погледът му обходи тавана, търсейки следи от поставени там експлозиви, после подуши въздуха. Не успя да зърне нищо съмнително, нито да помирише, но това не означаваше, че не бяха

скрити някъде. Похитителите им можеха да взривят сградата, ако спасителните екипи успееха ги открият и пробиеха охраната.

— Знам, че баща ми ще ни намери — прошепна Бека и се притисна малко по-силно.

Всички защитни инстинкти в него се събудиха. Тя се нуждаеше от него, за да бъде силна, тъй като не бе свикнала да разчита на милостта на другите. Щеше да направи всичко необходимо, но крайният резултат не можеше да бъде пренебрегнат. Пазачите разполагаха с електрошокови пистолети, които можеха да го проснат в безсъзнание. Тогава биха могли да отведат Бека, докато лежи в несвяст, и да ѝ сторят неща, които да ѝ причинят болка, и той не би могъл да я защити, освен ако не направеше така, че да им е необходима. Искаха тя да му помогне да даде проби от спермата си и той щеше да им предостави толкова, колкото искаха, само за да я запази жива.

Потисна стона си, когато пенисът му стана още по-твърд. *Започваш да се превръщаш в маниак, като онези, които те затвориха.* Жената в скута му щеше да бъде потресена и отвратена, ако можеше да отгатне мислите му или ако разбере колко е възбуден в момента. Беше прочел доклада за хората, отвлечли половинката на Валиант. Те я бяха накарали да се размножава с мъж от Новите видове. Щяха ли да принудят Бека да прави опити за разплод с него?

Прехапа устни, за да не изръмжи от възбуда при мисълта наистина да се чифтоса с нея. Споменът за дупето ѝ, наведено над леглото точно пред него, в стаята за гости, изникна в ума му, и той с ярост се опита да обуздае желанието си. Стресът изкарваше наяве животинското в него.

— Добре ли си? Боли ли те крака там, където те простреляха?

Болеше го пенисът, а не бедрото, но той само поклати глава отрицателно.

— Добре съм. Раните ми зарастват бързо.

— Радвам се.

Младата жена погали голите му гърди, докосването ѝ бе леко като перце, и той стисна очи; знаеше, че няма да ѝ трябва много, за да освободи семето му, ако се наложеше да му помага. Това му напомни, че иска Бека да се чувства спокойна с него. Призна си, че е отвратителен негодник, когато реши как да действа.

— Бека?

— Да?

— Погледни ме. — Отдръпна се достатъчно назад, за да погледне надолу във вдигнатото ѝ към него лице. Беше красива, дори и с косата, стелеща се в безпорядък по раменете ѝ. — Те най-вероятно ще те накарат да ме докосваш.

Бузите ѝ почервеняха, а сините ѝ очи се разшириха.

— Предполагам.

— Искам да се чувстваш удобно с мен. Ситуацията може да се окаже доста стресираща. Не знам дали ще се отнесат с нас така, както правеха в съоръженията за тестване. Когато искаха да се размножаваме, ни затваряха сами в една стая, но оборудвана с камери. Наблюдавах ни.

— Страхотно! — възкликна Бека, а той повдигна учудено вежди. — Сарказъм. Хората реагират така, когато се опитват да бъдат смели за нещо.

Обяснението ѝ го накара да се усмихне.

— Разбирам. Няма да те нараня, ако не ме оковат. Не съм уверен дали ще го направят или не.

— Те завързаха 919.

— Знаем. Описа ми подробно какво са направили с него.

— Да, точно така. — Младата жена облиза устни. — Вярвам ти. Наистина. Знаем, че няма да ми причиниш болка, така че не е нужно да го казваш.

— Добре. — Той направи пауза. — Бих искал да бъда честен с теб, за да намаля ужаса ти от това, което може да се случи. — Тя премигна няколко пъти и просто го изчака да продължи. — Чух, че веднъж е било наредено на някаква лаборантка да вземе проба от сперма от един мъжки Вид и тя е манипулирала пениса му с ръце, за да я получи. — Не желаете да споменава имената на Фюри и Ели. — Може би именно това ще ти заповядат да направиш.

Бузите ѝ пламнаха.

— И аз предположих същото, освен ако не те прикачат към онази машина, без да ти поставят виртуалните очила и от мен се иска да направя всичко необходимо, за да те възбудя.

Еректираният член на Брон пулсираше яростно, костваше му доста усилия да остане неподвижен и да не се намести така, че да облекчи болката, която нарастваше в капана между бедрата му.

— Те вярват, че двамата с теб споделяме секс и се боя, че ако научат истината, това ще те постави в опасност.

— Добре. Мислиш ли, че това има някакво значение?

— Може би. Доведоха те, за да ме контролират. Съгласен съм с преценката ти по този въпрос. Докато продължават да вярват, че си моята женска, те няма да ти сторят зло, ако им се подчинявам. Просто искам да се чувстваш възможно най-удобно с тялото ми, но нямам желание да те разстройвам, като ти споделя единствения начин, за който мога да се сетя да се случи това.

— Какво си намислил?

Брон си пое дълбоко дъх.

— Можеш да ме целунеш и да свикнеш с тялото ми, докато сме сами, преди да ни отведат там, където са решили.

Бека се замисли над предложението му и преглътна трудно. *Да го целуне? По дяволите!* Очите ѝ се разшириха. Втренчи се в него, преди да насочи вниманието си към устата му. Звучеше разумно и тя се зачуди какво ли би било.

— Не съм много опитна. — Погледът ѝ се вдигна към очите му. — Целуни ме ти, аз не знам откъде да започна.

Тези думи накараха веждите му да се повдигнат.

— Ти си неопитна в споделянето на секс?

Бека си пожела под краката ѝ да се отвори дупка и тя да потъне в нея.

— Правила съм го с няколко мъже, но никога не съм поемала инициативата в свои ръце, започвайки с целувки. Винаги те са правили първия ход.

— Разбирам, но това е изненадващо. Човешките мъже изглеждат толкова покорни и аз предположих, че жените са агресивните по време на полов акт.

— Ние просто ще се целунем, нали?

— Да. — Брон си пое дълбоко въздух. — Затвори очи и се съсредоточи върху мен. Представи си, че сме сами в твоята или моята спалня. Виждам, че си нервна, а трябва да се отпуснеш. — Ръцете му се увиха около кръста ѝ и той я придърпа по-здраво към гърдите си, наведе глава и потърка лице в бузата ѝ. Красивите му очи потърсиха нейните и младата жена разбра, че е усетил колебанието ѝ, но след това ръцете му се вдигнаха и обгърнаха лицето ѝ.

— Забрави за всичко друго, освен мен — нареди ѝ. — Само двамата сме. Спомняш ли си вчера, когато се срещнахме? — Тя кимна, доволна от разсейването. Новия вид ѝ се усмихна. — Хареса очите ми. Никога преди не си виждала нещо подобно като мен. — Дланите му се плъзнаха от брадичката нагоре по бузите ѝ. — Ти си необичайно привлекателна, дори с твоето смешно малко лице.

Тя отвърна на усмивката му.

— Лицето ми е смешно?

— Нослето ти е малко и остро. — Докосна го нежно с пръст. — Устата ти е малка. — Палецът му се спусна, за да погали долната ѝ устна. — Имаш съвсем мънички уши. — Проследи очертанията им с пръсти и се наведе напред достатъчно, за да може дъхът им да се смеси. — Целуни ме.

Бека се отпусна, съсредоточи се изцяло върху него и призна, че наистина има невероятни очи. Бяха невероятно сини, а овалната им форма толкова екзотична. Из синьото бяха разпръснати жълти точки. Тревогата ѝ избледня и тя затвори очи, когато той се приближи още повече, уверена, че иска това да се случи.

Устните му едва докоснаха нейните, толкова меки и топли, и тя се изуми как някой, който изглежда толкова силен, може да бъде така нежен. Разтвори устните ѝ с лек натиск и езикът му проникна в нея. Беше горещ и изкушаващ. Когато целувката се задълбочи, Бека се хвана за раменете му, за да не изгуби равновесие.

Цялата нежност изчезна, щом устните и езикът му превърнаха целувката в нещо диво и страстно. Очите ѝ се затвориха и тя наклони глава, за да му предостави повече от себе си; отчаяно искаше да забрави за всичко, освен за Брон.

Да го целува беше като да бръкне с пръст в контакта — шокиращо и мощно. Всепоглъщащо. Никой никога не я бе карал да се чувства така, както той го правеше. Беше изключително страстно и тя даде всичко от себе си в целувката. Ръцете ѝ се спуснаха, за да обхоят широките му гърди, търсеха кожа и намериха много от нея. Тихо мъркане се промъкна между устните им.

Бека се отдръпна удивена. Брон освободи лицето ѝ, отпусна ръце върху хълбоците ѝ и се усмихна.

— Издавам звуци. Съжалявам. Опитай се да не им обръщаш внимание. Не мога да ги контролирам.

Дланите му отново обгърнаха лицето ѝ, преди тя да успее да извърне глава и я задържаха, докато погледът му я изучаваше съсредоточено. За пореден път младата жена бе поразена от красотата на покоряващите му очи. Той наведе лице по-близо. Бека знаеше, че отново ще я целуне и го очакваше с нетърпение. Този мъж правеше с тялото ѝ прекрасни неща, които караха вътрешностите ѝ да вибрират. Той притежаваше истински талант, щом успяваше с устата си да отвлече вниманието ѝ. Така много по-лесно забрави факта, че са затворени в клетка, в плен на чудовища.

Съществуваха само Брон, устните му, които я възбуждаха и прекрасната му кожа под дланите ѝ. Ръцете му се преместиха от нейното лице, за да обхванат бедрата ѝ. Обърна я към себе си и се размърда под нея. Беше невъзможно да пропусне твърдата издуптина, която се притисна между краката ѝ, щом бедрата му се разтвориха леко. Тя знаеше какво означава това, беше възбуден, също като нея.

Младата жена изстена и се вкопчи в мускулите на корема му, искаше да го привлече по-близо до себе си. Но това нямаше как да стане, понеже седеше напърно на коленете му, така че се пресегна, хвана раменете му и се надигна достатъчно, за да може да стъпи с единия крак на пода. Извъртя се леко и го възседна.

Силните ръце на Новия вид обхванаха дупето ѝ, притиснаха я плътно към скута му и хванатият му в капан пенис започна да се търка в слабините ѝ през пластовете дрехи. Болезнен копнеж обхвана Бека, гърдите ѝ натежаха и я заболяха. Искаше ѝ се да го пусне, за да може да издърпа фланелката през главата му и да потърка зърнатата си в кожата му.

Ръцете му мачкаха дупето ѝ, пръстите му потъваха в меката плът. Повдигна я малко, за да може да намести под правилен ъгъл члена си, така че да се притисне в гънките на нейната женственост. Ноктите ѝ се забиха в кожата му, докато се опитваше да го придърпа още по-близо, топлината му проникна през тениската ѝ и тя се ядоса, че между тях има толкова дрехи.

Бека го подкани да разлюлее бедра, изстена високо, и пръстите ѝ се плъзнаха нагоре в косата му, за да го задържи близо, като задълбочи целувката още повече. Той раздвижи хълбоци, намести дупето ѝ в шепи и двамата се задвижиха заедно. Бавното люлеене един срещу друг накара пенисът му невероятно да се втвърди, това увеличи

нейното удоволствие и тя се почувства толкова добре, че всеки момент щеше да свърши. Клиторът ѝ набъбна болезнено. Искаше мъжът срещу нея да се движи по-бързо и да я отведе отвъд ръба на екстаза.

Внезапно Брон отдръпна глава, дишаше тежко и притисна лице под брадичката ѝ.

— Трябва да спрем — изръмжа.

Бавно Бека осъзна какво бе направила. Ако мъжът не носеше долнище, а тя бельо, той щеше да бъде вътре в нея. И двамата знаеха това. Бяха се възбудили, като разгонени тийнейджъри, на възможно най-неподходящото място и в погрешното време.

Допря буза до глава му, ръцете ѝ се изплъзнаха от косата и прегърнаха врата му. Беше ѝ трудно да успокои забързаното си дишане. Част от нея искаше да му каже да продължи започнатото, но споменът за камерите на тавана я принуди да запази мълчание. Това, че се притискаше към него, ѝ помогна, но тялото ѝ изгаряше в пламъци.

Той вдиша шумно, горещият му влажен език облиза шията ѝ.

— Миришеш толкова хубаво и на вкус също си прекрасна. Искане ми се да те съблека гола и да изследвам всеки сантиметър от тялото ти с ръце, нос и език. Ще оближа всяка частица от теб, което ще те накара да крещиш името ми.

— Изобщо не ми помагаш — отвърна Бека с треперещ глас. — И аз те искам.

— Искаш да ти помогна да се успокоиш или да те оближа?

— Оближи ме.

Вида изръмжа яростно — страховит звук, който, ако можеше да мисли щеше да я изплаши, но в момента либидото ѝ я ръководеше. Той посегна между тях, ръката му се промъкна между долната част на коремите им, докато пръстите му докоснаха бельото ѝ.

— Дръж се за мен — нареди ѝ тихо. — Мръдни малко назад.

Младата жена трябваше да се концентрира, за да следва заповедите му, ръцете ѝ затегнаха хватката около вратата му и тя се отдръпна назад, за да направи повече място на ръката му. Една картина — как отмества настрани бельото ѝ, сваля панталоните си и прониква в нея, изпълни съзнанието ѝ. Разбира се, точно в този момент си спомни думите му, че е по-голям от човешките мъже. Но това сега нямаше особено значение. Беше чувала за други жени, които се бяха

уредили с Видовете. Очевидно сексът бе възможен и тя вече не се страхуваше, беше на фазата „взemi me на момента“.

Пъргавите му пръсти отместиха парчето плат и той изръмжа, щом усети колко е влажна за него, нещо от което Бека би се почувствала смутена, но единственото нещо, което я интересуваше в момента, бе фактът, че широките му пръсти намериха и се притиснаха към оголения ѝ клитор. Лицето ѝ се сгуши до гърдите му, вдиша мъжествения му аромат и издаде приглушен стон на удоволствие.

— Спокойно — прошепна дрезгаво той. — Ще се погрижа за теб. — Стисна я здраво за кръста, за да я държи неподвижна, докато пръстите му измъчваха малкото снопче от нерви. — Почувствай ме.

Ако можеше, Бека щеше да се засмее. Съществувахе единствено той — нищо друго. Не само се наслаждаваше на докосването и аромата му, но начинът по който я бе притиснал в скута си не ѝ оставяше никакъв избор, освен болезнено да желае оргазма.

Пръстите му описваха кръгове около набъбналата пъпка, ръката му се извъртя леко и палецът му — поне смяташе, че е той — подразни отворът на женствеността ѝ. Тя притисна лице по-силно в гърдите му, поради някаква причина знаеше, че трябва да пази тишина, но не можеше да си спомни защо. Усещането как големият пръст прониква навътре и разделя вагиналните ѝ стени, я накара да ухапе кожата му. Видът изръмжа в отговор и проникна по-дълбоко. Започна да движи ръката си, като същевременно търкаше и клитора ѝ. Когато главата му се облегна на нея, до ухото ѝ завибрира мъркане.

Оргазмът я връхлетя бързо и силно, разкъса я на малки парчета. Ръката на мъжа, която обгръщаше гърба ѝ внезапно изчезна, за да обхване главата ѝ. Силно притисна лицето ѝ в гърдите си, като почти я задуши, когато Бека извика името му. Не я интересуваше дали може да диша, удоволствието бе твърде голямо.

Пръстът му се отдръпна, а ръката отпусна захвата, с който държеше главата ѝ притисната в него. Без подкрепата му, тя залитна леко, но той не я остави да падне, когато тялото ѝ омекна. Брон я прегърна през кръста и тя повдигна глава, за да го погледне.

Гледката как пъха пръста в устата си, за да я вкуси, едновременно я зашемети и възбуди. Новия вид задържа погледа ѝ и изръмжа срещу нея. Желанието бе направило невероятните му очи

почти диви от страст, което ѝ подсказа, че иска да я изяде жива, по възможно най-приятния начин.

Мъжът бавно извади пръста си и оголи зъби насреща ѝ, вдигна ръце във въздуха — сякаш някой бе насочил пистолет в него — и изсъска:

— Махни се от мен!

Дълбокият брутален звук моментално я накара да изпита ужас. Младата жена почти падна в бързината да се смъкне от скута му, заотстъпва назад, докато гърбът ѝ се блъсна в решетките на килията. Болката, която се надигна в нея от емоционалния удар, че я отхвърля можеше да се сравни с юмрука, който бе получила по-рано в лицето.

Вида стана внезапно, като почти преобърна леглото в бързината да се отдалечи от Бека, и отиде в другия край на килията. Остана с гръб към нея, ръцете му сграбчиха решетките и като отхвърли глава назад изрева с пълно гърло от ярост.

ГЛАВА 7

Брон успя с огромни усилия да успокои дишането си и да възвърне контрола над тялото си. Кокалчетата му бяха побелели от смъртоносната хватка, с която стискаше решетката. Ревът бе му помогнал да потуши част от чувството за безсилие, но миризмата на страха на Бека, носеща се във въздуха, продължаваше да го преследва.

Нарочно бе предизвикал този страх, защото имаше нужда от него. Ако още две секунди беше останала в скута му, щеше да й причини нещо ужасно. Би могъл да я нарани, дявол да го вземе, затова реши да я отдалечи от себе си, преди изкушението да се превърне във физически акт.

Усещаше члена си ужасно болезнен, но се опитваше да не му обръща внимание. Затвори очи и се концентрира върху дишането през устата, но и това не му помогна, тъй като ароматът на нейното освобождаване още се усещаше. Прииска му се да изреве отново.

Изкушението да се обърне, да отиде при Бека, да разкъса дрехите ѝ и да я принуди да коленичи пред леглото беше непоносимо. Не трябваше да прави нищо повече, освен да я целуне, но свършените му планове бяха отишли бързо по дяволите в момента, в който устните му срещнаха нейните. Дишането му се учести, докато се бореше с инстинктите си, които крещяха: *Взemi я!*

Беше си мислил, че целувката ще бъде сладка, нежна и ще успее да се справи с нея. Вместо това бе преживял най-моцната вълна на възбуда, която някога се бе стоварвала върху него. Почти бе забравил за проклетите камери, за страха ѝ от тях и за това, че щеше да го намрази, ако я съблечеше гола и заровеше лице в кадифената ѝ мекота, където пръстите му току-що си бяха играли. Споменът за това колко беше стегната го плашеше и възпираше желанието му. Щеше да я вземе твърде грубо и прекалено бързо и да разкъса тази дяволски сладка нейна сърцевина. Искеше да накара жената да крещи името му, но не от болка.

Гърдите му пулсираха на мястото, където го бе ухапала, а острото жило на болката от зъбите ѝ и потеклата кръв едва не разбиха контрола му. Бека не беше Нов вид и действието ѝ не означаваше, че го подтиква да я ухапе за рамото и да се чифтосва с нея. Може би бе прекалено груб в настойчивостта си да я накара да свърши, но се надяваше случаят да не е такъв. Безпокойството потуши част от страстта му.

Никога не бе имал желание да я нарани. По-скоро би изтърпял ужасни мъчения, отколкото да ѝ причини болка. Тя му вярваше, нуждаеше се от неговата защита, но той бе по-голяма заплаха за нея, когато седеше в скута му, отколкото всички копелета, които ги бяха отвлекли. Мисълта за това, което можеше да се случи охлади още повече кръвта му.

Да я вземе сякаш е от Новите видове би било непросимо. Бека не беше едра, яка или достатъчно силна, за да се бори с него, ако не искаше да се чифтосва. Щеше да е безпомощна срещу неговата похот, а в състоянието си на възбуда, той не би могъл да го осъзнае, докато всичко не свършеше. Понякога на мъжкарят му бе необходим един добър удар или бой, за да му се привлече вниманието, когато бе обладан от страст.

Най-сетне Брон се почувства достатъчно овладян и спокоен, за да ѝ се извини. Признанието, че се е побъркал, би наранило малко гордостта му, но истината можеше да заличи страха, който бе предизвикал, показвайки ѝ дивата си природа. Той се обърна и вината го загложди отново, когато се втренчи в жената, сгушена на кълбо, в другата част на клетката.

Бека бе седнала на пода, със свити до тялото колене и обгърнала ги с ръце. Бавното ѝ дишане го увери, че тя спи. Не можеше да види лицето ѝ, тъй като го бе притиснала към краката си. Как успяваше да остане в изправено положение, без да падне, си оставаше загадка за него. Брон полека я приближи. Нежно плъзна ръце под бедрата и зад гърба ѝ. Внимателно я вдигна и Бека не се събуди, когато я намести в люлката на ръцете си. Главата ѝ се облегна на гърдите му, близо до белега от ухапване, който беше оставила върху плътта му. Новия вид се обърна и с котешки стъпки приближи до леглото, вдигна крак, отметна одеялото и нежно я положи на една страна.

Не му се искаше да я пусне, можеше да седне с нея в прегръдките си, но се отказа. Членът му току-що се бе успокоил достатъчно, за да омекне, и младият мъж не бе готов да изкуши съдбата. Той я покри със завивката и се загледа в деликатните ѝ черти.

Тя наистина имаше смешно малко носле, но му харесваше. Устата ѝ бе малка, с плътни устни, само за целувки. В тялото му отново пламна страст и Новия вид бързо се изправи, за да се отдалечи от изкушението.

Седна на студения твърд под, с гръб към леглото, и прикова поглед в заключената двойна врата, зад която враговете му чакаха да настъпи време, за да отведат него и неговата жена.

Неговата жена? По дяволите! Той затвори очи, пое дълбоко дъх и си напомни, че тя не е негова и никога няма да бъде. Тим Оберто изобщо не би позволил на дъщеря си да се сближи с Нов вид от страх, че той ще бъде заплаха за нейното благополучие и Брон не можеше да го обвинява. Човешките жени, които се обвързваха с Нов вид в крайна сметка се озоваваха в опасност. Не само заради половинките си.

Вратите в другия край на залата се отвориха. Той повдигна клепачи и видя четирима мъже да носят изпаднал в безсъзнание Вид до клетката му. Брон вдиша дълбоко през носа и направи гримаса. Миризмата на самотно насилствено освобождаване, на лекарство за разплод и вонята на враговете му, подействаха зле на празния му стомах.

Не бяха дали храна нито на него, нито на Бека. Този факт го притесняваше много и предполагаше, че не смятат да ги оставят живи за дълго. Но в това нямаше смисъл, ако планираха да го продадат на някой друг, след като приключе да го използват. Спомени от годините, преживени в лабораториите за тестване, изплуваха в съзнанието му и той се отпусна. Тези копелета бяха работили за Мерикъл, а това означаваше, че ще им дадат храна само ако получеха онова, което искат.

Мъжете излязоха толкова бързо, колкото бяха влезли и Брон отново се отпусна. Обърна глава, за да погледна Бека, надяваше се, че онези няма да дойдат за тях още дълго време. Младата жена най-вероятно бе много изморена, те не бяха ѝ инжектирали успокоително, което означаваше, че откакто ги бяха отвлекли изобщо не бе спала. Погледът му се насочи отново към вратата, за да продължи своето

бдение. Не можеше наистина да защити Бека, но поне щеше да я пази докато спи и това го караше да се чувства по-добре.

* * *

Бека рязко се събуди, когато звукът от стъпки отекна в помещението. Беше заспала, свита на кълбо в ъгъла на килията, наблюдавайки как Брон опитва да се успокои. Той бе останал с гръб към нея, дори беше отказал да погледне в нейна посока, докато накрая изтощението си бе казало думата. Сега се събуждаше в леглото, завита с одеяло.

Новия вид бе толкова близо до нея, че материята на долнището му се докосваше до тялото ѝ, и наблюдаваше онези, които бяха влезли в залата. Бека извърна глава — Ранди и няколко от неговите приятелчета крачеха през помещението. Стомахът ѝ се стегна от ужас, когато осъзна, че е дошло време. Бегъл поглед към останалите клетки потвърди предположението ѝ — килията на 919 не беше празна. Зад решетките, проснато на леглото, се виждаше тялото на мъж. Той беше или упоен или спеше, тъй като изобщо не помръдна, доколкото успя да забележи.

— Бека? Просто трябва да оцелеем — с тих глас обобщи ситуацията Брон. — Прави това, което те искат.

Младата жена се взря в него, но той все още отказваше да погледне към нея, цялото му внимание бе насочено към четиримата, които спряха пред вратата на клетката им. Всички до един извадиха електрошоковите си пистолети, за да ги проверят дали са заредени. Ранди беше този, който проговори:

— Време е. — Той изгледа Брон. — Мръднеш ли, ще подпалим не само твоя задник, но и на приятелката ти. — Потупа по оръжието си. — Тези неща бяха променени от едно от нашите момчета. Ограничителят на напрежението е елиминиран. Знаеш ли какво значи това? Че ще я убие. Ако се съпротивляваш, тя ще умре.

— Това не ми харесва — изсъска Дийн. — Хайде да го нокаутираме като другите и когато се събуди, ще бъде окован. Прекалено опасно е да отворим проклетата врата и да го местим докато е в съзнание.

— Доктор Елза дава заповедите. — Ранди очевидно не бе въодушевен, изглеждаше така сякаш смуче лимон. — Тя не го иска зашеметен, освен ако не се налага. Мисли, че това може да охлади чувствата му.

— Мамка му! — промърмори Рей. — Да докараме задника на док тук, тя да премести огромния кучи син, щом е толкова сигурна, че той ще защити кучката, която чука. Според мен копелето ще се опита да ни убие. Те не са кой знае колко умни.

Ранди пристъпи по-близо до решетките, без да отделя очи от Новия вид и повдигна вежди.

— Да не си вбесил приятелката си? Изглежда те е захапала.

— Не. — Брон посегна назад, хвана Бека за бедрото, и внимателно я избута зад себе си, когато тя се опита да застане редом до него. — Ще се подчиня. Не я наранявайте. Разбрах, че сте готови да я убие, ако не го сторя. — Обърна глава към Рей. — Не съм глупав.

— Това е лудост — добави четвъртият от групата. — Той ще подивее след като отворим тази врата и ще се опита да обезвреди колкото се може повече от нас. Изгубих трима от моя екип, заради копелета като този. Той може да скочи върху нас, те се движат супер бързо и вижте проклетите му нокти. Те са по-твърди от нашите и са в състояние да разкъсат кожата.

— Знам — призна Ранди. — Но все пак имаме заповед. — Той повиши глас. — Приятелката ти умира на секундата, ако дори ме накараш да си помисля, че ще нападнеш един от нас.

— Няма. — Новия вид се поколеба. — Аз ще я нося. Не мога да се бия с вас, ако ръцете ми са заети. Това ще ви накара ли да се чувствате по-сигурни?

Изненада проблесна по лицата на мъжете и Ранди кимна рязко.

— Да. Направи го, щом искаш. Носи я с двете си ръце, така че, ако я изпуснеш да се удари достатъчно силно, за да разбие проклетия си череп в твърдия под. — Мъжът тропна с крак. — Това ще я унищожи.

Брон бавно се обърна и срещна притеснения поглед на Бека. По някакъв начин младата жена бе вбесила Ранди, но той трябваше да им се подчини, за да осигури безопасността ѝ. Приведе се леко и разтвори ръце.

— Обгърни врата ми.

Тя прехапа устни.

— Съжалявам.

— За какво? Ти не си виновна. Никой от нас няма вина. Просто прави това, което ти нареждат и няма да имат причина да те наранят. Аз няма да се съпротивлявам. Твоята безопасност е на първо място.

— Какво ѝ шептиш там? — Ранди звучеше ядосано. — Хайде, престани да се бавиш.

Главата на Брон рязко се обърна и той изръмжа тихо.

— Тя е уплашена. — Отново насочи вниманието си към Бека. — Дръж се за мен. Одеве не бях разгневен на теб, а на себе си. Но сега не е време да го обсъждаме.

Младата жена протегна ръце и ги обвини около врата му. Новия вид обхвана с една ръка кръста ѝ, а другата мушна под коленете ѝ, като затисна тениската, за да не се види белъто ѝ, когато я вдигна в прегръдките си. После бавно се обърна и изгледа мъжете с присвити очи.

— Ще се вървя спокойно. Мога ли да изляза сега?

Ранди кимна към приятелчетата си и изключително нервният Рей приближи, за да отключи веригата и да отвори вратата на клетката. Бека беше много доволна от вида на неподправения ужас по лицата на тези тъпаци, заради онова, което би могъл да им направи Брон. Той беше плашещо огромен и силен мъж. Без нея щеше набързо да им скрита задниците.

— Излизай! — подкани го Ранди. — Бавно и внимателно, котенце. — Той вдигна оръжието си, насочи го към жената и се намръщи. — Или ще я поразя първа.

— Няма да рискувам живота ѝ. — Новия вид предпазливо излезе от клетката, като стъпваше бавно и без да създава усещане за опасност.

Страх и несигурност се бореха в Бека, когато ги отведоха в друга стая, различна от онази, в която бяха оковали 919. В това помещение имаше метално легло и камера, монтирана в единия ъгъл. В другия бе разположена маса. Щом вратата зад тях се затвори, глупаците застанаха с оръжия, насочени към телата им.

— Пусни я долу и отиди до леглото! — заповяда Ранди.

Брон се поколеба.

— Не е нужно да ме оковавате. Казах, че няма да се бия.

— Прави каквото ти нареждам. Думите ми не подлежат на обсъждане. Съблечи си дрехите, легни по гръб и не се бори, докато те връзваме. Разбра ли?

Новия вид се наведе и остави Бека да стъпи на краката си, след това отиде до дългото, метално легло с решетка вместо табла към главата и малка стъпенка отстрани. Красивото му лице се изкриви от гримаса и младата жена нарочно се обърна с гръб към него, за да му спести притеснението. Рей пристъпи напред, с насочен в лицето ѝ пистолет, докато Ранди проследяваше с оръжието си всяко движение на страховития Вид. Останалите двама се приближиха до вратата, готови да се спуснат към огромния мъж, ако се наложи.

Тя чу как той свали долнището си и как леглото изскърца под тежестта на тялото му. После веригите издрънчаха. Ранди свали оръжието и се приближи към нея, привличайки цялото ѝ внимание.

— Ето какво ще направим. Слушаш ли ме?

— Да. — Изглежда го свирепо.

Той се обърна, отиде до масата, където имаше поднос с наредени върху него предмети и взе една тубичка с някакво вещество и чаша за проби.

— Лубрикант и чаша с капак, който се запечатва. Трябва ли да ти описвам всичко подробно? — Погледна през рамо и се подсмихна. — Веднага щом той свърши, отиваш бързо до вратата и тя ще се отвори. Рей ще вземе пробата, а Дийн ще те застреля, ако се опиташ да направиш някоя глупост. — Погледът му се вдигна към камерата, преди да изглежда предупредително младата жена. — Ще следя всяко проклето нещо, което правиш. Не пипай веригите и не се бави при предаването на пробата. — Обърна се изцяло с лице към нея и приближи. — Докторката иска най-малко осем проби този път.

Бека повдигна вежди.

— Осем?

Ранди наклони глава и се намръщи.

— Осем. Имаш ли проблем с това?

— Може би той. — Бузите ѝ пламнаха от срам. — Много са.

— Не и за тях. — Ранди огледа Новия вид. — Сдържал си се с приятелката си, а? Не я бива в леглото или що?

— Тя е човек — отговори Брон с дълбок, ядосан глас. — Не е жена от Видовете.

Ранди избухна в смях и намръщеното му изражение изчезна.

— Страхопочитание, не е ли сладък, момчета? — Пристъпи поблизо до пленничката. — Гаджето ти може да е котенце, но чука като разгонено куче. Миризмата на възбудена женска и докосването ти ще го държат твърд в продължение на часове. Той се нуждае само от около двадесет секунди за възстановяване, след което отново е готов да го чукаш или да го смучеш. — Протегна към нея тубичката и чашата. — Не му позволявай да свършва в устата ти. Слюнката, смесена със спермата, унищожават пробата. Не я плюй в чашата.

Бека сковано пое нещата, мразеше Ранди и се надяваше, когато баща ѝ пристигне да ѝ заеме оръжието си. Искаше отново да стреля по своя похитител и нямаше да пропусне, ако ѝ се отдадеше втори шанс.

— Нещо друго?

Погледът му обходи тялото ѝ.

— Да. Може би когато приключиш с него, ще обслужиш и мен. — Смейки се, мъжът се обърна и се отправи към вратата. — Побързай, ако искаш да ядеш, или ако не искаш да го видиш прикачен към онази машина. Имаш на разположение два часа.

Наемниците напуснаха стаята, а тя остана с гръб към леглото, върху което Брон бе прикован гол. Втренчи се в лубриканта и чашата за проби, после отправи поглед към масата, където бяха наредени още от същите и затвори очи. Щеше да бъде трудно.

— Бека? — повика я тихо Новия вид. — Всичко е наред. Окован съм и не мога да те нараня.

— Не се притеснявам от това. — Очите ѝ останаха затворени. — Ужасно съжалявам за онова, което ще последва.

— Не е чак толкова трудно. — Той изръмжа тихо. — Аз съм този, който се чувства виновен.

Тези думи я накараха почти да се обърне към него.

— Защо? Ти не ни отвлече.

Брон се поколеба.

— За мен ще бъде много по-лесно, отколкото за теб. Някак си ще оправя нещата между нас.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Защо се вбеси? — Притесняваше се от яростната му реакция, след като бе направил онова с нея... и много повече. — Аз ли сторих нещо? Нараних ли те? Не исках да те ухапя.

— Желаех те и не бях на себе си, за да рискувам. — Гласът му прозвуча много откровено.

Тя се обърна, очите ѝ останаха затворени, но знаеше, че ще трябва да ги отвори.

— Чувствам се така, сякаш трябва да те изнася.

— Бека? Погледни ме.

Младата жена го направи и пред очите ѝ се разкри гледка, която никога нямаше да забрави. Дългото му тяло се бе разпростряло върху цялото легло, разкривайки всеки сантиметър от неговата голота. Той лежеше по гръб, а пенисът му стърчеше нагоре, дебел и твърд. Погледът ѝ се задържа само за секунда там, преди рязко да се фокусира върху лицето му. Мъжът я наблюдаваше спокойно.

— Искам да ме докоснеш. Няма да загубя контрол сега. Чувствам се виновен заради по-рано, но това е истината. Нима съм извратен, защото те искам?

Без да се замисля, Бека пристъпи по-близо.

— Не.

— Аз съм възбуден, а ти не си. Наясно съм, че това е травмиращо за теб, но все още до болка желая да почувствам ръцете ти върху себе си.

Брон отмести поглед и се взря в тавана, а устните му образуваха тънка, права черта. Изведнъж Бека се почувства не толкова неловко, колкото преди. Той я бе довел до невероятен оргазъм и тя искаше да направи същото за него. Не можеше да се абстрахира от присъствието на камерите, но бегъл поглед ѝ показва, че успешно може да блокира гледката с тялото си, ако седне на ръба на леглото, до бедрата му.

Младата жена изправи рамене.

— Ние сме екип. Ще преминем през това заедно.

Думите ѝ изглежда го изненадаха и той срещна спокойния ѝ поглед, докато тя се настаняваше на съвсем тясното място между хълбока му и ръба на леглото. После постави чашата между неговия и нейния крак, за да я държи стабилна, и махна капака. Отвори тубичката и изстиска от лубриканта върху пръстите си, като през цялото време не смееше да погледне Вида в очите.

— Готов ли си?

— Да. — Мускулите на стомаха му се напрегнаха. — Съжалявам, Бека — прошепна той.

Най-накрая тя вдигна глава и срещна погледа му.

— Недей. Само ме предупреди преди да... хм, сещаш се.

Новия вид кимна.

— Какво предпочиташ? — Усети как бузите ѝ пламнаха, докато шепнеше. Напомняше си, че трябва да говори тихо, за да им осигури някакво уединение. Това бе най-неловкото сексуално преживяване, което бе имала някога. Те нямаше да се целуват или да изпаднат в екстаз в даден момент. Стаята беше студена, стерилна и мъжът бе окован към леглото, докато някакъв болен кучи син ги наблюдаваше от другото помещение. — Бързо? Бавно? Трябва да знам това, след като сме двойка. — Ръката ѝ посегна към члена му, но се поколеба на милиметри от него.

— Каквото и да направиш, ще се чувствам добре. — Гласът му излезе дрезгав.

— Уверен ли си, че ще мога да се справя? Имам предвид... по дяволите!

— Да. Само не забравяй, че издавам звуци. Някои може да ти прозвучат така, сякаш съм ядосан, но това е нормално. Не можеш да ме нараниш, аз копнея за твоето докосване.

Бека съсредоточи цялото си внимание върху члена му. Беше дебел и съвършен, който знае защо реши, че е много красив. Усмивка докосна устните ѝ, никога не би повярвала, че може да формулира подобно определение за пениса на един мъж. Пръстите ѝ погалиха ствола, изследваха копринено меката кожа, обвиваща твърдата му плът. Гърлено мъркане изпълни стаята и тя повдигна глава, за да наблюдава лицето на Новия вид.

Той бе затворил очи, вероятно за да я накара да се чувства по-удобно, и прехапал долната си устна. Изглеждаше адски секси и май не беше единственият, който трябваше да се притеснява, че е извратен, защото гледката на окованото му тяло бе изключително възбуждаща. В този момент си пожела да бяха в нейния дом, в леглото ѝ, сами.

Брон леко се размърда, когато другата ѝ ръка обви главичката на пениса му, погали я нежно и после здраво стисна ствола. Започна бавно да го изучава, като дланите ѝ се движеха нагоре и надолу, от което дишането му се ускори. Беше очарована от гледката на мускулите му, които набъбнаха, щом бедрата му се залюляха ритмично. Ситни капчици пот избиха по гърдите му, мъркането на

мъжа се усили, заедно с поклащането на таза му и това беше най-възбуждащото нещо на света.

— Свършвам — изръмжа с груб глас.

Бека бързо отдръпна едната си ръка, грабна чашката и се зачуди как, по дяволите, щеше да свърши тази работа. Краката на Брон се опряха в долната рамка на леглото, към което беше прикован, бедрата му се извиха нагоре и младата жена наведе пениса, почти докосвайки корема му. Спермата се изля в чашката.

Вида изстена високо, разтресе се целият от силата на оргазма и тя трябваше да си напомня да държи здраво чашката, когато много ѝ се искаше просто да го погледа. Стоновете му накараха зърната ѝ да се втвърдят. Тялото му потръпваше при изхвърлянето на всяка поредна струйка сперма, пълнейки чашката все повече и повече, докато накрая пръстите ѝ изстискаха и последната капка. Ръката ѝ освободи члена и мускулите му се опуснаха, тялото му остана да лежи изнурено, докато той дишаше тежко.

Бека си спомни, че трябва да затвори чашата, стана и с треперещи крака се отправи към вратата. Преди да стигне до нея, металните двери се отвориха и Рей протегна ръка, облечена в ръкавица. Той отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори. Взе пробата без коментар и затвори вратата. Бека се втурна обратно при Брон, като по пътя си взе нова чашка от масата.

Очите му бяха затворени, докато се опитваше да овладее дишането си. Тя избърса лубриканта в края на одеялото и погали мъжа по гърдите.

— Добре ли си?

Той отвори невероятните си очи, за да я погледне. Когато ѝ се усмихна, погледът му бе нещо, което тя никога нямаше да забрави. Жълтото бе покрило синьото и цветът им бе станал почти златист. Дъхът ѝ замря.

— Обичам меките ти ръце.

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Добре.

Тревога помрачи усмивката му.

— Съжалявам, Бека.

— За какво?

— Че те наранявам, заради нашата връзка. Ти си тук, защото се съгласи да живееш с мен. Не трябваше да напускам Хоумленд. Ако го бях направил, сега щеше да си бъдеш вкъщи.

Тя се наведе и доближи устни почти до неговите, косата ѝ се разпиля по гърдите и раменете му.

— Радвам се, че си добре. Трябва да го направиш още седем пъти.

— Ти плачеш. Това те наранява.

— От стреса е, Брон. — Помилва гърдите му. — Не съм наранена. Повече се притеснявам за теб, отколкото за себе си. Ти си този, който е окован и трябва да направи това още седем пъти. На мен се падна най-лесната част, всъщност.

Той кимна рязко.

— Колкото по-бързо свършим, толкова по-скоро ще ни върнат в клетката и ще ни дадат храна. Хайде да го направим.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Пак ли? Толкова скоро?

Младият мъж я изгледа с мрачен, но решителен поглед.

— Аз съм от Видовете. Готов съм.

Брон отказа да ѝ признае, че докосването ѝ беше зашеметяващо преживяване и вече жадуваше да започне отново. Можеше да се закълне, че подушва възбудата ѝ, но тя вероятно бе от по-рано. Сълзите ѝ късаха сърцето му и той знаеше, че след като това свърши и ако успееха да се спасят, събитията от този ден щяха да я преследват вечно.

Бека се отдръпна назад и той моментално усети липсата на нейната близост. Затвори очи, защото знаеше, че тя се чувства по-удобно, когато не я гледа. От думите ѝ за камерите беше разбрал, че мрази, когато я наблюдават и ненавиждаше начина, по който пенисът му се втвърдява при мисълта, че ръцете ѝ скоро ще бъдат отново върху него.

Лекото докосване на пръстите ѝ го накара да прехапе устни, за да задуши ръмженето. Сърцето му ускори ритъм, ръцете му силно опънаха веригите, искаше му се да ги скъса. Но им беше благодарен, че го държаха неподвижен. В противен случай щеше да я сграбчи, да разкъса дрехите ѝ и да я прикове под тялото си. Желанието да проникне в нея бе толкова мощно, че щеше да го убие.

Само представата, че е под него, с широко разтворени крака и пенисът му се движи в сладката ѝ мекота, бе достатъчна да го накара да стигне до края. Ръцете ѝ го възпламеняваха. Караха го да се чувства прекрасно, но той знаеше, че ще се почувства още по-добре, ако вагината ѝ го засмучеше здраво.

— По-силно — изсъска през зъби, мразейки се заради тази молба.

Дланите ѝ го стиснаха по-силно, движението им нагоре-надолу стана по-бързо и мъжът изпита срам, когато дрезгаво ѝ каза, че трябва да вземе чашата. Светът се превърна в бяла мъгла от удоволствие, докато свършваше мощно. Опита се да си напомни, че трябва да диша. Невероятната наслада продължи дотогава, докато жената не освободи пениса му.

Новия вид едва си поемаше въздух, и като се опитваше да успокои дишането си осъзна, че вече познава истинския ад. Не само че Бека нямаше да го погледне никога отново, без да си спомни на какво бяха способни злите служители на Мерикъл, но и щеше да вярва, че той е жалък мъж, който не може да задържи смето си достатъчно дълго, за да може да ѝ достави удоволствие, ако споделяха секс.

Лека милувка докосна кожата му и косата ѝ го погъделичка, когато тя се наведе към него.

— Всичко ще бъде наред — прошепна младата жена. — Ние сме един екип и заедно ще преинем през това. Още шест пъти. Това е всичко.

Заля го вълна от ярост. Тя се опитваше да го успокои, да го убеди, че ще оцелеят по някакъв начин — той дори и в това се бе провалил. Успя само да кимне, не се доверяваше на себе си да срещне погледа ѝ, в случай че тя го гледаше със съжаление. Нямаше да може да го понесе.

— Така да бъде. — Опита се гласът му да прозвучи твърдо и силно и се надяваше, че Бека няма да изгуби цялото си уважение към него.

ГЛАВА 8

Брон беше толкова тих, че Бека се притесни за него. Тя приключи с отвратителната на вкус овесена каша, която бе преварена и студена, и почти му завидя за кървавите пържоли, които му бяха дали. Младата жена седеше на леглото в клетката, а той бе седнал по турски в далечния ъгъл, с чиния в скута си и избягваше дори да поглежда в нейната посока. Държеше се по този начин, откакто бе взела последната проба от спермата му и онези тъпащи се бяха върнали, за да ги отведат обратно в килията.

— Как са пържолите? — Зададе му първия хрумнал й въпрос, само за да провери настроението му.

— Студени. — Отхапа поредното парче месо, върху чинията покапа кръв и той задъвка. — Обгорили са ги, но това е било преди известно време. Предполагам, че след това са ги държали в хладилник.

— Съжалявам. Искаш ли малко овесена каша? — Погледна към полуизядената порция, повече от готова да му даде остатъка. Колкото и да бе гладна, ястието в купата приличаше по-скоро на клисаво, безвкусно лепило.

Той поклати глава.

— Поддържай силите си. Изяж всичко.

Брон не й предложи от пържолата си и раменете й увиснаха. Надяваше се, че ще сподели храната си с нея. Беше готова да яде почти суровото студено месо пред безвкусния боклук, който й бяха дали.

— Уморен ли си? Бихме могли да споделим леглото.

Мъжът я удостои с намръщен поглед.

— Аз ще спя на пода. Ти легни, ако искаш да си починеш.

Тя сведе глава. Гняв и болка я заляха едновременно.

— Добре съм. Мислех, че може ти да си уморен. Използвай леглото, аз ще седна на пода. Нуждаеш се от почивка. — Той току-що бе дал осем проби и макар че не беше изцяло човек, тя знаеше, че всеки мъж би искал да спи след подобен род дейност.

— Аз съм свикнал с трудностите. Леглото е на твое разположение.

Очите ѝ се затвориха, тя направи няколко плиткы вдишвания, за да избегне сълзите, които заплашваха да потекат. Може би я мразеше за това, което току-що бе преживял. Самата тя щеше да негодува, ако я вържеха и я принудеха да стигне осем пъти до оргазъм, защото някой искаше проби от нея. Разбира се, не би било толкова ужасно, ако Брон я докосваше. Обаче той не го направи.

— Спи, Бека — изръмжа кратко. — Овесената каша ще почака.

Разбира се, че щеше. Едва ли вкусът ѝ би могъл да стане по-лош. Младата жена се наведе, остави купата на пода и легна на леглото с гръб към Вида. Сви се на кълбо, обгърна тялото си и опита да се пребори със сълзите си.

Къде, по дяволите, бяха баща ѝ и неговия екип? Защо се бавеха толкова, ако наистина можеха да проследят Брон? Знаеше, че бяха пътували в продължение на часове, но НСО беше предупреден, когато са получили сигнала от Брон. Групата би трябвало да е изпратена веднага, след като го отвлякоха от къщата ѝ, но тя все още не се бе появила.

Ами ако проклетото устройство е дефектно? Бека избута тази мисъл в най-далечните кътчета на съзнанието си, не желаше дори да разглежда подобна възможност. Надеждата, че ще ги спасят, бе всичко, което ѝ трябваше, за да запази разсъдъка си. В противен случай, в определен момент, тази кучка лекарката щеше да има достатъчно пари, за да напусне страната. След като отвлечеше примат, тя щеше да продаде Брон и другите трима Нови видове на някакви идиоти в Европа и да остави Бека на произвола на съдбата — или щяха да я убият веднага, или да я зарежат да умре в клетката.

Ако я изоставеха, би било въпрос на чиста случайност кое първо щеше да я убие — глада или лудостта, че е оставена на тъмно, заключена без надежда. И в двата случая щеше да бъде истински ад. Нямаше да ѝ липсва вода благодарение на маркуча, който бяха прокарали от едната страна на клетката, за да има възможност да мие лицето и ръцете си. Разбира се, можеха да го приберат, ако решаха просто да я изоставят, когато си тръгнеха.

Горещи сълзи закапаха от очите ѝ и тя приглушено изхлипа. Изпитваше едновременно страх и омраза. Фактът, че Брон се държеше

толкова дистанцирано правеше положението още по-лошо. Той беше отчайващ съкилийник.

— Бека? — Твърда ръка стисна бедрото ѝ.

— Добре съм.

— Не си. Погледни ме!

— Не. — Тя подсмръкна. — Просто ми харесва да съм емоционална. Добре съм. Иди да ядеш.

Новия вид тихо изръмжа и я принуди да се обърне по гръб. Младата жена отвори очи, трябваше да премигне няколко пъти, за да успее да го види през сълзите. Той се наведе над нея, докато носът му почти докосна нейния.

— Какво не е наред? Да не би да те боли? Все още ли си гладна? Трябва да ядеш повече.

— Страх ме е — призна шепнешком. — Досега трябваше да са ни намерили, но не са. Не мисля, че ще ни открият.

На лицето му не се изписа изненада и това показа, че той вече бе допуснал тази вероятност. Това направи ужасната възможност още по-реална и нови сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Аз ще умра тук, а ти... — Тя се пресегна и обгърна с длани лицето му. — Ти можеш да се биеш. Можеш да се измъкнеш, ако те не ме използват, за да те държат в подчинение, нали така?

В очите му пламна гняв.

— Няма да направя нищо, което да те постави в опасност.

Тя го погали по бузата.

— Трябва да бъдем реалисти. Аз съм дете на военен. Понякога се налага да се жертва един живот, за да се спасят останалите. Имаш реален шанс за бягство, ако ги нападнеш изненадващо. Следващия път, когато дойдат за нас, ще се престориш, че няма да се съпротивляваш и тогава ще повалиш онези копелета. Ще се махнеш от тук. Можеш да спасиш себе си и вероятно и другите трима Нови видове. Ще отнеме известно време, преди да ви преместят другаде, засега сте им нужни живи, заради парите, които им носите, а аз съм само една пионка, която ви пречи.

— Бека — изръмжа той.

— В това има смисъл и баща ми ще го разбере напълно. Предай му какво съм казала, ако успееш да се измъкнеш оттук. С нас е свършено, знаем го и двамата. Наистина ли искаш да умреш в Европа

на някое място, което може да бъде много по-лошо от тази адска дупка? Те смятат да използват теб и другите Видове за създаване на бебета, които да продават на черния пазар. Планирали са отвлечането на Видове примати и имат човек, работещ в Хоумленд, който ще им съобщи, щом такъв вид напусне територията, както направиха с теб. Не бива да позволим това да се случи. Така или иначе, аз съм мъртва, Брон. Те няма да ме изпратят с вас. За тях няма да съм специална, след като спрат да ме използват за пробите, които им даваш. Ще те упоят, за да те отведат, а аз ще умра. Това е истината!

Той стисна ръцете ѝ почти брутално.

— Ти си много специална и аз няма да позволя да умреш, само за да получа свободата си или тази на останалите затворници.

— Те са Видове, Брон. Твои хора. Трябва да ги спасиш. Ти си единственият, който може да направи това.

— Не ме интересува. — Мъжът наведе още повече лицето си, докато носовете им се притиснаха плътно. В очите му гореше гняв. — Няма да те оставя да умреш.

Нови сълзи я заслепиха, когато плъзна пръсти в косата му.

— Ти си страхотен човек, ако никой никога не ти го е казал, но трябва да бъдеш разумен.

Брон се дръпна назад и я пусна.

— Този разговор приключи.

Той се върна към другия край на клетката и се хвана за решетките, с гръб към Бека.

Младата жена седна. Собственият ѝ гняв пламна и тя се изправи на крака. Погледът ѝ се отправи към камерата, припомни си, че гласът ѝ трябва да е много тих и пристъпи към Новия вид.

— Брон. — Потупа го по рамото.

Той извърна глава и се втренчи в лицето ѝ.

— Отивай да спиш. Уморена си и не мислиш рационално. — Извърна поглед от нея.

— Знаеш, че съм права — прошепна тя. — С нас е свършено, това е истината. Погледни ме, по дяволите!

Мъжът пусна металните пръти и се обърна. Бека би трябвало да се страхува от яростта му, но тя знаеше, че е права. Той имаше реалния шанс да се спаси, ако изненадващо нападнеше тъпаците следващия

път, когато дойдеха да ги отведат, за да получат още проби от него. Пристъпи толкова близо, че телата им се докоснаха.

— Ето какъв е планът. Когато дойдат им предложи пак да ме носиш. Вдигни ме и в мига, в който пристъпиш извън клетката, ме хвърли към тях и бягай. Намираме се на най-малко три нива под земята. — Тя преглътна. — Има двойни врати, които ти не си виждал, трябва да минеш през тях. Те са вляво. Стълбището води към склад, който се намира над нас. Ако вратите му, които извеждат навън са заключени, високо горе има прозорци. Не видях да има решетки по тях. Можеш да скачаш, нали? Чух единият от тях да го казва. Счупи прозореца и изчезвай. Тичай, докато не намериш помощ.

Брон се наведе.

— Това ли е твоят план?

— Да.

Очите му се присвиха опасно, гласът му прозвуча тихо, но грубо:

— И какво се случва в твоя план, когато те хвърля?

— Ще ме застрелят, но аз ще успея да поваля с теглото си най-малко един от тях, ако ме хвърлиш достатъчно силно. И се кълна, че ще се опитам да го ослепя или да му направя нещо друго, преди да умра. Наистина ми се иска да издера очите на поне един от тях.

Новия вид изръмжа силно. Звукът я стресна. Ръцете му стиснаха бедрата ѝ, преди тя да може да ахне. Краката ѝ се отлепиха от пода, когато мъжът я вдигна, завъртя я и блъсна гърба ѝ във вратата на клетката. Притисна я плътно с тялото си, навря лице в нейното, оголи остри зъби и изръмжа:

— Не!

Бека се хвана за раменете му, опитвайки се да не обръща внимание на студената твърда решетка, впила се в гърба ѝ, и на факта, че краката ѝ висяха на десетина сантиметра от пода.

— Да. Това е добър план и единият от нас ще оцелее, по дяволите. Не мога да скоча толкова високо нагоре и да счупя някой прозорец, ако това е единственият начин за излизане от склада, дори и да си готов да поемеш върху себе си куршумите, за да ми дадеш време да стигна до вратата, преди да стрелят по мен. Не притежавам силата, която имаш и не съм толкова добра в спринтирането. Може би ще припадна още на третото стъпало. — Мразеше да си го признава, но това беше истината. — Не съм във форма, ако не си забелязал.

— Ти си съвършена — изсъска през зъби той. — Млъкни, затвори си устата!

Защо не ме слуша? Изпълни я отчаяние. Не искаше да умре, но той имаше реален шанс за бягство. Защо не можеше да разбере, че спасителният екип вече щеше да ги е открил, ако бяха проследили устройството, скрито в джоба му? Съществуваше възможност да ги държат дълги месеци в плен, а след това щяха да го изпратят някъде много далеч, където вероятността да го намерят щеше да е равна на нула, а тя щеше да умре.

— Държиш се глупаво и упорито. Не съм перфектна. Не искам да умра от глад или да бъда застреляна като някое бясно куче от тези задници. Предпочитам да се боря. Сега престани да се правиш на толкова наивен и бъди мъж. — Тези думи вършеха работа при баща ѝ, когато се опитваше да дразни хората си по време на обучение. Надяваше се да имат същия ефект и върху Брон. — Направи най-умното и престани да бъдеш толкова дяволски сладък — процеди тя.

Новия вид отметна назад глава и изрева. За миг Бека бе обхваната от страх, челюстта ѝ увисна, и тя осъзна, че прекалено много го бе предизвикала. Тогава той наведе глава и устата му запечата нейната. Пъхна езика си между разтворените ѝ устни и я зацелува.

Шокът ѝ бързо изчезна, когато разбра, че няма да я убие. Напротив. Щеше да я накара да го желае, а умението му да въздейства на устата ѝ бе направо безценно. Отвърна на целувката, обгръщайки с ръце врата му и почти не забеляза как Брон премести дланите си от ханша ѝ, за да хване и разтвори бедрата ѝ. Тя ги обви около кръста му.

Размърдаха се, движението едва бе регистрирано от ума ѝ, тъй като цялото ѝ същество бе погълнато от дуела на езиците им. Със страстта, която споделяше с нея, Вида обещавахе всякакви еротични неща, докато обладаваше устата ѝ с език, на което тялото ѝ му отвърна с пълна сила. Гърдите ѝ се бяха сплескали в масивната му гръд и само тънката материя на тениската ѝ бе бариера помежду им, докато мъжът се движеше. Твърдият ствол на неговата мъжественост не можеше да бъде пропуснат, тъй като се триеше в клитора ѝ, толкова плътно се беше увила около него.

Бека ахна и се отдръпна, когато осъзна, че Брон току-що е паднал на колене на пода — дали се бе препънал, докато се движеше или го бе направил преднамерено? Бяха в непосредствена близост до леглото и

двамата дишаха тежко. Той отдръпна ръка от бедрото ѝ и стисна в юмрук косата ѝ, за да я принуди да го погледне. Когато срещна погледа му, мъжът отново завладя устата ѝ в пламенна целувка.

Светът се наклони и гърбът ѝ се притисна към матрака. Новия вид се надвеси над нея и я прикова под напрегнатото си тяло, членът му опря в кадифената ѝ мекота. Младата жена изстена срещу езика му. Желаше го, искаше да забрави къде се намират. Бедрата ѝ се затегнаха около кръста му, за да го подканят.

Изведнъж той се дръпна назад, прекъсна целувката, пусна Бека и се изправи. Покри лицето си с длани и изръмжа приглушено. Тя го наблюдаваше, краката ѝ все още го държаха притиснат към нея. Опитваше се да се пребори с това, което току-що почти се бе случило. Искаше той да продължи, но Вида беше спрял.

— Съжалявам.

Бека седна и разпери длани върху гърдите му, тялото му потрепери при докосването ѝ.

— Брон? Погледни ме!

Все още покрил лицето си с ръце, той поклати глава, после я извърна.

— Бих могъл да те нараня. Съжалявам — повтори.

Твърдят му penis продължаваше да се притиска в нея. Беше очевидно колко много я желае, а той се боеше, че ще ѝ причини болка. Облиза устни. Усещаше ги малко подути от пламенните му целувки, но резултатът ѝ харесваше. Клиторът ѝ пулсираше, под тениската зърната на гърдите ѝ бяха твърди като камъчета. Погледът ѝ се спусна към долницето на анцуга му и огромната издутинка под него. Потърка се силно в нея.

— Брон? Моля те!

Той свали ръцете си бавно, лицето му бе зачервено, а очите му пълни със съжаление. Бека мразеше да вижда този израз в тях.

— Съжаляваш за какво? Че ме целува, докато повече не можех да мисля ясно и се наслаждавах на това? Че ме желаеш? Чувствам същото към теб. Единственото, за което съжалявам, е, че спря.

Изненадата бързо изтри израза му на тъга и устните му се разтвориха.

— Какво?

Младата жена плъзна ръце по раменете му, после го хвана и силно го притисна към гърдите си.

— Животът е толкова кратък. — Ужасно кратък, доуточни на ум тя, тъй като прогнозите бяха толкова мрачни, особено за нея. — Ние сме заедно. Нека да направим най-доброто за времето, което имаме. Целуни ме.

Той се поколеба.

— Боя се, че мога да те нараня. Искам те твърде много.

— Няма да ме нараниш. Имай малко вяра. — Усмихна му се. — Аз съм по-издръжлива, отколкото си мислиш и не ме е страх от теб. Дори не мога да разсъждавам, когато ме целуваш. Ти си абсолютно невероятен.

— И ти също. Това ме кара да забравя, че си просто човек. — Отвърна ѝ със закачлива усмивка.

Бека помилва раменете му и сведе поглед надолу. Ръцете му бяха целите в мускули, Новия вид имаше най-широкия гръден кош. Ако поискаше, можеше да я нарани, но тя наистина не се страхуваше от него. Погледите им се срещнаха и той наведе глава. Тя затвори очи, в очакване на целувката му, и мъжът не я разочарова, устата му завладя нейната.

Леко се напрегна, щом усети ръката му да се плъзга нагоре по бедрото ѝ. Размърда ханш достатъчно, за да освободи хълбоците си и избута фланелката си нагоре. Почувства мазолестата повърхност на пръстите му, когато избута бельото ѝ настрана, за да погали клитора ѝ. Устата му продължаваше да поглъща нейната, съсредоточавайки цялото ѝ внимание върху целувката.

Удоволствието заля Бека, щом започна да дразни клитора ѝ, правейки малки кръгове около пъпката. Зацелува го диво, стенеше срещу езика му, а ноктите ѝ се забиваха в кожата му. Той бавно се отдръпна от устата ѝ, но устните му останаха да докосват нейните, докато ѝ говореше.

— Отвори краката си колкото можеш по-широко за мен. Бедрата ми са едри.

Дланта му нежно обхвана дупето ѝ, за да я придърпа по-близо до ръба на леглото. Ако не беше тялото му, тя щеше да се хлъзне направо на пода. Направи така, както я бе помолил, желаше да му даде толкова достъп, колкото мъжът искаше.

— Те не могат да видят това, което правя с теб — изръмжа Вида.

Бека разбра, че има предвид проклетата камера на тавана в другия край на стаята. Тялото му бе голямо, а и той стоеше на колене между дигиталното око и нея. Тя погледна встрани и видя двамата Нови видове, които лежах на леглата в клетките си и вероятно спяха. Това, което се канеха да правят, беше много лично. Срещна погледа на Брон и кимна.

— Кажи ми, ако искаш да спра.

— Няма.

Той простена, затвори очи и я целуна. Устата и езикът му се сляха с нейните, станаха едно цяло. Младата жена обви здраво ръце около неговия врат и заключи крака около бедрата му, за да се държи. Пръстите му я измъчваха, галеха клитора ѝ, докато тя не почувства, че всеки момент ще се взриви и той като че ли усети колко близо е до ръба. Ръката му изостави снопчето от нерви и се плъзна по-ниско, за да изследва процепа на нейната женственост, после бавно проникна в тялото ѝ. Бека простена от усещането как бавно се плъзга надълбоко в нея, преди да влезе до края. Бедрата ѝ се разтърсиха. Изтласка таза си напред, за да му даде по-добър достъп. Изстена в знак на протест, когато пръстът му излезе изцяло отвън, но мъжът ѝ отговори, като мушна два пръста и разтегна вагиналните ѝ стени. Това я накара да извика от наслада и да стегне по-здраво краката си около хълбоците му.

Тогава той потърка клитора ѝ с длан и погали влажната ѝ плът отвътре. Младата жена отново изстена. Дланта му продължи да разтрива снопчето от нерви, а пръстите му започнаха да се движат малко по-бързо в нея и тя почти полудя от нуждата да свърши.

Брон изръмжа в отговор на нейните стонове и извади пръсти от мекотата ѝ.

Бека повдигна клепачи.

— Не спирай! — Вгледа се в очите му. — Моля те, не спирай!

Той отново изръмжа, изражението му беше малко по-сурово, очите му гледаха диво. Неочаквано се отдръпна назад.

— Пусни ме.

Шокирана, че Вида не завърши това, което бе започнал, Бека свали ръце от врата му и разтвори крака, за да го освободи. Но той не стана, за да се отдалечи от нея. Вместо това я смая, като взе

възглавницата от леглото, сложи я на пода между разтворените ѝ крака и я сграбчи през кръста. Преобърна я в ръцете си, като дупето ѝ остана във въздуха, коленете ѝ легнаха върху възглавницата, юмрукът му стисна тениската на гърба ѝ и тялото му притисна нейното към леглото.

Всичко това се случи толкова бързо, че той не ѝ остави дори секунда, за да осъзнае, че стои наведена пред него, прикована към леглото, а ръцете му, стиснали бедрата ѝ, ги разтваряха. Чу се разкъсване на тъкан и тя усети как дантелата на бельото ѝ се връза в плътта, докато се късаше. Хватката му върху тениската ѝ се освободи. Изведнъж мъжът се изви над нея и горещият му дъх парна врата и бузата ѝ.

— Кажи ми „не“, ако искаш да спра.

Но тя не го направи. Беше ѝ казал, че обича да взема жените от отзад — беше я предупредил. Би трябвало да го помни, но бе забравила. Може би това беше единствената поза, която Новия вид харесваше.

Той облиза врата ѝ, после го целуна, докато ръцете му галеха бедрата ѝ. Това я накара да потрепери.

— Ще бъда нежен, дори ако това ме убива. — Гласът му излезе дрезгав и груб. Дишаше учестено. — Ти си толкова тясна и аз се боя да ти причиня болка.

Сега, когато вече беше преодоляла шока от новата поза, бе готова да довърши това, което бяха започнали. Ръцете ѝ стиснаха завивката и тя обърна глава така, че да се взре в него, когато престана да целува врата ѝ. Погледите им се срещнаха и задържаха.

— Желая те, Брон.

— Ти си толкова влажна. Ще направя така, че да ти е хубаво. — Наведе глава до ухото ѝ. — Затвори очи, красавице. Това е само за нас. Просто чувствай.

Постави коленете си от външната страна на нейните. Ръцете му се плъзнаха под дрехата ѝ, която не се опита да махне, и започна да гали тялото ѝ, докато не стигна до гърдите. Тя се повдигна леко, за да му даде пространство и дланите му веднага обгърнаха и двете хълмчета. Палецът и показалецът му се заиграха със зърната, като ги потъркваха и нежно стискаха. Бека простена и затвори очи.

Тогава устата му се отвори, топлият му дъх парна врата ѝ, където езикът му я докосна, а остриите му зъби едва я одраскаха и леко се забиха в плътта ѝ. Започна да диша накъсано.

Желанието я сграбчи и тя стисна здраво постелята, тъй като това бе всичко, за което можеше да се хване.

— Отвори се за мен, красавице. Ще вляза в теб бавно, и ще те накарам да свършиш силно.

Дръзкото обещание, прошепнато в ухото ѝ, възпламени желанието ѝ още по-буйно и тя потърка дупето си в твърдата дължина на мъжествеността, издула панталоните му. Пръстите му пуснаха гърдата ѝ и се плъзнаха надолу, за да обхванат извивката на дупето ѝ. Ръката му я пусна и тя усети, че той смъква панталоните си надолу, когато се отдръпна леко назад. Плътният, дебел връх на члена му докосна влажната ѝ сърцевина, измъчваше я, докато се търкаше в клитора ѝ, преди да се притисне в нея, за да проникне в тялото ѝ.

Бека простена тихо от чувството да бъде обладана, разтегната и изпълнена от проникващия му член. Брон изръмжа. Звукът беше доста плащещ, но покачи възбудата ѝ. Видът звучеше повече като животно, отколкото като човек, което ѝ напомни, че не бе изцяло такъв, но тя го подтикна да продължи, като размърда дупето си.

— Нямаш представа колко добре те усещам, красавице — изръмжа думите той. — Толкова гореща и тясна, обвита около мен. — Леко я захапа по чувствителната плът на шията.

— Брон — простена тя.

— Тук съм.

Устата и езикът му направиха влажна пътечка до ухото ѝ. Той тласна по-дълбоко, карайки я да поеме още от дебелия му ствол, като същевременно внимаваше да не проникне до самия ѝ край. Бедрата му се удряха в дупето ѝ с равномерно, бавно движение, което доставяше удоволствие и на двамата.

— Как се чувстваш?

— Невероятно — изстена тя.

— Бързо или бавно? Кажи ми как ти е най-добре.

— Бързо — отговори мигновено.

Ръцете му се плъзнаха обратно нагоре по тялото ѝ и обхванаха гърдите ѝ. Пръстите му потъркаха зърната, пощипнаха ги, и това я докара до безумие. По тялото ѝ преминаха конвулсии и тя простена,

тласкайки бедрата си назад към слабините му. Новия вид измърка тихо, а после изръмжа, когато членът му заби по-бързо и по-дълбоко в нейната мекота и тя извика в екстаз.

Бека пусна завивката и ръцете ѝ се плъзнаха към края на леглото. Обви пръсти около металната му рамка, за по-голяма стабилност, и бутна дупето си в мъжа, в опит да го принуди да спре да се сдържа. Можеше да усети колебанието му, но искаше да почувства всичко, което можеше да ѝ даде.

Изведнъж зъбите му се забиха в рамото ѝ през тениската. Младата жена изпита остра болка, щом те потънаха в кожата ѝ, но без да я разкъсват. И двамата замръзнаха. Устата му се отвори и я пусна. Членът му се раздвижи отново в нея, в началото бавно, след това постепенно започна да увеличава темпото, докато тласъците станаха много бързи.

Той освободи едната ѝ гърда, дръпна тялото ѝ на няколко сантиметра от ръба на леглото, и я прикова отново под себе си. Пръстите му се спуснаха към клитора ѝ и започнаха да го търкат със същия бърз ритъм на бедрата му, удрящи се в нея.

Бека простена силно, завъртя глава, притисна буза в гърдите му и се напрегна. Чувствителното снопче от нерви се плъзгаше между пръстите му, докато той го галеше, въртеше и пощипваше. Никога преди не бе изживявала такова невероятно наситено усещане и застена високо.

— Чувствам се прекрасно — изръмжа той. — Можеш ли да поемеш повече от мен?

Тя кимна, стенойки. Брон тласна по-дълбоко, бавно в началото, сякаш опитваше дали може да се справи с големината му. Можеше. Бедрата му увеличиха темпото, пръстите му стиснаха силно клитора ѝ, триейки го бързо в синхрон с тласъците му. Бека усещаше мястото почти болезнено, но не искаше Вида да спира, докато оргазмът настъпваше.

Тялото ѝ сякаш експлодира, когато вълната на екстаза я заля. Членът му продължаваше да се движи бързо, проправяйки си път в тялото ѝ, щом вагиналните ѝ мускули се стегнаха около него. Ръката му освободи снопчето от нерви, но тласъците не престанаха, засилвайки удоволствието, докато не ѝ се стори, че ще умре.

— Убиваш ме — прошепна му.

Какъв невероятен начин да си ида от този свят, помисли си младата жена.

— Не — изръмжа той. — Ще те накарам да свършиш отново.

Пенисът му не спираше да се движи навътре и навън с пълна сила. Обхвана я усещане, което тя никога досега не бе изпитвала, почти болезнено, но това беше толкова сладка болка. Пръстът му се върна на клитора ѝ и Бека се заизвива под него от неопишуема наслада, минаваща отвъд прага на нейната чувственост. Вагиналните стени около члена му отново се напрягнаха, мускулите ѝ го стиснаха здраво и тя изкрещя в завивката, когато оргазмът я връхлетя за втори път.

— Да! — изръмжа Брон. Тялото му се разтърси силно от конвулсии и Бека го усети в себе си горещ и твърд като камък. Мъжът отметна назад глава и заби дълбоко в нея за последен път. Рев се изтръгна от гърлото му. Свърши толкова мощно, че тя усети как всяка топла струя на семето му я изпълва. Почувства всяко потръпване на плътта му от оргазма, докато тазът му се притискаше в дупето ѝ. След това тялото му се срина върху нея и почти я смачка с тежестта си.

Новия вид се съвзе пръв и се надигна достатъчно, за да ѝ позволи да диша свободно. Устните му покриха шията ѝ с целувки, а езикът му облиза кожата между ухото и рамото ѝ.

Със затворени очи, Бека се възстановяваше от най-добрия секс, който някога бе имала, и се опитваше да не обръща внимание на потта, стичаща се по тялото ѝ. Не бе сигурна къде свършва тя и къде започва той, толкова здраво се бяха притиснали. Чувстваше се едно цяло с него, без да я е грижа, че ушите ѝ още звънтяха от звуците, които беше издавал, докато свършваше.

— Бека? — повика я тихо, гласът му бе дрезгав.

— Хм?

— Причиних ли ти болка?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не се ли усещаш малко разранена?

Бека се поколеба. Усещаше слабините си леко протрити и пламтящи. Кимна. Той я целуна по рамото ѝ.

— Добре.

Младата жена трепна леко, когато той бавно започна да измъква все още твърдия си член от кадифената ѝ мекота. Новия вид изруга тихо.

— Трябваше да бъда нежен.

— Не е заради това. Никога не съм достигала до оргазъм два пъти поред, а и ти си с доста внушителни размери. Не се шегуваше, когато ми каза, че си по-голям.

Тялото му се отдели напълно от нейното и Брон отстъпи назад. Тя повдигна и обърна глава само за да видя как нахлузва долнището на анцуга си. Погледите им се срещнаха и задържаха, ръката му се протегна към тениската ѝ, която се бе набрала на кръста ѝ и я дръпна надолу, за да покрие дупето ѝ. После погледна в краката си, наведе се и вдигна унищоженото ѝ бельо.

Бузите му бяха почервенели, когато вдигна глава.

— Съжалявам, че ги скъсах.

— Няма нищо. — Искаше ѝ се да са цели, за да ги обуе, но загубата си заслужаваше. Фланелката ѝ за спане стигаше до колената, така че я покриваше достатъчно.

Новия вид ги използва да я почисти и ги пъкна под леглото. Бека се оттласна от рамката на кревата, за да се изправи и се почувства отпаднала от многото секс и липсата на добра храна. Брон посегна и обхвана лицето ѝ в шепи, взря се дълбоко в очите ѝ и нежен израз смекчи чертите му.

— Аз...

— Тя те харесва, котенце. Предполагам, че ако реши да пусне на някой, то това ще си ти. — Гласът на Ранди стресна и двамата.

Ужасена, Бека погледна извън клетката към противния мъж. Той се бе изправил там със скръстени пред гърдите ръце и се усмихваше самодоволно. Двама други стояха зад него. Всички те се взираха в нея с изражение, което я убеди, че бяха наблюдавали достатъчно дълго, за да се насладят на шоуто.

Брон се изправи и изръмжа заплашително към тях, после се присегна и сграбчи младата жена за ръката. Издърпа я грубо да се изправи на крака, тъй като тя бе твърде зашеметена да го направи сама, и я избута зад огромното си тяло, за да я скрие от мъжките погледи.

— Разбирам защо я харесваш — подсмихна се Ранди. — Тясна е, нали? Казах ти, че той се сдържа с теб, Бека. Животното успя да даде осем проби и все още е способен да те изчука.

— Не произнасяй името ѝ — заплаши го Брон. — Не говори с нея.

— Ревниво копеле си, а? Предполагам, че и аз щях да защитавам такава сладко задниче като нейното. Док е много щастлива от пробите, които дадохте. Хайде поспете, защото след седем часа, тя ще поиска още.

Бека ги чу как си тръгват. Вида се обърна, погледите им се срещнаха и тя се облегна на него. Ръцете му я обгърнаха и той отпусна брадичка върху главата ѝ, след което я придърпа по-плътено към себе си.

— Съжалявам. Не ги чух.

— Бяхме разсеяни. — Изпитваше срам и ужас, че тъпаците ги бяха наблюдавали. — Аз също не ги чух.

— Аз съм този, който трябваше да ги усети. — Гласът му стана дълбок и разкри силата на гнева му. — Много съжалявам.

Тя го стисна силно в прегръдките си.

— Ти не си виновен.

Напротив, помисли си Брон, не беше съгласен с нея. С неговите усъвършенствани сетива, би трябвало да е наясно с всеки звук и мирис. Вдиша дълбоко, не можеше да пропусне човешката воня на похитителите им, нито тяхната възбуда. Ръцете му се стегнаха. Тези мъже искаха неговата Бека. Обърна глава, очите му се присвиха, докато наблюдаваше как враговете му излизат от залата, и осъзна, че я е изложил на голяма опасност, която може би тя не разбираше.

Човешките мъже бяха животни. Те не биха наранили Бека, защото се нуждаеха от нея, за да го държи под контрол, но след като всичко свършеше, той се страхуваше, че мъжете се бяха наговорили да ѝ се нахвърлят. Успя да потисне рева на негодувание, зараждащ се в гърдите му.

Трябваше да я измъкне от тук и да избяга с нея. Все още бе ядосан от предложението ѝ да я остави да умре, а той да излезе на свобода с цената на живота ѝ. Бека вярваше, че негов приоритет са мъжките Видове, но грешеше. Зарови лице в косата ѝ, вдиша нейния аромат и я стисна здраво в прегръдките си.

След като заплахата изчезна, погледът му се отмести от вратата и се насочи към двете клетки, където спяха двамата му събрата, и все още можеше да усети аромата на третия. Безпокоеше се за тези трима мъжкарни, а миризмата на лекарства във въздуха го увери, че именно те

ги правеха толкова хрисими, и знаеше, че ако трябва да избира, то изборът вече е направен.

Бека беше най-важното нещо за него. Без да се колебае, щеше да жертва живота си и този на останалите Видове и да убие всеки човек, който представляваше заплаха за нея. Намести я в ръцете си и внимателно я вдигна, видя колко е бледа, когато тя се взря в лицето му. Сините ѝ очи блестяха, пълни със сълзи, и той се почувства като истински негодник. Беше ѝ обещал да я пази, а не го беше изпълнил. Беше действал егоистично и сега тя щеше да плаща цената.

Тя никога нямаше да му прости, независимо от това, че бе достатъчно щедра, за да сподели с него вината. Но той знаеше истината. Дори и ако по някакъв начин успееш да оцелеят и се измъкнеха живи от този кошмар, времето им заедно би било белязано от грозотата на това, което се случваше, докато са заключени в клетка от похитителите. Положи я на леглото и се сви до нея на тясното пространство, като я придърпа плътно до себе си.

— Заспивай — подкани я шепнешком. — Аз съм тук и ще те пазя. — *Толкова, колкото мога.* Изгаряше от срам, че се чувства безпомощен. Тя заслужаваше по-добър мъж.

Беше я подвел ужасно.

ГЛАВА 9

Тим Оберто мразеше да се чувства безсилен.

— Мамка му, защо се бави толкова?

Тайгър, шефът на охраната в НСО, погледна мъжа мрачно.

— Изгубихме сигнала.

— Как, по дяволите, е възможно това? — Тим обикаляше като затворено в клетка животно. — Те отвлякоха дъщеря ми.

Новия вид знаеше какво е да обикаляш по този начин. Беше живял в клетка. Наблюдаваше човека и можеше да разбере неговата тревога. Изпитваше същите емоции. Не беше виждал дъщерята на този мъж, Ребека Оберто, но познаваше Брон.

— Трябва да претърсим района, а това отнема време. И твоите хора са тук, те също проверяват всяка сграда. — Тайгър си пое дълбоко дъх. — Сигналът последно беше активен в тази зона, би трябвало да се намират в радиус от километър. Това е индустриална част със стотици сгради една до друга.

Тим се обърна рязко.

— Познаваш този мъж, нали? Този Брон? Искам да ми разкажеш всичко за него. Той е с моята дъщеря.

— Брон е член на Съвета. Той е...

— Обясни ми що за Съвет е това.

Тайгър отново си пое дълбоко въздух.

— След като избрахме Джъстис за водач, спасените от всяко едно от четирите открити от хората съоръжения за тестване излъчиха свой представител. Знаехме, че той ще бъде прекалено зает с външния свят и с опитите да се справи с нашите хора. Човеците ни препоръчаха всяка една група от оцелели от различните лаборатории да има говорител, който да представлява техните нужди и проблеми. Да се грижи за хората си и да докладва на Джъстис, ако възникнат някакви трудности. Брон беше избран заради способността си да запазва спокойствие, когато се намира под напрежение, заради бойните му

умения и неговата интелигентност. Той е известен сред нашия народ с благоразумието и чувството си за хумор.

— Бойните му умения не спасиха нито него, нито дъщеря ми — беснееше Тим. — Ако беше толкова добър, никога нямаше да ги отвлекат.

Тайгър моментално се обиди.

— Никога нямаше да бъде заловен, ако не е защитавал дъщеря ти. Можел е да избяга и да я остави. ДНК-то му е смесено с гени на котка. Лесно е можел да скочи от прозореца на покрива или долу на земята, без да се нарани. Вярваме, че котешките му гени са от черен леопард. Ловувал съм с него и знам, че наистина е много бърз. Казах ти, че в дома на дъщеря ти е имало най-малко шестима мъже, а и ти видя тялото. Брон се е борил, но те са използвали упойващи средства. Не е избягал, защото е останал с дъщеря ти. Не смей да го обиждаш.

Трей Робъртс се прокашля.

— Господа, нека се успокоим, моля ви. Това няма да ни помогне.

Внезапно, мъжът седящ пред лаптопа започна да ругае. После се обърна към Тим, своя шеф.

— Имам много лоша новина.

— Какво става? — Тим се напрегна.

— Беше трудно, но хакнах финансите на убийтия. Той е получавал редовни депозити от фирма фантом. Успях да проследя парите до реалния източник. — Очите му останаха вперени в лицето на Тим. — Мерикъл Индъстрис стои зад това. Парите идват от „черна каса“, по тяхно нареждане. Всички депозити в тази сметка са направени от техни инвеститори. Мъртвият мъж е получавал парите си от тях.

Тим стисна юмруци и се обърна към Тайгър.

— Защо ще искат дъщеря ми, след като са убили съседите ни? Защо са я оставили жива?

Новия вид се напрегна, докато изучаваше възрастния мъж, опитвайки се да прецени дали човекът можеше да се справи с истината, без да откачи напълно. Пое си дълбоко дъх.

— Трябва да назначиш някой от хората си да ръководи работната група. Ти си твърде емоционално обвързан.

— Не! — изкрещя Тим.

Изведнъж Трей се протегна и стисна ръката на командира си.

— Той е прав. Можеш да останеш, но трябва да възложиш тази задача на друг. Знам, че в момента не си на себе си от притеснение. Това е Бека, Тим. Разбирам те, но ме остави аз да се погрижа за всичко.

Тим Оберто изруга грубо.

— Защо?

Тайгър се поколеба.

— Преди време Мерикъл Индъстрис отвлече още една човешка жена, която имаше отношение с мъжки Нов вид. Страхувам се, че ако ти разкажа за това и ти оглавяваш операцията, ще започнеш да се държиш много неразумно. Мога да споделя тази информация, само ако знам, че ръководителят не е бащата и може да запази спокойствие.

Тим се напрегна, обхванат от ярост.

— Какво мислиш, че ще направят с дъщеря ми?

Новия вид се поколеба.

— Предай командването на втория по ранг след теб и аз ще споделя фактите, които знам.

Оберто се обърна и заби юмрук във вътрешната стена на микробуса. После кимна на Трей.

— Ти поеми.

Трей отвърна с кимване и се вторачи в Тайгър.

— Какво мислиш, че става?

Шефът на охраната се поколеба.

— Много ли си близък с дъщеря му?

Робъртс кимна.

— Да, но аз съм по-рационален и обективен. С Бека сме приятели, но мога да остана хладнокръвен.

Тайгър го изучи внимателно и видя един спокоен мъж, изцяло под контрол. Кимна, но фокусира погледа си върху бащата на отвлечената.

— Наскоро човешка жена бе отвлечена от лекар и неговия екип, работещи за Мерикъл. Тя е обвързана с един от моя вид. Тъй като онази вечер Ребека е била с Брон, най-вероятно са я взели за негова половинка. Нападателят не разполагат с обонянието, което щеше да направи очевидно за един от нас, че е спала сама в леглото си. Жената се е озовала в стаята му, само заради нападението. Той я е затворил в банята си, защото е трябвало да се бият с него, за да стигнат до нея.

Трей кимна.

— Бека не е от типа жени, които ще скочат в леглото с непознат.

— Брон не би докоснал човешка жена. Той обича да бъде с нашите жени и няма сексуален интерес към човешките.

— Просто ни кажи поради каква причина са взели дъщеря ми и защо чак сега разбирам, че друга жена също е била отвлечена. Предполага се, че трябва да бъда информиран за всички проблеми, които възникват и моят екип би трябвало да бъде повикан, ако нечия половинка е била отвлечена. — Гласът на Тим трепереше.

Тайгър се поколеба.

— Ние се справихме със ситуацията и не искахме да ви се обаждаме, освен ако не се наложеше. Отвлякоха другата човешка жена, за да се размножава с Нов вид, който бяха взели от Мерикъл, преди властите да нахлуят в лабораториите за тестване. Искане я, защото се беше обвързала с мъж от Видовете. Лекарят предполагал, че след като един Вид вече я е отвел в леглото, то друг от моя народ също би могъл да я има, без да я убие, защото може би е вярвал, че щом носи миризмата на един от нашите мъже, то това ще я направи неустоима за другите. Вероятно са взели дъщеря ви, за да се размножава с Нов вид. Искат да разберат дали човешка жена може да забременее от нас.

Тим пребледня и се облегна на вътрешната стена на микробуса. Поклати глава.

— Не!

Тайгър кимна мрачно.

— Затворили човешката жена в клетка, с Вид, който никога не е бил свободен, но той изобщо не я докоснал. Подушил половинката ѝ върху нея и я е защитавал, сякаш е от една от нас. Надяваме се, че Брон е единственият мъжкар, с който разполагат, след като са дошли специално за него. Тя би трябвало да е в безопасност, ако е така.

— Би трябвало?

Новия вид продължи колебливо.

— Те ни принуждаваха да се размножаваме с нашите жени. Когато отказвахме, ги нараняваха докато се съгласим да се чифтосваме или използваха медикаменти, за да накарат мъжкия да полудее от желание и да няма друг избор. — Той направи пауза. — Ако е станало така и са използвали лекарства, дъщеря ви няма да го понесе много добре, освен ако не я убият. Нашите жени едва оцеляваха след насилствения разплод. Мъжете губеха способността си да разсъждават

и да се контролират. След това мъжкият дори няма да си спомня какво е направил. Той няма да бъде отговорен за действията си. Чували ли сте за „наркотика на хищника“? Това е лекарство, което се дава, за да улесни сексуалното насилие, включително и изнасилване. Този медикамент е подобен, само че мъжът става агресивен и тялото му е в мъчителна агония, докато не се задоволи с жена. Лекарството стимулира животното в него.

— Ще убия тези задници — изсъска Тим през стиснати зъби. — Искаш да кажеш, че са ги отвлекли, за да принудят Вида да изнасили дъщеря ми?

Тайгър кимна.

— Той няма да ѝ навреди, ако похитителите не използват лекарства и ще откаже да прави секс с нея, освен ако не заплашат да я убият или измъчват. Брон знае, че ще се опитаме да го открием, ако онези не намерят чипа. Успял е да крие устройството достатъчно дълго, за да го проследим до тук. Той ще направи всичко възможно да я запази жива, ако може.

Трей тихо изруга.

— Познаваш ли този мъж добре?

Тайгър кимна.

— Да.

— Ако е принуден да, ъ-ъ, я докосне, той няма да я нарани?

Новия вид го погледна искрено.

— Не би го сторил. Брон е непреклонен в решението си да не докосва човешка жена. Той не се интересува от тях. Повече се страхувам, че онзи, който ги е отвлякъл, ще използва наркотици. Това е най-големият ми страх.

— Дали ще я убие?

Тайгър сви рамене.

— Зависи от това дали ще използват лекарства. Обясних ви как действат. Той няма да е отговорен за действията си, ако не е с ума си. — Младият Вид се вгледа в Тим. — Ако нещата се развият по този начин и той убие или сериозно увреди дъщеря ти, това ще е нещастен случай. Но той също е жертва. Ето защо трябва да се оттеглиш. — Погледна настойчиво Робъртс в очите. — Ако мислите, че той няма да е в безопасност от хората ви, при положение че е упоен и най-лошото се е случило, то трябва да ми кажете сега. Екипът ви ще бъде

отстранен от тази мисия. Точно затова настоявахме да дойдем тук с отряд само от наши мъже.

Трей изглеждаше много мрачен.

— Под влиянието на медикаментите, той ще я изнасили, така ли?

— Упоен, Брон няма да е на себе си. Ще бъде в агония и няма да може да разсъждава. Това е като да те инжектират с лекарство, което те прави толкова луд, че нямаш никакви спомени за онова, което си правил. Непоносимата болка те превръща в подивяло животно. Когато се събудиш по-късно, изпадаш в ужас дали не си наранил някого. Разбираш ли?

Трей кимна.

— Той няма да пострада, независимо какво се е случило. Давам думата си.

Новия вид прие обещанието му.

— А какво ще кажеш за твоите хора? Ако заварим най-лошото, те ще го убият ли?

Робъртс въздъхна.

— Сега ще говоря с тях. Кълна се, че няма да го убием, независимо от обстоятелствата.

— Има и още нещо — спря го Тайгър. — Помниш ли акцията в Колорадо и онази база за изпитание, която открихме там? Говорихме със спасените. Оказа се, че не сме освободили всички. Около две дузини мъже и една жена все още са в неизвестност. Съществува вероятност да ги намерим затворени тук. Може да са отвлекли дъщерята на Тим, за да се размножава с други Видове. Те също не трябва да пострада, дори ако открием тялото на Ребека в една от клетките им. Но ако някой Вид е наранил или е убил дъщеря му, без да е бил упоен, то лично аз ще се разправам с него. Има Видове, които полудяват и не могат да бъдат спасени.

Трей кимна мрачно.

— Разбрах. Ще информирам моята група, че това може би е по-голяма спасителна операция, отколкото си мислихме, и без значение какво ще открием, ти си отговорен за вашите хора, които са вътре. — Той излезе безшумно от микробуса, за да говори с екипа си, който продължаваше да претърсва сградите, наред с двадесетината мъжки Вида, дошли да намерят липсващата двойка.

Тим изхвърча от микробуса и започна да удря с юмруци по ламарината му. Тайгър спокойно наблюдаваше издутините, появяващи се по вътрешната стена на буса, много добре разбираше гнева на бащата. Той излезе от автомобила, който представляваше командния център на операцията, и зачака възрастния мъж да се успокои. Когато най-накрая го направи, Новия вид видя мъката в очите на човека.

— Брон ще направи всичко, за да я защити, ако може.

— Това е по моя вина. Заведох го в дома й. Аз го направих.

— Мерикъл Индъстрис са виновни, наемайки безскрупулни хора, които не уважават живота. Мрази тях, Тим.

Мъжът кимна.

— Трябва да намерим дъщеря ми и твой човек.

— Ще го направим. Сигналът се изгуби в тази зона. Ще отнеме доста време, защото има много сгради, в които могат да се скрият. Сигурни сме, че са някъде тук, до сутринта ще сме претърсили абсолютно навсякъде. Ако знаеха за съществуването на чипа, който ни доведе до тук, вече щяха да са го унищожили.

— Не можеш ли да ги подушиш?

Видът поклати глава.

— Не мога да доловя миризмата им отвън, освен ако не съм близо до сградата и има лек вятър, идващ от тяхната посока. Нашите мъже, които са с екипа ти, са едни от най-добрите ловци, които имаме и аз вярвам, че ще ги намерим. Знам, че е много трудно да се чака, но до сутринта ще знаем със сигурност. Просто трябва да издържиш дотогава.

— Вината е моя.

— Вече обсъдихме това.

— Трябваше да я накарам да се премести от къщата и да се прибера след срещата. Трябваше да я убедя да спи в старата си спалня. Аз...

Тайгър го стисна за рамото.

— И ти щеше да бъдеш убит, ако си беше вкъщи. Те са добре обучени, щом са успели да вземат един от нашите. Не искам да те обиждам, но ние сме по-силни и по-бързи. Щом Брон не е имал шанс, ти също не би имал.

Гласът на Тим се задави от емоции.

— Само искам да си върна дъщерята жива.

* * *

Брон рязко се събуди, щом долови някакъв шум. Ръцете му инстинктивно се стегнаха около Бека, която се бе сгушила в прегръдките му. Тя дишаше бавно, спеше дълбоко. Ръката ѝ почиваше на рамото му и той се вгледа в лицето ѝ, докато душеше въздуха. Не долови вонята на враговете си. Засега бяха в безопасност.

Бека беше красива. Той никога не бе мислил, че ще намери човека така привлекателен, но тя беше. И бе толкова различна от неговия вид. Носът ѝ не бе сплескан, а просто едно сладко връхче на лицето ѝ. Скулите ѝ бяха по-нежни, не така доминиращи. Чувстваше я малка и крехка в ръцете си, и можеше лесно да я прекърши, ако не бъдеше внимателен.

Тялото му реагира мигновено, когато тя се размърда и бедрото ѝ се отърка в него. Те дори не бяха голи, но само близостта им бе достатъчна, за да се втвърди пенисът му и да се уголеми между телата им. Искаше да се чифтосва с нея отново. Сексът между тях беше различен и прекрасен. Тя бе толкова мека и стегната. Така влажна, топла и крехка. Преглътна надигация се стон.

Споменът за звуците, които Бека издаваше, докато я обладаваше изотзад, накара копнежа му към нея отново да нарасне. Изпитваше физическа болка от желанието да бъде пак в тялото ѝ, но тя бе възпалена след като свършиха и сигурно все още беше. Би трябвало да е по-нежен, но тя го беше поела толкова добре, че той не можа да устои на необходимостта да чувства всеки сантиметър от члена си в меката, стегната топлина на нейната сърцевина, която го обвиваше перфектно.

Раменете му горяха леко там, където ноктите ѝ се бяха забили в кожата му по време на страстното им сливане. Погледна надолу към следата от ухапване на гърдите си и съжали, че няма да му остане белег. Тя имаше деликатни, гладки зъби, но той се почувства прекрасно, когато ги бе забила в него достатъчно силно, за да предизвика слаба болка. Някоя жена досега не го бе маркирала и той се радваше, че Бека го стори. Единственото, за което съжаляваше, бе, че следата нямаше да остане задълго.

Внезапно разбра защо Джъстис и другите Видове си бяха избрали човешки половинки. Те не бяха толкова силни, колкото жените

Видове, но тяхната мекота и гальовност сграбчваше мъжа право за сърцето. Погледът му се върна върху лицето ѝ. Не можеше да отдели очи от нея. Съмняваше се, че някога ще се насити да я гледа.

Вдигна ръка, за да погали копринената ѝ кафява коса и няколко къдрици се увиха около пръстите му. Тя беше твърде къса, само до раменете ѝ, и той искаше да я види как расте до кръста ѝ. Фантазираше си как прокарва пръсти през дългите кичури, които се разпиляват по корема му, а главата ѝ почива на гърдите му, докато спеше. Ръката му докосна бузата ѝ.

Толкова е мека навсякъде. Тялото ѝ не бе мускулесто като на жените Видове. Всичко в нея му бе непознато, и все пак искаше да я задържи завинаги. Искаше да я защитава. Да я притежава. Ръката му спря да гали кожата ѝ, очите му се затвориха.

Той беше от Новите видове и не трябваше да мисли за човешка жена, с която желае да бъде достатъчно дълго, за да види как косата ѝ расте до кръста. Нямахше да има бъдеще с Бека, защото се намираха в ада, заловени и затворени от чудовища, които го бяха измъчвали през по-голямата част от живота му. Тяхната грозота бе докоснала най-красивото и съвършено нещо в живота му, и той я притисна малко по-силно до себе си.

Знаеше, че трябва да очаква да бъдат спасени, но надеждата му вече бе умряла. Нямахше да каже на Бека и да прекърши духа ѝ по този начин, но беше минало прекалено много време. Дори и повторно да се случеше чудо в живота му и някой дойдеше да го освободи, Бека вероятно щеше да бъде загубена за него завинаги. Спомените, които сътвориха тук, щяха да бъдат помрачени от ужас. Тя никога нямахше да бъде в състояние да го погледне, без да преживее отново този кошмар.

Друг лек шум привлече неговото внимание, очите му се отвориха и той извърна глава. Мъжкият Вид в другата клетка бе станал от леглото и го наблюдаваше мълчаливо. Брон внимателно се освободи от Бека. Зави я с одеялото, за да ѝ е топло и се приближи до ъгъла, в близост до другата клетка.

— Добре ли си? Аз съм Брон.

Другият мъж наклони глава, взря се в него с объркване и Брон разбра.

— Когато бях освободен от Мерикъл аз си избрах име. — Отказа да каже стария си номер, беше се закълел никога да не го произнася на

глас или да го чуе отново, и се опасяваше, че другият Вид може да се опита да се обръща към него по този начин. — Можеш ли да говориш? Ти си 919, нали?

— Да — изръмжа мъжът. Погледът му се насочи и задържа върху Бека, от гърлото му излезе меко ръмжене и ярост изкриви чертите му.

Брон се премести, блокира гледката на 919 към леглото и стисна решетките.

— Спокойно. Тя не е враг.

— Те всички са.

— Не е така. Някои хора са добри. Те освободиха мен и много други от съоръженията за изпитване. — Гласът на Брон бе тих. Мъжете, които работеха за лекарката смятаха, че е безопасно да говорят тихо. Реши, че най-вероятно бяха прави. — От колко време си тук? Знаеш ли?

Новия вид сви рамене.

— От известно време.

Брон го разбираше много добре. Лесно беше да изгубиш представа за времето, когато нямаше светлина, за да ти покаже кога започва и свършва денят. Погледът му се насочи към друга клетка и спящия в нея Вид, който не се беше събуждал, откакто бяха дошли.

— Кой е той?

919 проследи погледа му.

— 358 е в лошо състояние. Диша, но организъмът му е слаб. Експериментираха с него в продължение на дни, като прекалено често му даваха едно след друго различни лекарства. В лудостта си, той нарани тялото си твърде много, докато се блъскаше в стените. — Втренчи се в Брон. — Физически ще се оправи, но когато ефектът от медикаментите отмине, се страхувам, че умът му няма да се възстанови напълно.

— Какво ще кажеш за другия, когото подушвам?

— 880. — Ярост напрегна тялото на мъжа. — Не го познавам, но с него имаше една женска.

Брон веднага застана нащрек.

— Човешка?

— Една от нас. — 919 изръмжа и оголи зъби, които несъмнено показваха принадлежността му към кучешкия вид. — Убиха я пред очите му за наказание. Те бяха тук преди да ни доведат. Никога не съм

говорил с нея, държаха ги там, отзад. — Той посочи към бетонната стена, която блокираше гледката към задната част на залата. — Чувах ги как си говорят нежно, и той се грижеше за нея. Мисля, че беше болна. Когато хората я убиха, той откачи.

Брон съжали за загубата. Зачуди се дали това са някои от изчезналите Видове от базата в Колорадо, които бяха в неизвестност. В списъка имаше и една жена. Не знаеше номерата им, но бе чел докладите.

— Той не говори ли?

— Не и с мен, но те я убиха веднага след като пристигнахме. — 919 отново изръмжа. — Мъжкият не престана да вие в продължение на дни, изпочупи всичко в клетката и вонята на кръв беше силна. Наложих се да го упоят, за да се погрижат за тежките му травми. Видях го да припада няколко пъти. Трябваше да го приспят, за да могат да го преместят. Сигурен съм, че се опита да сложи край на живота си с помощта на металните пръти. — Ръката му стисна решетката. — Умът му си е отишъл. Случва се.

Брон знаеше това много добре.

— Имаше ли други?

Видът поклати глава.

— Не, докато дойдохте вие.

— Чувал ли си някога думата Колорадо?

— Не.

Двойните врати се отвориха и в залата влязоха двама човека. 919 изръмжа, отдръпна се от решетките и започна да крачи. Брон тихомълком приближи до Бека, гледайки с ужас врага.

Наемниците се приближиха до другата клетка и 919 изръмжа силно, отдръпна се колкото може по-навътре, а онези се разсмяха, докато вадеха оръжията си.

— Какво става? — хилеше се русият. — Имаш проблеми с машината за смукане? Де да можеше и моят penis да бъде така грижливо обслужван като вашите.

Другият насочи електрошоковият пистолет.

— Те са шибани животни. Какво очакваш? Този е твърде глупав, за да оцени вниманието, което penisът му получава. Не е като нас, дете сме затворени тук и не ни позволяват да излезем да си потърсим

нещо за чуване. Бих се радвал всеки ден да използвам играчката, вместо ръката си.

Те се прицелиха в 919, той нададе вой, когато зарядът мина през тялото му и се строполи на пода. Брон изръмжа, мразеше да гледа как злоупотребяват с Видовете. Изведнъж една нежна ръка стисна рамото му. Едва не удари Бека, само от чист рефлекс, но дланта му спря на сантиметри от лицето ѝ.

Широко отворените ѝ от ужас очи се взираха в него и той изруга. Не бе усетил кога се е събудила. Отпусна ръка и продължи да наблюдава човеците, които сега изстреляха стреличка с упойващо лекарство във вече страдащия мъж. 919 подскочи, през тялото му премина конвулсия, след това припадна. Наемниците свалиха веригите от вратата, отвориха я и влязоха в клетката. Хванаха безжизненото тяло за ръцете, извлякоха го навън и го отнесоха. Брон не се успокои, докато вратите не се затвориха. Обърна се да се извини на Бека, мразеше се, че я бе изплашил.

— Съжалявам. Стресна ме, когато бях под напрежение.

Лудо биещото сърце на младата жена се поуспокои.

— Всичко е наред. Трябваше да се сетя. Баща ми е военен и да, никога не се промъквай зад някой, който има такова обучение. — Тя се приближи и потръпна. — Горкият мъж.

— Студено ли ти е?

Тя се усмихна, трогната от неговата загриженост.

— Беше ми топло, докато не стана. Тялото ти е с висока температура.

— Лягай! — Опита се да я накара да се върне обратно под завивките, но тя се шмугна покрай него, отиде до решетките и се загледа в двойната врата, през която бяха отвели другия Вид.

— Трябва да се махнем от тук — прошепна Бека. — Ако не си съгласен с моя план, ще измислим нещо друго. Всички трябва да се спасим.

— Бека, това е твърде опасно.

Тя се извърна с лице към него и скръсти ръце на гърдите си.

— Да бъдем тук е опасно. Тези чудовища трябва да бъдат спрени. Брон се приближи до нея.

— Съгласен съм, но те ще те убият и тези метални пръти са дебели. — Той протегна ръце покрай двете ѝ страни и се хвана за

решетката, като я затвори в капан между тялото и ръцете си. — Няма да рискуваш живота си.

Младата жена присви очи, но не каза нито дума. Той бе решен да я пази, но това беше илюзия. *Макар че това е добре*, мълчаливо призна тя, загледана в красивите му сексапилни очи. Прехапа устни, щом си спомни какво бяха правили преди да заспи и реши, че да ги държат затворени не е чак толкова ужасно. Разбира се, откритието, че бяха изнесли на живо порно представление за радост на охраната не бе повод за щастие.

Това ѝ напомни, че не може да се случи отново, независимо колко много го искаше. Трябваше да избягат и след това какво? Щеше ли да види някога Брон отново? Щеше ли да остане в дома ѝ или да се върне в Хоумленд?

Мисълта да не го види повече беше ужасна. Внезапно свали ръце от гърдите си, пристъпи към него и притисна буза към горещата му кожа, там където биеше сърцето му, и го прегърна.

— Замръзвам — излъга тя.

Твърди, мускулести ръце се увиха около нея и притиснаха тялото ѝ плътно до неговото.

— Аз ще те стопля.

Бека искаше да я прегръща толкова дълго, колкото бе възможно. Той би направил повече, отколкото да държи студа далеч от нея.

В този миг осъзна, че е започнала да се влюбва в него.

ГЛАВА 10

Мобилният телефон на Тайгър завибрира в джоба му и той го извади:

— Докладвай! — Заслуша се и се усмихна, щом срещна питащия поглед на Трей.

— Един от моите мъже е доловил миризмата им в един склад. Всички екипи са се насочили натам. Хората ми са се притаили и чакат подкрепление.

Тим мигновено скочи на крака.

— Да тръгваме!

Тайгър се намръщи.

— Вие оставате тук, в командния център. Ние ще отидем.

Тим Оберто понечи да спори, но Трей се намеси:

— Така е най-добре, Тим. Аз ще отида да намеря Бека. Ще я доведа при теб.

Ръководителят на работната група кимна, седна тежко на стола и стисна длани в юмруци.

— Мога да се справя с всичко, което са й сторили, само ми я върнете жива.

— Ще направя всичко по силите си — обеща тихо Трей и погледна към Тайгър. — Да вървим.

Новия вид скочи от големия микробус, служещ им като мобилен команден център, и се затича. Трей го следваше по петите — човекът лесно поддържаше темпото му, което напомни на Тайгър, че работната група бе съставена от яки мъже.

Бързо стигнаха до сградата, отдалечена на няколко пресечки от буса, и се срещнаха с чакащия да нападне отряд. Двадесет мъже от Новите видове и петнадесет човека, членове на оперативната група, се подготвяха за най-лошото. Тайгър пое командването.

— Ние ще ви следваме — подчини му се Трей. — Хората ти са по-добри в проследяването от моите. — Погледна строго към колегите си. — Не забравяйте, никой не трябва да наранява затворниците,

независимо от това, което заварим. Ясно ли е? Има вероятност да бъдат силно упоени. Ако първи откриете някого просто го задръжте и изчакайте, докато хората от НСО пристигнат.

Тайгър се обърна към събратята си:

— Не забравяйте, че може да са им дали лекарство за разплод. Дайте успокоително на Брон, ако не е с ясно съзнание. Първо говорете с него, за да се уверите, че мисли рационално, преди да го освободите.

Двата отряда се изучаваха помежду си, напрежението бе осезаемо. Обикновено никой от тях нямаше нищо против да работят заедно, но в случая обстоятелствата бяха особени. Всички мъже от работната група познаваха дъщерята на Оберто и Тайгър се притесняваше за реакциите им, ако я намереха ранена или нещо по-лошо. В момент на ярост или на скръб, хората можеха да предприемат действия и да убият Брон или друг Вид.

Тайгър се изкушаваше да ги задържи отвън и да изпрати в сградата само неговите мъже, но това щеше да доведе до дългосрочни проблеми. Отрядът на Тим Оберто се нуждаеше от доверието им — хората му бяха дали дума да запазят самообладание и той трябваше да я приеме. Хрумна му една идея.

— Нека смесим нашите екипи. — Погледна към Трей.

Мъжът кимна.

— Разбира се. — Обърна се към хората си. — НСО командва операцията. Слушайте внимателно, момчета. Разделете се на групички и си изберете по един отговорник за всяка.

Мъжете веднага изпълниха нареждането. Тайгър бързо избра водачи от собствените си хора, останалите раздели и ги разпредели към вече образуваните групички.

— Обграждаме сградата и влизаме — нареди той и погледна към Брас. — Сигурен ли си, че си ги подушил?

Брас точно проверяваше пистолета си.

— Абсолютно. Не тръгнах по следата, в случай че вътре има камери или аларма, но Брон е бил там. Оттеглих се бързо, като внимавах да не ме забележат. Освен това не помирисах да има експлозиви.

— Да тръгваме — заповяда Тайгър и даде сигнал на групичката, към която Трей и той участваха, да се заеме с проникването вътре, докато останалите обкръжаваха сградата.

В момента, в който Тайгър прекрачи прага на склада, вдиша дълбоко и кимна на Трей.

— Били са тук, но следата е много слаба. Ако бяха оставили вратата отворена или имаше счупени прозорци, миризмата им не би се задържала дълго, но сега мога да подуша Брон и жената. — Вдиша дълбоко още няколко пъти. — Много човешки мъже. Мисля, че са под десет, но може и да бъркам, ако не са били тук наскоро. Надушвам... — Пак си пое дълбоко дъх. — Друга човешка жена. Едва се долавя, но носът ми не ме лъже. Въздухът е доста застоял.

— Мамка му! — изруга един от мъжете, сочейки към отворената врата на един бус. — Вижте голямата клетка, някой е зарязал това тук. — Той докосна захвърлена пушка. — Военна изработка, старата школа, така че търсим някой, който вероятно е бивш военен или морски пехотинец.

— Това може да е база за разплод — напомни мрачно Тайгър. — Очаквайте най-лошото. Самият аз съм много разтревожен, след като подуших две човешки жени.

— По дяволите! — Трей изглеждаше шокиран. — Вашият човек е подложен на огромен натиск, щом са му довели две.

Тайгър го погледна намръщено, не бе доволен от черния му хумор.

— Не е приятно за нито един от участниците.

Трей кимна рязко.

— Вземам си бележка.

Новия вид поведе групичката напред, след слабата следа от миризмата, докато стигнаха до проход, водещ към стълбище. Погледна надолу и сподави една ругатня. Мразеше да слиза в подземия, посегна към фенерчето на колана си. Огледа се за камери и сензори, но не забеляза нищо.

— Ето защо изгубихме сигнала. Те са под земята. Сградата е достатъчно голяма, за да го прикрие. — Погледът му пробяга по събралите се мъже. — Внимавайте за камери и сензори, и не забравяйте да душите за експлозиви. Ако някой от моите хора вдигне ръка, веднага спирате! Ще влезем безшумно, за да не ни чуят. Ще действаме много внимателно. По-добре да пълзим, отколкото да усетят, че сме тук, преди да разберем с какво си имаме работа.

Трей се обърна към хората си, правейки им знаци с ръце, искаше да е сигурен, че са разбрали заповедите. Тайгър не поиска същото от Видовете. Слухът им бе изключително чувствителен и те бяха чули всяка казана дума.

Той извади пистолета си. Мразеше оръжията, но да го убият невъоръжен би било много по-лошо. Изчака Трей да приключи мълчаливия разговор с хората си, преди да направи първата крачка надолу по стълбите. Тялото му бе напрегнато, погледът му непрекъснато шареше и Новия вид се надяваше, че няма да се натъкнат на нещо ужасно. Откриването на мъртви тела бе най-лошият сценарий, който можеше да си представи, освен разбира се, всички да бъдат взривени в подземния ад.

* * *

Брон държеше Бека в прегръдките си и усети, че тя отново заспа. Бе изморен, но не и готов да потъне в сън, след като видя как мъчителите им бяха довели 919 обратно в клетка. Този път мъжкарят не легна да спи, вместо това крачеше из килията и се държеше като луд. Силната миризма, която идваше от него, му подсказа, че онези бяха прекалили с дозата на медикаментите.

Други тревоги пълнеха съзнанието му и го държаха буден, докато наблюдаваше как младата жена спи. Съществуваше вероятност тя да е бременна, след като се бе чифтосвал с нея. Не посмя да я пита дали взема противозачатъчни, защото информацията, че Видовете могат да имат деца от здрави човешки жени, които не взимат превантивни мерки против забременяване, бе строго секретна. Но той бе сигурен, че всичко ще е наред — техните сперматозоиди не живееха толкова дълго, колкото човешките. Погледът на Брон се сведе към корема ѝ, където почиваше ръката му.

Тя щеше да го намрази. Още по-лошо, от последните няколко часа Бека беше в овулация. Долавяше лекия аромат, който се носеше от нея. Периодът ѝ не бе започнал, когато я срещна или когато споделиха секс. Закле се да не я докосва отново, не можеше да рискува.

Тя бе съвременна жена, в края на двадесетте, необвързана и сигурно взимаше противозачатъчни. Той знаеше това за човешките

жени, защото обичаше да чете. Те бяха умни и се грижеха за телата си, но все пак реши да не рискува. Независимо колко много му се искаше да я има отново, да зарови члена си дълбоко в топлото ѝ гостоприемно тяло, щеше да устои.

Само при мисълта какво бе усещането, когато докосваше Бека, се втвърди. Стисна зъби и си наложи да диша през устата, за да избегне съблазнителното ѝ ухание. Една жена в овулация оказваше силно влияние върху мъжките Видове, като ги караше да вършат диви, луди неща. Да бъдеш наясно с този проблем бе половината от битката или поне така бе чувал. Сам се увери, че казаното е вярно.

919 изръмжа и започна да вие, това привлече вниманието на Брон. Той извърна глава и видя, че мъжът се бе навел и се опитваше да копае в пода с ръце — действие, което доказваше, че не е с ума си. Вероятно можеше да опита да го успокои, но нямаше да има ефект. Изпълни го тъга, докато наблюдаваше как един от събратята му страда.

Следващият вой събуди Бека и тя стреснато подскочи в обятията му. Щом срещна изплашения ѝ поглед, Брон я прегърна по-здраво и започна да я гали по гърба.

— Върнаха го, но той е упоен.

Младата жена повдигна глава, за да надникне над тялото му, което блокираше гледката ѝ. Брон мразеше болезненото изражение, изкривило лицето ѝ и сълзите, които напълниха красивите ѝ очи.

— Той ще разрани ръцете си.

— Знам, но няма да се вслуша в думите ми. Действията му ще бъдат нелогични, докато организъмът му се изчисти от лекарствата.

— Мразя тези копелета.

Той мълчаливо се съгласи с нея.

— Заспивай.

— Не мога.

Тя сложи ръка на гърдите му, докато се обръщаше в тясното легло, блъсна се в тялото му и погали удареното място в близост до зърното му. То се втвърди мигновено, заедно с пениса му. Младият Вид се озова в света на болката, когато Бека се притисна до него и бедрото ѝ се намести между краката му.

— Толкова много искам да се махнем от тук.

— Аз също — съгласи се той.

— Какво би направил най-напред?

Мъжът се поколеба. Да я отведе в дома си, в леглото си, и да се чифтосва с нея, докато и двамата не са в състояние да ходят, беше първото нещо в неговия списък. Но не можеше да ѝ го каже, разбира се.

— Бих си приготвил огромно количество храна.

Младата жена се усмихна.

— А аз ще се изкъпя.

Образът на голото ѝ тяло, потопено във вода, го накара да я иска още повече и желанието му да я има стана толкова силно, че той бързо я пусна, изтърколи се от леглото и скочи на крака. Забеляза смаяното ѝ изражение, докато се отдалечаваше от нея.

— Банята е хубаво нещо. — Опитваше се да гледа навсякъде другаде, само не в нея, затова съсредоточи вниманието си върху мъжкия Вид.

Леглото изскърца, когато Бека се намести на матрака и ароматът ѝ достигна до носа на Брон. Пенисът му пулсираше заради нейната овулация и той стисна решетките, за да не сграбчи тялото ѝ. Тя влоши още повече нещата, когато застана съвсем близо зад него и също се възря в 919.

— Колко мислиш, че ще продължи действието на това нещо? Последния път спа доста дълго.

— Сега са му дали прекалено много. Вероятно е получил резистентност към лекарството.

— Могат да го убият.

Брон запази мълчание в знак на съгласие. Бека погали рамото му, пръстите ѝ се плъзнаха по бицепсите му и той се отдръпна. Преди да успее да го потисне, от гърлото му излезе ръмжене, и тя отстъпи назад.

— Не ме докосвай точно сега. Възбуден съм.

Очите ѝ се изпълниха с болка и Брон се почувства като негодник. Отвори уста, за да ѝ обясни, че по този начин не иска да я отхвърли, но не беше сигурен как да ѝ каже, че едва се владее и се бори с изкушението да я наведе над леглото и да се чифтосва с нея отново. Повтори си причините, поради които не биваше да го прави. *Тя е в овулация и онези идиоти могат да се появят отново, за да ни наблюдават.* Бека го разсейваше прекалено много, и той не можеше да остане нащрек.

— Бека, аз...

Лек шум привлече вниманието му и той се обърна, заслушан внимателно. Звукът бе едва доловим — скърцане, което идваше от другата страна на стаята — там, където се намиреше вратата и не бе нещо, което бе чувал преди. Вдигна поглед към отворите на климатичната инсталация. Видя трептенето на паяжините и си помисли, че шумът идва от там, докато не си пое дълбоко въздух през носа.

— Имаме си компания — прошепна тихо.

Младата жена се напрегна в очакване мъчителите им да нахлуят в помещението и да повлекат нея и Брон обратно към стаята, където трябваше да взема още проби от семенната му течност. Зачуди се защо докосването ѝ ядоса Новия вид. Той винаги ѝ изпращаше неясни сигнали и тя се надяваше, че настроението му няма да се влоши, след като го завържеха за леглото. Би било трудно да го накара да се възбуди, ако не искаше да го докосва.

Стана ѝ мъчно от възможността да я намрази заради това, че е човек. Охраната и онази луда лекарка не бяха най-добрият пример за човечност. Разбира се, ако започнеш да я обвинява, той можеше да преосмисли плана си и в крайна сметка да се опита да избяга. Вероятно тя щеше да оцелее. Естествено, че щяха да я застрелят, но това не означаваше, че непременно ще умре.

Брон погледна към нея, изведнъж на лицето му се появи усмивка. Отново я смая с внезапната промяна на настроението си, докато душеше въздуха.

— Може би всеки момент ще бъдеш изненадана от още една покана за секс от твой приятел.

Отне ѝ само секунда да разбере значението на думите му и краката ѝ се подкосиха. Новия вид бе подушил Трей Робъртс. Брон познаваше неговата миризма от посещението му в дома ѝ, а тя вярваше на обонянието му. Сълзи на облекчение и щастие напълниха очите ѝ. Екипът на баща ѝ идваше за тях.

Брон бързо се раздвижи, сграбчи я през кръста и се втурна към леглото. С помощта на едното си стъпало захвана като с кука крака на кревата и дръпна силно. Рамката се счупи, той я заобиколи и заедно с Бека се хвърли на пода. Тялото му я притисна в студения бетон, когато се стовари отгоре ѝ.

— Не мърдай! — заповяда. — Възможно е да има престрелка.

Беше направил защита срещу заблудени куршуми с тялото си и леглото. Ръцете ѝ намериха гърдите му, а сърцето ѝ препускаше бясно от вълнение.

— Не мога да повярвам, че ни откриха.

— Да, направиха го — изхриптя в ухото ѝ. — Вентилационните отвори вкарват въздух и техните миризми изпълват залата. Трябва да идват от другите врати. Остани долу и ще си в безопасност. Успях да подуша твоя приятел и други човешки същества, заедно с мъже от моя вид. Мнозина са.

Брон се надигна леко. Младата жена видя как той обърна глава и погледна над падналото легло към двойната врата. Искеше ѝ се да разбере какво става, но огромното му тяло я държеше прикована към пода.

— Нещо?

— Все още не, но миризмата е по-силна.

Секундите се точеха, мина почти минута, когато внезапно се чу силен шум, като удар на метал в стената. Брон се напрегна, пое си дълбоко въздух и извика предупредително:

— Те са зад двойните врати, ваше ляво. Има една жена лекар и няколко човешки мъже, въоръжени с пистолети. Разполагат още с електрошоково оръжие и упойващи стрелички.

Той се раздвижи, изтърколи се от нея и изчезна толкова бързо, че тя не успя да го последва. Бека седна и започна да наблюдава над горния ръб на леглото, докато мъжете влизаха в залата. Един от Новите видове, който изглежда ръководеше екипа, се усмихна и се втурна към другата двойна врата, с останалите по петите си. Зарадва се да види Трей, който се отдалечи от групичката, спусна се към клетката и се усмихна, щом погледите им се срещнаха.

— Отвори вратата — настоя Брон.

Ръководителят на човешката група внимателно огледа ключалката и веригата.

— Отдръпни се.

Брон се премести встрани. Трей насочи пистолета и стреля два пъти. Оковите се разкъсаха и паднаха. Новия вид бързо бутна вратата, излезе от клетката, и се втурна към мястото, където мъжете бяха изчезнали.

— Успяхме! — извика колегата на баща ѝ, когато влезе вътре при нея.

Бека се изправи и тръгна към него. В мига, в който го приближи, той я сграбчи с една ръка, притисна я към себе си и свали оръжието. Целуна я по челото, прегърна я силно с двете си ръце и се засмя.

— Мамка му, забъркала си се в голяма каша. Твоят старец се съсипа от тревога. Добре ли си, хлапе? — Отдалечи я леко от себе си, за да може да погледне надолу и да проучи отблизо лицето ѝ. Едната му ръка я освободи и пръстите му докоснаха бузата ѝ.

Младата жена трепна, беше забравила за удара. Видя яростта в очите му.

— Да разбирам ли, че има синина?

— Кой е кучият син, дето те е ударил? — Трей изправи глава, за да погледне зад нея.

Бека се дръпна встрани и видя Брон. Той стоеше отвън и ги наблюдаваше. После погледна нагоре и проследи яростния поглед на Трей, след което го сграбчи за тениската, за да привлече вниманието му. Младият мъж я погледна.

— Един от пазачите го стори. Брон никога не би ме наранил.

Трей обви ръце около нея, повдигна я и я притисна силно в мечешката си прегръдка.

— Добре ли си, дечко? Кажи ми истината.

— Пусни ме. — Тя се разшава, за да се освободи. Усети, че фланелката ѝ се е вдигнала опасно високо, а тя не носеше бикини отдолу. — Чувствам се страхотно, стига да не се опитваш да ми счупиш ребрата.

Мъжът се засмя и я пусна да стъпи отново на крака.

— Толкова се радвам, че си жива. Бяхме адски притеснени.

— Спри да я мачкаш — изръмжа грубо дълбок глас. — Тук има Видове, които се нуждаят от медицинска помощ, докато ти флиртуваш с жената.

Бека бе слисана от гнева на Брон. Трей я освободи от обятията си и се обърна към Новия вид.

— Ти ли си Брон?

— Да. — Гърдите му се издуха, когато ги напълни с въздух. — Искам оръжие. — И протегна ръка.

Ръководителят на човеците тръгна към него — беше само няколко сантиметра по-нисък от огромния Вид — и вдигна брадичка.

— Не се обиждайте, господине, но няма да получите. Как се чувствате? Бяхте ли дрогиран?

— Не.

Прозвучаха изстрели. Трей се обърна, втурна се към Бека и я повали на земята. Тя едва си пое въздух, смазана под тежестта му и от силната болка, избухнала в гърба ѝ от удара в пода. Див рев изпълни помещението. Младата жена разбра, тъй като не можеше да види нищо, че той идва от Брон.

Тежестта, която я притискаше, се отдръпна рязко и Бека съзря Брон, клекнал над нея. Новия вид бе оголил зъби и ръмжеше към Трей, проснат на няколко стъпки от мястото и осъзна какво се бе случило. Брон бе хвърлил приятелят ѝ далеч от нея и сега изглеждаше готов да го атакува. Бека бързо се изправи и, без да обръща внимание на пулсиращата болка в главата, която бе ударила в бетона, застана между двамата. Погледът ѝ срещна този на Брон.

— Какво ти става?

В очите му блестеше ярост, когато отвърна на погледа ѝ и ѝ изръмжа. После се обърна към Трей.

— Не я докосвай! — изсъска предупредително, обърна се с гръб и застана неподвижно.

Трей я стрелна с *какво, по дяволите, става* поглед и младата жена сви рамене — нямаше представа защо Брон го бе нападнал.

Повече изстрели не се чуха. В залата нахлу друг отряд, някои от хората се втурнаха към вратите, през които бе изчезнал първият екип, а останалите се приближиха към клетките.

Брон заговори тихо на няколко от мъжките Видове. Бека излезе извън металните решетки, следвана плътно от Трей, сякаш той не искаше да се отдели и на милиметър от нея. Младата жена погледна към 919 и го видя да трепери свит в ъгъла на клетката си, гледайки непознатите с ужас. В гърдите ѝ се надигна жал. Видът бе предозиран с лекарства и вероятно си мислеше, че тези хора са дошли да го измъчват.

Любопитството я накара да се отправи към далечния край на помещението, където бяха отвели другия Нов вид. Искеше да провери как е, тъй като явно още никой не бе забелязал съществуването му.

Мина покрай стената, която разделяше залата и видя още една клетка. Гледката, която я посрещна, предизвика сълзи в очите ѝ.

Мъжът бе прикован към медицинско легло, черната му коса бе ужасно сплъстена, а към тялото му бяха прикрепени различни маркучи и машини. Бека приближи до решетките и ги стисна. Видът не помръдваше изобщо. От мястото където стоеше, тя можеше да види числата, които се изписваха на монитора на сърдечния апарат. Трей застана до нея.

— Мамка му! — изсъска приятелят ѝ.

— Отвори вратата!

Той се поколеба.

— Не. Всеки момент ще пристигне медицински екип.

— Отвори вратата — настоя тя. — Той не мърда, а сърдечният му ритъм е много слаб. В безсъзнание е.

— Най-вероятно ще бъде много опасен, ако го събудим. Съжалявам, но тази врата остава затворена, докато не се уверим, че е безопасно.

Младата жена се обърна и го погледна в очите.

— Обади се за помощ.

Трей кимна, посегна към радиостанцията, но бързо се сети, че под земята няма сигнал.

— Да вървим. Ще изпратя горе едно от момчетата да съобщи, че се нуждаем от лекари веднага.

На Бека не ѝ хареса идеята да остави Вида сам, затова предложи да остане. Първоначално Трей се противопостави, но тя изтъкна факта, че няма никой наоколо, който да я нарани, а мъжът беше под ключ и завързан. Колегата на баща ѝ се отдалечи и тя съсредоточи цялото си внимание към нещастната жертва вътре в клетката.

Понякога хората стигаха до крайности и да види това, на което бяха способни, почти разби сърцето ѝ. Пулсът му все още се отчиташе на апарата, но Бека се запита дали Новия вид щеше да оцелее. Той беше огромен, но цвета на кожата му бе изключително блед, изглежда беше гладувал много, ако се съдеше по начина, по който ребрата му се открояваха.

Не отне много време и Трей се върна с медиците. Те отвориха вратата на клетката и се скупчиха около болния. Бека остана

достатъчно дълго, за да чуе, че състоянието на мъжа е критично. Затова решиха да се обадят за медицински хеликоптер.

Потънала в депресия, тя искаше единствено да намери Брон. Трей я сграбчи за ръката, докато опитваше да се промъкне покрай него.

— Хванахме всички копелета, районът е обезопасен. Ще транспортират Новите видове в Хоумленд. Искаш ли да те прегледа парамедик?

— Добре съм.

— Баща ти едва го удържат горе. Трябва наистина да идеш да го видиш. Беше почти обезумял, мисля, че търпението му е на изчерпване.

— Искам първо да говоря с Брон, след това ще намеря баща си.

— Само побързай. Той е в такова състояние, че може да се наложи да го вържат.

Бека отиде при клетката, където я бяха държали затворена и видя как двама от Новите видове отключват килията на 919. Той все още седеше свит в ъгъла и ръмжеше озъбен срещу спасителите си и човешките членове на екипа, които бяха далеч назад. Брон стоеше и наблюдаваше и тя спря до него.

— Мислиш ли, че ще се оправи? — Този път не го докосна, в случай, че беше разсеян и не я бе чул да се приближава.

— Надявам се. Психическото му състояние е това, което ме притеснява най-много. — Обърна се и срещна погледа ѝ. — Бека, аз...

Чу се вой и някой извика. Младата жена обърна глава навреме, за да види как 919 напада единия от Новите видове, хвърля го настрана, а юмрукът му се стоварва върху втория. С диво изражение се втурна във от клетката и погледът му се спря на нея. Ярост изкриви чертите му и той се спусна напред.

— Не! — извика Брон, когато 919 атакува, и се хвърли между тях, като почти се блъсна в нея.

Бека бързо се раздвижи, за да се махне от пътя на подивелия Вид, но беше твърде късно. Разярен и зашеметен от лекарствата, той удари Брон в лицето. Брон залитна, 919 изрева отново и се спусна към нея. Тя дори не успя да извика, преди ръце му да я сграбчат брутално. Едната се уви около гърлото ѝ, спирайки въздуха ѝ, а другата я стисна за лакътя толкова силно, че младата жена имаше чувството, че ще прекърши костта ѝ.

Ревът беше единственото предупреждение, преди Брон да нападне. И тримата тупнаха на пода, с преплетени тела, ръката освободи гърлото ѝ и 919 изкрещя от болка. Бека опита да се претърколи настрани, но краката ѝ бяха приковани под телата им, докато мъжете си разменяха удари.

Някой я хвана за ръката, тя вдигна глава и видя преbledнялото лице на Трей. Той я дръпна толкова силно, че ѝ причини болка, и я освободи от борещите се тела. Продължи да я влачи по пода, докато я отдалечи поне на десетина крачки. Тя се втренчи в лицето на Брон, докато той се бореше с 919. Гледката беше брутална, а звуците, които издаваха, бяха ужасяващи.

— Махнете човешката жена от тук! — изрева Брон. — Този не е на себе си.

Трей изруга, наведе се и грабна Бека в прегръдките си. Тя започна да се извива, когато я вдигна и се затича към вратата. Младата жена с ужас наблюдаваше как Брон и мъжът продължават да се бият, и никой не се притече да му помогне. Тя отвори уста да извика, че някой трябва да ги разтърве, но точно тогава Трей мина през вратата и се заизкачва по стълбите.

— Пусни ме!

Задъхан, той продължи да върви и не обърна внимание на заповедта ѝ. Забави ход, когато приближи повърхността и тя му бе благодарна, защото всичкото това тръскане не влияеше добре на стомаха ѝ.

— Ребека!

Можеше да познае този глас навсякъде. Извърна глава и обходи с поглед склада, изпълнен с човешките членове на работната група, Нови видове и няколко медицински екипа. Трей спря и я пусна да стъпи на крака.

Тим почти се блъсна в нея, но успя да спре навреме, преди да паднат и двамата, обви ръце около тялото ѝ и я притисна в обятията си.

— Бебчо! — Гласът му се пречупи. — Благодаря на Бога, че си жива! — Залюля я в прегръдките си. — Добре ли си?

Сълзи напълниха очите ѝ и тя не се опита да ги спре, когато притисна лице в тениската на баща си.

— Ще се оправя.

— Доведете медик! — извика той, карайки я да трепне.

— Добре съм.

— Господине — обади се един мъж, — пуснете я и ме оставете да прегледам нараняванията ѝ.

Баща ѝ разтвори ръце и тя погледна към Бък, един от медиците на екипа, беше щастлива да види още едно познато лице. Червенокосият се присегна, обхвана челюстта ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

— Нека да я заведем в буса.

— Добре съм. — Тя се отдръпна от пръстите му.

Медикът огледа тялото ѝ, очите му не пропускаха нито една подробност.

— Сигурна ли си?

Бека отстъпи назад от баща си, погледна го в очите и се усмихна.

— Наистина съм добре, татко. Имам няколко подутини и натъртвания, но ще живея. — Рамото я болеше и главата ѝ пулсираше на мястото, където се бе ударила, падайки на пода, но нямаше да се оплаква.

— По дяволите! — Бък я хвана за тила. — Кървиш.

Бека замря, щом облечената му в ръкавица ръка докосна нещо, от което в главата ѝ избухна болка.

— Ох!

— Хеликоптерът всеки момент ще кацне. — Мъж от Новите видове пристъпи към баща ѝ. — Ще отведем дъщеря ви в Хоумленд. Нашите лекари са в готовност да посрещнат ранените.

Тим поклати глава.

— Ще я заведа в болница, Брас.

Високият мъжкар се намръщи, погледна Бека и се обърна отново към баща ѝ.

— Това ще доведе вашите правоприлагащи органи. Бихме предпочели да запазим всичко между нас.

— Изобщо не ме интересува какво предпочитате! — Тим Оберто показва нрава си.

Брас се сви.

— Ще поискат да им предадем тези, които арестувахме днес тук. Наистина ли желаете те да отговарят по обвинения във вашите съдилища? Те няма да са толкова сурови към престъпниците, ще се наложи дъщеря ви да отиде в съда, за да даде показания, а на нас да

обясним защо сме нахлули в тази сграда без да се консултираме първо с тях.

Мисълта някое от тези чудовища, отговорни за всичко, което бе преживяла, да получи по-лека присъда или продължителен съдебен процес, накара гневът на Бека да избухне. Тя се втренчи във високия Вид, докато той срещна погледа ѝ.

— Вашите закони са по-сурови?

— Доколкото разбрахме, те са работили за Мерикул и са изтезавали Нови видове. Няма да се измъкнат лесно.

Това бе достатъчно добре за нея.

— Ще дойда с вас.

— Не! — Баща ѝ я хвана за ръката. — Ще те заведа в болница.

Младата жена стисна пръстите му.

— Не искам да им се размине след това, което сториха. Отивам с тях, за да ме прегледат техните лекари. Остави ги да се справят с това, татко. Моля те!

Силен шум от хеликоптер се чу отвън, изглежда щеше да кацне на улицата или някъде наблизо. Тя дръпна ръката на баща си, за да го принуди да я пусне.

— Всичко ще бъде наред.

Тим отвори уста, но Брас го спря с жест.

— Аз лично ще я придружа и ще я пазя. Ще бъдете в пълна безопасност, госпожице Оберто.

— И аз идвам — настоя Тим.

Новия вид я хвана за ръката.

— Не е ли по-добре да се погрижите за транспортирането на затворниците до Хоумленд? Дъщеря ви ще бъде там, когато пристигнете.

Колебанието, изписано на лицето му, подсказа на Бека, че баща ѝ е раздвоен.

— Направи го, татко. Увери се сам, че ще отидат там и ще бъдат под ключ.

— Ще дойда в рамките на четири часа.

— Ще те чакам.

Ръката на Брас я държеше нежно, докато я извеждаше от склада. Навън беше слънчев ден, светлината я заслепи за малко, след като бе

държана толкова дълго време вътре. Вятърът разпиля косата ѝ, докато се приближаваха към хеликоптера.

— Всичко ще е наред! — изкрещя Брас, за да надвика шума на двигателите.

Повдигна я да влезе в кабината и ѝ помогна да се настани в седалката, след което зае мястото до нея. Бека наблюдаваше как вкарват вътре и пострадалия Нов вид, който бе прикрепен към машините. Той все още беше в безсъзнание. Тя не знаеше името на медика — беше един от най-новите членове в работната група — и още не го бе срещала. Потърси с поглед Брон, но той не се присъедини към тях, докато вратите се затвориха и хеликоптерът се издигна.

Къде е той? Надяваше се, че е добре. В противен случай, ако се нуждаеше от медицинска помощ, щяха да го транспортират до Хоумленд. Шумът в машината беше твърде силен, за да прави опити да разпита Брас. Щеше да почака, докато се приземят.

Огромният Вид до нея разтвори едно одеяло, обърна се и ѝ го подаде. Тя му отправи благодарна усмивка, уви меката материя около тялото си и се облегна назад. Бяха спасени. Зарови лице в одеялото и остави сълзите да потекат.

Беше преминала през адско изпитание.

ГЛАВА 11

Най-накрая хеликоптерът се приземи и Бека имаше чувство, че са пътували цяла вечност. Никога преди не бе посещавала територията на НСО — Хоумленд. Баща ѝ беше казал, че е хубаво място, когато веднъж го попита от любопитство.

Двигателите замлъкнаха и вратите се отвориха. Веднага свалиха носилката с изпадналия в безсъзнание Вид. Бека беше поразена, когато две едри, високи жени се появиха внезапно.

Трябва да бяха повече от метър и осемдесет и притежаваха отличителните черти на Новите видове. Едната имаше котешки очи, които ѝ напомняха за Брон, а косата ѝ бе поразяваща — микс от различни цветове. И двете носеха черни униформи, с изписани бели букви НСО от лявата страна на гърдите им. Непознатите ѝ се усмихнаха плахо.

— Безопасно е — увери я Брас. Наведе се леко, за да не си удари главата в тавана на кабината и ѝ помогна да си разкопчае колана. — Това са Ръсти и Съншайн.

Той слезе от машината, взе Бека на ръце и много внимателно я свали долу на пистата. Двете жени продължаваха да се усмихват. Червенокосата имаше жълтеникави очи — бяха много красиви и някак мистериозни. Тя посочи към един джип.

— Казвам се Ръсти. Съншайн не говори много. Приветстваме ви в Хоумленд и ви обещаваме, че ще сте в пълна безопасност.

Жената с разноцветната коса кимна, но не пророни нито дума. Бека остави одеялото увито около себе си и се качи на пътническото място. Брас остана с пострадалия мъж, докато го качат в един микробус. Джипът потегли и Бека се опита да не зяпа всички Нови видове, които подминаваха. Ръсти управляваше автомобила.

— Водим ви в медицинския център. Имаме чудесни лекари — обясни тя.

— Аз съм Бека. Дъщерята на Тим Оберто.

— Знаем коя сте и как се казвате — отвърна Ръсти и я погледна отзивчиво. — Тайгър се обади предварително, за да ни информира какво се е случило и че пътувате насам.

Най-накрая Съншайн се обади от задната седалка:

— Ние знаем какво е да си заключен в клетка и оставен на милостта на другите. Преживели сме го. Разбираме ви напълно, така че не сте сама.

Бека се извъртя в седалката и се усмихна признателно на другата жена.

— Благодаря. Не беше чак толкова лошо. Брон беше там, така че не бях съвсем сама.

Пътят до медицинския център не беше дълъг и скоро паркираха пред него. Сградата бе едноетажна, с големи стъклени прозорци по протежение на цялата лицева страна, със затъмнени стъкла, за да не се вижда какво става вътре. Влязоха в малка чакалня със столове. Дълъг плот разделяше помещението, а зад него бяха разположени няколко бюра. Отляво и дясно на рецепцията имаше два дълги коридора. Човек в престилка ги чакаше край вратата и Бека предположи, че е лекарят.

— Аз съм Пол, медицинската сестра. Триша ви очаква. Тя е една от обслужващите лекари тук. Доктор Трейдмонт се занимава с по-тежките случаи. — Той се поколеба, погледна към жената и посочи: — Натам. Придружителките ви ще останат до вас, госпожице Оберто. Това е стандартна процедура тук, така че няма да бъдете сама с мен. — Усмихна се. — Аз съм страховит мъж.

Ръсти изсумтя.

— Ти си добър човек и ние се съмняваме, че ще я безпокоиш, но заповедите са да останем до нея, за да я подкрепяме.

— Наричайте ме, Бека — предложи тя.

Дребна руса жена, облечена в бяла престилка, се показа на вратата. Косата ѝ бе вързана отзад на опашка. Тя се усмихна на пристигналите.

— Здравейте, госпожице Оберто. Казвам се Триша и съм вашият лекар. Моля, последвайте ме до стаята за прегледи.

— Просто Бека — повтори младата жена.

— Добре. Моля елате с мен, Бека.

Стаята за прегледи приличаше на лекарските кабинети, които Бека бе посещавала. Тя седна на покритата с хартия маса, щом вратата

се затвори. Остана насаме с Триша. Лекарката беше млада, някъде около тридесетте, усмивката ѝ помръкна.

— Къде сте ранена?

— Нямам нужда от преглед — призна Бека. — Имам няколко натъртвания и мисля, че може би драскотина на тила.

Доктор Триша се приближи, наведе главата ѝ напред и си сложи ръкавици. Опипа задната част на черепа ѝ, намери нараненото място и отстъпи назад.

— Не изглежда зле. Имате ли световъртеж? Виждате ли двойно? Нека да видя бузата ви. Говорих с Брон, докато летяхте насам, и той ми каза, че сте паднали няколко пъти и един от онези типове, дето ви бяха отвлекли, ви е ударил по лицето.

— Той добре ли е?

— Да, добре е. Останал е да разкаже за случилото се, но ще се върне тук тази вечер. Моля, отговорете на въпросите ми. — Тя вдигна два пръста. — Колко са?

— Нямам мозъчно сътресение. Два. Не съм замаяна и зрението ми е добре. Ако трябва да бъда честна, приех да дойда тук само за да накарам баща ми да ме остави на мира. Искаше да ме отведе в болница и щеше да превърне живота ми в ад. Един мъж от Новите видове го убеди, че е по-добре те сами да се справят със ситуацията, без да намесват местната полиция. Оценявам вашата загриженост, но се чувствам много по-зле след посещение във фитнеса, отколкото сега. Наистина съм добре.

— Бях информирана, че са ви били инжекция. Знаете ли какво имаше в нея? Онази лекарка спомена ли нещо? Брон е забелязал следата от убождането на ръката ви.

Това изненада Бека.

— Тя ми взе кръв и натривка от устата. Искаше проби от мен.

— Мразя тези откачени учени — промърмори Триша, докато оглеждаше ръцете ѝ. После повдигна тениската ѝ достатъчно, за да провери колената, след това прегледа стъпалата ѝ, преди да се изправи. Тогава погледна пациентката си в очите. — Искате ли да говорите с някого? Бихме могли да ви намерим терапевт. Преживели сте тежко изпитание.

— Да си призная, искам само душ, топла храна и легло. Това ще ми се отрази добре.

Лекарката свали ръкавиците, хвърли ги на плота и кимна.

— Разбирам ви напълно. Ще ви дам да изпиете няколко хапчета, за да предотвратим развитието на инфекция. Не знам дали са използвали стерилна игла, когато са ви взимали кръвна проба, но предпочитам да не рискуваме. Алергична ли сте към някакви лекарства? Приемате ли някакви медикаменти в момента?

— Нямам алергии и не взимам нищо. Не употребявам наркотици и пия алкохол от време на време.

— Добре. — Триша се поколеба. — Хм, както вече споменах, Брон разговаря с мен. Каквото и да ми кажете, ще бъде поверително. Все пак, ранена ли сте? Брон ми сподели, че сте правили секс и се опасява, че може би е бил прекалено груб. Искате ли гинекологичен преглед само за да се уверите, че сте добре? Новите видове не пренасят венерически болести и мога да ви гарантирам, че той е напълно здрав.

Бека се изчерви.

— Добре съм. Той не ме нарани, и наистина бих искала да запазя това в тайна. Можете да го уверите, че и аз съм напълно здрава. Сигурна съм, тъй като редовно ходя на прегледи. — Нямах намерение да споменава, че поради липса на сексуален живот не е изложена на опасност от болести, предаващи се по полов път.

Очите на жената се присвиха.

— Доколкото знам, само аз, вие и Брон сме наясно какво се е случило.

— Притеснявам се най-вече заради баща ми. — Бека прехапа устни. — Познавате ли го?

— Тим? Да.

— Той много ще се ядоса.

Лекарката се отпусна.

— Разбирам.

— Баща ми е адски покровителствен и ще се вбеси, ако разбере колко близки сме били с Брон в онази клетка. Ще вдигне голяма врява. Брон е един от новите членове в групата му. Татко има едно правило: никое от неговите момчета не може да ме докосва. Той просто... — въздъхна. — Безкомпромисен е по този въпрос. Отнася се с мен сякаш съм малко дете и ще превърне живота на Брон в кошмар, тъй като трябва да работят заедно.

Устните на Триша се извиха в усмивка.

— Разбирам. Тим изглежда доста нервен.

Бека слезе от масата за прегледи.

— Това е изключително любезно определение. Когато се ядоса за нещо, баща ми става истински тиранин.

Вратата се отвори и Ръсти пристъпи вътре.

— Не исках да подслушвам, но слухът ми е прекалено добър. Искаш ли да я заведа в стая с душ, а Съншайн да ѝ намери някакви дрехи? Вече поръчах храна от кафетерията. Ще пристигне след около петнадесет минути. — Тя задържа погледа си върху Бека. — Аз бях единствената в коридора, която чу какво каза и няма да повтора пред никого, че с Брон сте споделили секс. Срещата съм баща ви и не бих искала да разбере за вас. Той крещи на хората си твърде много, когато провеждат събирания във връзка със сигурността.

Триша се засмя.

— Добре дошла в моя свят. Слухът им е четири пъти по-силен от нашия, а мъжете имат още по-добри сетива. Винаги трябва да шептите, ако някой от тях е наблизко или пуснете да тече вода, ако искате да проведете личен разговор, докато сте в Хоумленд.

— Съжалявам, док. — Ръсти се изкикоти. — Не го направих нарочно.

— Ти не си виновна. Моля те, заведи я в най-близката стая с душ. Аз ще проверя какво става с останалите, които докараха. — Триша се протегна и докосна ръката на Бека. — Радвам се, че сте добре. Помислете си върху предложението ми да поговорите с някого, ако се притеснявате за нещо. Просто се обадете в Хоумленд и попитайте за мен. Баща ви няма да научи, ако ви срещнем с терапевт. Имаме на разположение няколко такива, които работят с нас. Ще дам на Пол да ви донесе хапчетата. Изпийте ги с вода.

— Благодаря — отвърна Бека. — Въпреки всичко, съм добре.

Искаше само да може да поговори с Брон, но знаеше, че той не е в Хоумленд. Навън бе все още светло. Нямаше представа колко е часът, но предположи, че ще мине доста време, преди да пристигне. Щеше да се изкъпе, да хапне нещо и може би да подремне, докато го чакаше да я намери.

* * *

Брон беше толкова изтощен, че едва се движеше, затова стоеше в приемната на медицинския център в очакване Тайгър да се върне от проверката на новопристигналите. Мъжът се появи от коридора, приближи със сода в ръка и му я предложи.

— Реших, че ще се насладиш на това.

Брон отвори кутията и изпи половината наведнъж.

— Благодаря. — Огледа се, за да се увери, че наблизо няма никой, който да ги чуе. — Къде е Бека? — Подуши въздуха. — Помирисвам я, но климатикът ми пречи да определя посоката, в която се намира стаята ѝ.

Тайгър се намръщи.

— Изпратихме я вкъщи.

— Какво? — Гняв задълбочи гласът му. — Искам да я видя.

— Идеята не е добра. Тя е била отвлечена, държана в плен, и вече информирах Тим, че решението Нови видове да живеят във външния свят е пълен провал. Един от членовете на екипа му ще върне багажа ти на сутринта. Ти оставаш тук!

— Искам да видя Бека! — Смачка кутийката в юмука си и остатъкът от содата плисна наоколо. Изруга, остави я на плота и изтри мократа си длан в панталона.

— Брон, бъди разумен, приятелю. Жената не иска да те види.

— Тя ли го каза? — Сърцето му сякаш се разби с грохот, прониза го остра болка. — Отказала е да ме изчака тук? Някой съобщи ли ѝ, че пътувам насам и искам да я видя?

Тайгър присви очи.

— Знаеш, че така е най-добре. Тим забеляза белега от ухапване по гърдите ти и драскотините. Предположи, че са от дъщеря му. Каза ми, че ти е забранен всякакъв контакт с Бека и че го е обсъдил с нея.

— Тя е отказала да ме види? — Въпросът беше изръмжан с дива ярост. Мисълта, че Бека не го е изчакала беше достатъчно лоша, но да откаже да говори с него, бе немислима.

— Успокой се. Това е заповед.

— Аз съм член на Съвета и ти не можеш да ми заповядваш какво да правя. — Обърна се и се запъти към вратата, нямаше никакъв план

как да намери Бека. Все пак щеше да измисли нещо, надяваше се да намери транспорт, който до го закара до дома ѝ, за да я види.

— Брон, тя не иска да те вижда.

Това накара Новия вид да се закове на място. Извърна се и Тайгър му каза:

— Съжалявам, човече. Искях да ти го спестя, но Тим поиска консултация с психиатър преди да пристигнем. Току-що получих доклада, който е написал лекарят, като е взел предвид всички факти. — Бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. — Тя е травмирана от отвличането, ти си ѝ бил източник на утеха и тя се е интересувала от теб като начин за справяне със стреса.

Брон поклати глава.

— Тя е привлечена от мен. Призна ми го.

— Ако настояваш да я видиш, това само ще я нарани повече. Искаш ли да я подложиш на още по-голям стрес?

— Не. — Коленете му се подкосиха. Беше гладен, уморен и ранен. Тялото му функционираше единствено от адреналина и от необходимостта да намери Бека. Опита се да стои стабилно на краката си. — Никога няма да я нараня.

— Знам. Ти дори не харесваш човешките жени.

— Нея я харесвам.

— Ще ѝ причиниш болка, приятелю. Тя се нуждае от време, за да се лекува и да се възстанови.

— Ранена ли е?

— Емоционално. Психиатърът препоръча да не влизаш в никакъв контакт с нея, изобщо. Остави я да дойде при теб, когато е готова, ако все пак иска да обсъдите онова, което се е случило.

— Тя добре ли е? Направиха ли ѝ пълен преглед?

— Да. Триша лично се погрижи за нея. — Тайгър се поколеба. — Даде ѝ хапчета.

— Какви хапчета? — Забавянето на отговора разгневи Брон. — Какви хапчета? Болна ли е?

— Ти си споделил секс с нея. Беше решено да ѝ се дадат медикаменти, в случай че е забременяла. Те ще прекратят веднага бременността, ако има такава.

Видът изръмжа, обхванат от ярост пристъпи към Тайгър, без да го осъзнава. Началникът на охраната отстъпи няколко крачки назад и

вдигна ръце.

— Спри!

Брон го послуша.

— Тя не беше в овулация, когато се чифтосвах с нея. Казах ти вече! Вие ли ѝ издадохте поверителната информация? Сега разбирам защо е ядосана. Не можех да ѝ кажа, че съм в състояние да я забременя, докато бяхме заключени. На онова място това бе твърде рисковано. На мен ли е ядосана? Затова ли отказа да ме изчака? Сигурен съм, че взима някакви хапчета за предпазване от бременност. Повечето човешки жени го правят.

— Не и според това, което е споделила с Триша. На Бека не ѝ е било казано какви са хапчетата в действителност. Тя мисли, че са антибиотици за предотвратяване на инфекцията от иглата, с която са ѝ взели кръв за проба. Не ти е ядосана или сърдита, че не си ѝ казал истината, преди да споделите секс.

— Ние споделихме повече от секс.

На лицето на Тайгър се изписа съжаление.

— Сигурен съм, че е така, но появата ти само ще ѝ напомни за травмата, която е преживяла. Била е затворена в клетка заедно с теб, принудили са я да взима проби от твоята сперма и ситуацията като цяло е била зловеща. Сега е в безопасност и ако някога поиска да те види, сама ще ти каже. Дай ѝ време.

Болката в гърдите му нямаше нищо общо с натъртените му ребра, които бяха пострадали, докато се беше борил с 919, за да предпази Бека от упоения мъжкар.

— Споделихме повече от секс — заяви още по-настойтелно. — Знам, че ще бъде трудно, но искам да прекарам повече време с нея. Имам чувства.

— Тя е дъщеря на Тим Оберто. Той ръководи оперативната група и докато е с нас, е дяволски сигурно, че няма да бъде очарован, ако оправяш дъщеря му.

— Откъде се научи да говориш така?

Тайгър въздъхна.

— Прекарвам много време с членовете на групата. Тренираме заедно и ги опознах. Тим е много покровителствено настроен към дъщеря си. Той не би приветствал какъвто и да е вид отношение между двама ви. Заявил го е много ясно.

— Изобщо не ме интересува дали ще му хареса. Имам чувства към Бека.

— Не става въпрос само за теб. Тя също има значение и трябва да дойде сама при теб, ако или когато пожелае да те види. Имай уважение, Брон. Ти си член на Съвета и представляваш най-доброто от нас. Не можем да си позволим да превърнем във враг човека, който ръководи групата за специални задачи. Нуждаем се от него.

— Искам я! — Той стисна юмруци.

— Тя не е домашен любимец, на който можеш да сложиш каишка и да го отведеш у дома.

— Знам — изръмжа Брон.

— Ти си уморен и гладен. Необходими са ти поне десет часа сън, а след това ще обсъдим този въпрос отново, става ли? Бъди разумен.

Новия вид се бореше срещу гнева си, в опита си да се успокои.

— Този разговор не е приключил.

— Разбирам. Ще го продължим утре, след като се нахраниш и напиш.

Входната врата на медицинския център се отвори и Флейм пристъпи вътре.

— Дойдох да те заведа у дома, Брон. Някой ще ти донесе нещо за ядене. Надявам се да пристигнем в срок, за да разполагаш с достатъчно време да се изкъпеш преди да пристигне храната. Готов ли си?

Брон стрелна с поглед Тайгър.

— Ще се видим на сутринта.

— Не се съмнявам в това.

* * *

Бека седеше в спалнята си, но чувството, че е в безопасност в собствения си дом, бе изчезнало. Баща ѝ се бе разположил в края на леглото и я наблюдаваше мрачно. Той вървеше непрекъснато подире ѝ, откакто няколко мъже от екипа му я доведоха от Хоумленд вкъщи.

Чакал я беше в хола.

— Гладна ли си?

— Те ме нахраниха.

Погледът му я изучаваше внимателно.

— Нали ще ми кажеш, ако са накарали някой от онези Видове да те докосне?

— Кълна се, татко, никой от тях не ме нарани. Колко пъти трябва да ти го казвам?

— Тайгър и Трей не ми обясниха почти нищо, независимо колко ги заплашвах. Какво, по дяволите, стана там долу?

— Имаше една лекарка, която е работела за Мерикъл, и тя разполагаше с банда глупаци, които бе наела. Те бяха решили да продават Нови видове на някой в Европа, за да спечелят достатъчно пари и да избягат от страната. Знаеха, че са издирвани от полицията. Имали били купувач, който искал пълен комплект. Предполагам, че Новите видове са три типа. Лекарката разполагаше само с един, затова е трябвало да отвлекат Брон и бяха планирали да отмъкнат още един.

— Котешки, кучешки вид и примати. Четох доклада, опитваме се да намерим откъде е изтекла информацията.

— Добре. Мога ли да те попитам нещо?

Баща ѝ се напрегна, но кимна с глава.

— Заслужаваш някои отговори след онова, през което си преминала. Какво искаш да знаеш?

— Какво ще стане с тях?

— Мъжете са под лекарско наблюдение. Новите видове разполагат с няколко специалисти, които ще направят всичко възможно за тях. Ще се консултират и с други лекари, ако се наложи. Тези момчета ще получат възможно най-добрата помощ, сега те са си у дома.

— Радвам се да го чуя, но аз имах предвид онези, които отвлякоха Брон и мен. Ще си платят ли за стореното? Това е, което искам да знам.

Тим протегна ръка и потри крака ѝ под одеялото.

— Законът на Новите видове е брутален. Беше права, като се съгласи да се качиш на хеликоптера. Тогава не мислех рационално, иначе лично щях да те откарам до Хоумленд. Тези кучи синове никога повече няма да бъдат свободни.

— НСО може да заведе дело срещу тях и да ги осъди на доживотен затвор?

Той се поколеба.

— Кажи ми, моля те! — Сълзи опариха очите ѝ. — Ще спя по-добре през нощта. Те убиха Тина и Мел. Нахлуха в дома ми и...

— Имаме затвор, малката ми. Никой не знае за него, той не е за гражданското население. Зад решетките му се намират хора, които са извършили престъпления срещу Новите видове. Джъстис Норт е изключително умен мъж. Той договори няколко впечатляващи сделки.

— Не разбирам.

— Мерикъл е била финансирана частично от правителството на Щатите. Това не е известно на широката публика — обществото ще се разгневи, ако разбере къде са отишли данъците му. Всеки, който е бил замесен, предпочете да запази нещата такива, каквито са. Новите видове биха могли да съдят американското правителство и да спечелят в съда по същия начин, по който осъдиха Мерикъл да ги компенсират за годините, през които са били затворени. За правителството е по-изгодно и по-евтино, ако всичко това се потули и запази в тайна. Дадоха им Хоумленд, пари да стартират и моята работна група, преследваща служители на Мерикъл, които още не са заловени и да освобождава Нови видове в плен. Ние намерихме пет съоръжения за тестване, а може да има и повече. Не знаем. Някои от Новите видове са били дадени на инвеститорите.

— Дадени на инвеститорите?

Баща ѝ сведе поглед.

— Жени, бибчо. Компанията е търгувала с плът за пари. — Той вдигна глава, устата му се извиха в една гримаса. — Сексуални робини. Ние се опитваме да ги намерим.

Сълзите закапаха по бузите ѝ.

— О, Боже мой!

— Да. — Тим отново потри крака ѝ. — Точно това прави екипът ми през по-голямата част от времето. Издирваме тези болни копелета, които са ги купили и се опитваме да разберем дали жените са все още живи.

— Открихте ли такива? — Надяваше се да е така.

— Няколко. Обикновено нещата са зле. Няма да те лъжа. Джъстис поиска да има работна група на свое разположение с пълни ресурси, за да ги преследва и аз бях назначен да я ръководя. Ние можем да направим това, което повечето юридически учреждения не могат, тъй като нямаме толкова много правила като тях и това включва

управлението на наш собствен затвор. Водим там тези, които арестуваме и те никога повече не излизат на свобода. Не съществува такова нещо като право на помилване или освобождаване за добро поведение.

— Той в Хоумленд ли е или в Резервата?

Баща ѝ поклати глава.

— Не. На друго място, но няма да ти кажа къде. Някои от хората, които помогнаха за стартирането на Хоумленд, преди Новите видове да поемат контрола, сега отговарят за това съоръжение. Там не е курорт, уверявам те. Затворниците не се малтретират, но със сигурност не гледат телевизия, нито имат право на посетители.

— Новите видове сега държат като затворници хората, които някога са ги държали под ключ. Изглежда справедливо.

— Не. Джъстис не искаше да поставя някой от своите хора в това неудобно положение. Затворът се обслужва изцяло от нас.

— От твоя екип?

— От хората.

— Те също са човешки същества, но не напълно.

— Вярно е, но те ни наричат човеци. Чувствам се вече уморен.

— Той се усмихна. — Тази вечер ще спя долу на дивана, освен ако не искаш да легна тук на пода. Мога да го направя.

Бека бе трогната от предложението му. Обикновено баща ѝ я докарваше до лудост, но след случилото се не искаше да остава сама.

— Ти си твърде стар, за да спиш на пода — пошегува се тя. — На сутринта няма да можеш да станеш. Диванът се разтяга и матракът е доста удобен. Благодаря, татко.

Той пусна крака ѝ и стана.

— Аз съм на долния етаж. Искаш ли да оставя лампата да свети?

Бека се изкушаваше да му каже да, но вместо това поклати глава. Баща ѝ беше много мил сега, но тя не искаше той да използва този неин момент на слабост по-късно срещу нея. Той си имаше свои начини да направи това. Преди да се усети, щеше да е започнал да я уговаря да се премести обратно в голямата къща.

— Кога ще се върне Брон? — Наистина искаше да го види.

— Няма да се връща.

Бека бе поразена, шокът бързо бе последван от силна болка.

— Какво? Останах с впечатлението, когато пристигнах в Хоумленд, че той ще даде показания и после ще се върне обратно в дома ми.

Гняв задълбочи гласа на Тим.

— Докато Джъстис е на почивка, Тайгър отговаря за всичко. Той счита за провал това, че един от техните мъже живя тук. Много помогнаха при освобождаването ти днес, но за тях не е безопасно да живеят извън онези стени. Това поставя всеки, който е около тях, в опасност.

— Отвлечането не беше по негова вина.

— Знам. Но се радвам, че няма да се върне. Сутринта имам среща, за да обсъдим различни варианти как да интегрираме някои от неговите момчета в моя екип. Просто трябва да намеря начин да го направя безопасно.

— Бих искала да говоря с Брон — заяви дръзко Бека, рискувайки да предизвика гнева на баща си.

Възрастният човек спря до вратата.

— Няма да стане. Увериха ме, че той е приключил с хората. Знам, че нещо се е случило между вас, въпреки отказа ти да ми кажеш подробности, но потвърдиха, че той не иска никога повече да има нищо общо с човешките същества. — Тим изгаси светлината и затвори вратата.

Сълзите на Бека потекоха. Брон бе приключил с хората? И не искаше да я види никога повече? Спомни си как бе реагирал, когато го докосна по ръката и как изкреця на Трей да я махне от там. Може би я беше излъгал и й бе ядосан.

Болеше я. Изпитваше чувства към него, но трябваше да си напомни, че той не искаше да се забърква с нея. Беше го заявил ясно, но все пак се бе надявала. Бека извърна лице към възглавницата и се вкопчи в нея. Брон й липсваше, и това, че всичко бе приключило без дори да може да се сбoguва с него, разкъсваше сърцето й.

ГЛАВА 12

Девет седмици по-късно

Бека бродеше из хижата отегчена и самотна. Накрая се сви на кълбо на дивана и използва страничната облегалка за възглавница. Налагаше се да се свърже с баща си скоро и трябваше да измисли още една лъжа. Той смяташе, че тя пътува из Европа и щеше да се шокира, ако разбереше, че дъщеря му никога не е напускала Калифорния. Двамата поддържаха връзка чрез компютъра ѝ.

Така беше много по-лесно да мами, отколкото да търси начин как да крие местонахождението на повикванията от телефонния GPS на баща си. Тя имаше приятели и роднини, които живееха в Германия и Франция, те знаеха, че Тим Оберто е тиранин и бяха достатъчно отзивчиви да изпращат от време на време пощенски картички, които да го държат в заблуда. Всички мислеха, че младата жена просто се нуждае от почивка.

Това беше вярно до известна степен. Баща ѝ я подлудяваше. Когато се прибра вкъщи ѝ бе необходим отдих от постоянните му визити и опитите му да я измъкне навън. След отвлечането бе изпаднала в депресия, взе си продължителен отпуск от работата и не желаше да си признае, но искаше да стои близо до телефона в случай, че той се обади.

Мисълта за Брон я накара да седне и да стисне ръце в юмруци. В началото, когато не се опита да се свърже с нея, беше тъжна, но след като минаха няколко седмици, тъгата се превърна в гняв. Как смееше дори да не поиска да я види? Би било учтиво поне да се свърже, за да разбере дали се е възстановила след травмиращото им преживяване. Фактът, че бяха имали полов контакт, правеше два пъти по-непростимо обстоятелството, че не направи това усилие. Толкова по въпроса, че сме един отбор.

В деня, след като се върна у дома, багажът му беше взет от едно от момчетата на баща ѝ. Две дълги седмици трябваше да се разправя с майстори, които поправиха лошо повредената ѝ къща и веднага щом

приключиха, тя затвори вратата на стаята за гости, за да избегне спомена за него. Но това не проработи. Всеки път, когато минаваше по коридора, за да отиде в спалнята си, погледът ѝ винаги се отклоняваше натам.

Четири седмици по-късно бе направила шокиращо откритие, което промени живота ѝ. Наложил се да вземе някои решения, да състави план, да съчини куп лъжи и да се премести в хижата в Северна Калифорния. Бързо бе направила няколко обаждания, за да създаде сложна измама. Откри, че я бива в тези неща и вярваше, че се е погрижила за всичко. Баща ѝ щеше да намекне нещо, ако имаше някакви подозрения.

Обхвана я тревога и я присви стомаха при мисълта, че може би е направила грешка. Споменът за ужасния телефонен разговор, който бе провела преди три седмици по пътя за хижата, я караше да се напряга. Купил си свободен от договор телефон, платил в брой, постарал се обажданията да са достатъчно кратки и баща ми е далеч от тук. Дори си напомних да извадя батерията и да я изхвърля в кошчето за боклук, в случай че някой се опита да проследи телефона. Пое си дълбоко въздух. Направих всичко както трябва, никой не знае, че съм била аз. Това я успокои малко.

Телефонът бе иззвънял два пъти, преди да вдигнат отсреща. Операторът на НСО бе отговорил и тя помоли да я свържат с доктор Триша, излъга, че жената очаква нейното обаждане. Бека даде фалшиво име и дори използва тексаски акцент. Бе живяла като дете в този щат в продължение на пет години, докато баща ѝ бе разпределен там като инструктор по борба. Чувстваше се сигурна, че се е справила, и вярваше, че не е забравила да промени гласа си.

Доктор Триша се обади след четвъртото позвъняване. Бека никога нямаше да забрави как стомахът ѝ се стегна на възел, докато броеше сигналите, сърцето ѝ биеше лудо и страхът я завладяваше постепенно. Беше твърде опасно да се обажда, но се нуждаеше от отговори на няколко важни въпроса.

— Доктор Триша — обади се весело жената.

Бека знаеше, че трябва да промени гласа си.

— Здравейте — успя да измъкне. — Не разполагам с много време. Страхувам се, че ще проследите обаждането ми, но трябва да говорим.

— Хм, добре. — Радостният глас на лекарката стана колеблив.

— Вярно ли е, че някои Нови видове са алергични към шоколада и той ги кара да се разболяват?

Мълчанието се проточи много повече, отколкото на Бека ѝ харесваше, всяка една от тях броеше секундите, тъй като времето бе ограничено. Те можеха да проследят обаждането, но докато някой стигнеше до хижата, тя щеше да е напуснала мястото, да е извадила батерията и да я е изхвърлила на боклука някъде другаде.

— Трябва да насочите всички ваши въпроси към отдела за връзки с обществеността на НСО — отговори най-накрая Триша. — Приятен ден.

Бека изпадна в паника. Лекарката щеше да затвори.

— Чакайте! Въпросът е спешен.

Минаха секунди, но линията остана отворена.

— Спешно е да разберете дали Видовете са алергични към шоколада? Що за откачалка сте вие? — Сега гласът ѝ бе изпълнен с гняв.

— Бременна съм — изтърси Бека и стисна зъби от съжаление, но знаеше, че трябва да разкрие този факт, за да получи отговорите, от които толкова отчаяно се нуждаеше. Пое си дъх, за да се успокои и си напомни да не забравя да говори с фалшив акцент. — Спах с един Нов вид и сега съм бременна. Страхувам се, че ако ям шоколад ще навредя на бебето. Искам да знам дали е възможно.

— Това не е смешно.

— Чувате ли ме да се смея? — Бека се поколеба. — Наистина е така и се страхувам да отида на гинеколог, имайки предвид кой е бащата. Докторът ще може ли да разбере това? Знам, че правят тестове и преглеждат с ултразвук. Безопасно ли е да посетя някой лекар или трябва да ги отбягвам, за да не разберат истината?

— Нямате ли по-важни неща за вършене, отколкото да си правите шеги по телефона. Аз имам. — Триша въздъхна. — Затварям.

Бека отново изпадна в паника. Знаеше, че доктор Триша не ѝ е повярвала, но трябваше да я убеди.

— Неговата сперма е значително по-топла от човешката. Новите видове са доста надарени, поне той беше, и ръмжи много по време на полов акт. Има остри зъби, обича да ги забива в кожата и му допада грубия секс. — Поколеба се. — Това не е шега и той е обрязан.

— Кой се обажда? — Гласът на Триша прозвуча меко. — Това истина ли е?

— Да.

— Трябва да дойдете в Хоумленд, просто кажете, че искате да ме видите и ще ви придружат до кабинета ми. Лично ще ви прегледам. Не ви вярвам, понеже Видовете не могат да имат деца, но поне ще сложим край на тези глупости.

— Бременна съм, бащата е Нов вид и няма начин да дойда там. Моля ви, просто отговорете на въпросите ми. — Бека ненавиждаше отчаянието, прозвучало в гласа ѝ. — Мога ли да навредя на бебето, ако ям шоколад? Много го обичам, но го избягвам. Купувам си витамини за бременни, продавани без рецепта, но бих искала да ме прегледа лекар. Той ще разбере ли, че има нещо по-различно? Това са двата въпроса, на които искам отговор и не желая нищо повече.

Мълчанието накара Бека да осъзнае, че времето и парите, които бе вложила в телефона и обаждането, са изгубени. Никоя досега не бе зачевала от Новите видове, всички знаеха, че е невъзможно и лекарката не ѝ вярваше. Рискуваше много, тъй като тук бе сама, без медицинска помощ. Ужасяваше се, като не знаеше дали с бебето всичко е наред.

Най-сетне Триша проговори отново.

— Това не е възможно.

— Но е така. Определено съм бременна и много се страхувам да отида на преглед. Не искам да рискувам, ако тестът покаже нещо странно и разберат, че моето бебе е смесен вид. Моля ви, само отговорете на въпросите ми. Скоро трябва да затварям. Не искам да проследите обаждането. Знам, че можете да го направите.

— Защо не дойдете в Хоумленд? Лично ще ви прегледам. Безплатно е, ако се притеснявате за пари.

— Не мога.

Триша заговори бързо.

— Това е шега, нали?

Бека се бореше със сълзите.

— Искан ми се да беше, но не е. Страх ме е — призна тя. — Знам за хората, които ги мразят, и след като аз съм първата жена, забременяла от един от Видовете, това ще бъде грандиозна новина. Не искам детето ми да се превърне в циркова атракция или да стане

мишена на куп идиоти. Наех отдалечена хижа. Никой, освен вас, не знае за това. Нямам доверие на никого.

— Трябва да ви прегледа лекар. Хайде, елате в Хоумленд. Тук ще бъдете в безопасност. Никой няма да ви нарани. — Триша си пое дълбоко въздух. — Или аз ще дойда при вас, ако това е вярно. Просто ми кажете къде се намирате. Никой не ще узнае.

— Няма да стане. — Бека се поколеба. — Не мога да позволя семейството ми да разбере. Трудно е за обяснение и е прекалено объркано, но нещата стоят така. Бащата на бебето е Нов вид. Има ли нещо специално, което не трябва да ям или пия, освен редовните храни и напитки. Трябва ли да консумирам повече месо? Знам, че те ядат много от него.

— Кажи ми нещо друго, за да ти повярвам, че това е истина.

Бека прехапа устни.

— Наддавам бързо и вече ми личи, което не е нормално за този период от бременността. Имах сутрешно неразположение в рамките на няколко седмици от зачеването, но си мислех, че съм се разболяла от грип, докато не започнах да качвам килограми и гърдите ми се уголемиха и станаха чувствителни. Имам приятелки, които имат деца и си спомних, че те се оплакваха от същите симптоми, когато бяха бременни.

— Кажете ми къде се намирате и аз ще дойда при вас. Нуждаете се от незабавни медицински грижи, ако наистина сте бременна и бебето е Нов вид. В кой месец сте?

— Предпочитам да не ви казвам. Можете да попитате кой е спал с човешка жена и така да разберете коя съм. Няма да поема този риск.

Лекарката тихо изруга.

— Нямата представа колко опасно би могло да бъде това, ако сте сама. Наистина ли живеете в отдалечена хижа? Не може да постъпвате така. Нуждаете се от медицинска помощ, която да е наблизо. Искам да знам в кой месец сте.

— Трябва да затварям. Необходимо ли е да консумирам повече месо и да избягвам определени храни? Мога ли да отида на лекар, без да се появя във вечерните новини? Не искам да навредя на бебето, като не му давам това, от което се нуждае или да ям нещо, което не му понася.

Доктор Триша още веднъж тихо изруга.

— Да. Яжте повече червено месо. Някои Нови видове имат непоносимост към шоколада. Не знам дали това ще се отрази на плода, но неколцина от тях се разболяха. Не поемайте риск. Лекарят наистина ще получи странен резултат от теста, ако бебето е от Видовете и ще си помисли, че нещо не е наред с бременността ви. Ще назначи още тестове и бързо ще открие истината. Елате в Хоумленд. Вие...

— Това никога няма да се случи. Съжалявам, но забравете за всичко. Няма да се видим.

— Може ли поне да ми се обаждате всеки ден? Имате ли химикалка? Ще ви дам номера на мобилния си телефон. Искам да си говорим и ще разберете, че можете да ми се доверите.

Бека се поколеба.

— Няма да се опитате да проследите обаждането или нещо подобно?

— Кълна се.

Младата жена бръкна в чантата си, знаеше, че това е лоша идея, лекарката вероятно лъжеше, но беше отчаяна.

— Кажете ми го. — Записа номера. — Ще ви се обадя след няколко дни. Това не е шега. Аз наистина съм бременна и бебето е Нов вид.

— Моля ви, умолявам ви — настоя Триша тихо. — Позволете ми да дойда при вас или вие елате в Хоумленд. Просто спрете пред портата и им кажете да ми позвънят на пейджъра. Никой, освен мен, няма да знае нищо. Моля ви, само...

Бека прекъсна връзката и плъзна задното капаче на телефона, за да извади батерията. На два километра от мястото, където бе провела обаждането, хвърли телефона в боклука и продължи по пътя за хижата.

Отърси се от мисълта за този разговор и стана от дивана. Протегна се, знаеше, че е необходимо да направи няколко поръчки скоро. Но първо трябваше да се обади отново. Вчера се бе случило нещо, което не ѝ остави никакъв избор. Налагаше се пак да говори с доктор Триша.

Новият мобилен телефон лежеше на масата в трапезарията. Младата жена прехапа устни, докато размишляваше дали да не предприеме дълго пътуване, за да прикрие местонахождението си по-добре. Но баща ѝ щеше вече да знае, ако нещо се бе объркало. А той изобщо не споменаваше нищо в имейлите си и тя се чувстваше в

безопасност, че никой не я подозира. Може би доктор Триша казваше истината, че няма да опитат да проследят обаждането ѝ. Някои хора бяха честни.

Номерът, който бе надраскала набързо, лежеше до телефона. Ръцете ѝ трепереха леко, когато посегна да вземе и двете неща. *Трябва да проведе този разговор.* Отново прехапа устни. Още едно потрепване в корема я накара да ахне. Тя изпусна листа хартия и постави ръка върху заоблената му могилка. Очите ѝ се напълниха с горещи сълзи, причинени от тревога и объркване. Усещаше движението на бебето. *Как беше възможно?*

Бека стоеше до масата и се чудеше какво да прави. Най-умното нещо би било да се втурне през глава към доктор Триша и да остави лекарката да се погрижи за нея и бебето. Разбира се, реалността изключваше тази възможност. Баща ѝ щеше убие Брон и после да свърши в затвора, вместо да ръководи работната група, а тя трябваше да обяснява на детето си защо няма друго семейство, освен нея. Не можеше да направи това, независимо колко ужасена се чувстваше. Тим Оберто беше много неща, но не и разумен и спокоен, когато ставаше въпрос за дъщеря му. Той никога нямаше да повярва, че Брон не я е насилвил и щеше да пролее кръв. Кръвта на Брон.

Мисълта за огромния Нов вид я накара да изпита вина. Той имаше право да научи, че ще става баща. Тя знаеше кое е правилно и кое не, но това бе едно усложнение, което не бе готова да поеме. След като бебето се появи на бял свят, щеше да се заеме и с този въпрос. Първо трябваше да роди, да го запази в безопасност и да намери начин да се справи с баща си. Надяваше се, че срещата с внучето му ще заглуши убийствената му ярост.

В следващия момент чувството ѝ за вина се превърна в гняв. Отдаваше го на хормоните, но ако Брон се бе обадил, щеше да узнае, че ще става баща. И двамата бяха замесени в тази бъркотия, но единствено тя трябваше да се оправя с последствията. Много пъти се бе изкушавала да опита да се свърже с него, но нямаше представа как да стане това, без да се налага да мине през централата на НСО. Щяха да попита защо иска да говори с него, можеха да я проверят, за да са сигурни, че не представлява заплаха, а това означаваше баща ѝ и екипа му да тръгнат по следите ѝ. Беше твърде рисковано. Ако се обадеше на човек бе съвсем друго нещо, можеха да си помислят, че е приятелка на

доктор Триша, но човешка жена да търси мъж от Новите видове би било доста странно.

Трептенето се повтори отново, беше повече от лек удар и Бека затвори очи, едновременно изумена и уплашена от усещането. Брон беше огромен мъж и тя се надяваше, че наддава толкова бързо, тъй като бебето е едро като баща си. Не биваше да забравя, че той не е напълно човек. Не знаеше много за бременността, тъй като никога досега не бе попадала в подобно положение, но имаше приятелки, които бяха раждали. Не трябваше да чувства движението на бебето поне още няколко месеца. Вероятно то растеше много по-бързо, в сравнение с напълно човешкото, заради променените гени на Брон, но дали й харесваше или не, бе нагазила в дълбоки води. Затова се налагаше да разговаря с лекарката на Новите видове, за да разбере какво става.

Бека отвори очи и отново посегна към листа хартия. Ръцете ѝ трепереха, докато набираше номера. Сърцето ѝ биеше лудо, когато телефонът даде сигнал „свободно“. Женски глас се обади на второто позвъняване.

— Ало?

— Доктор Триша? — Бека си спомни, че трябва да използва тексаския акцент. — Пак съм аз. Бременната жена.

— Вие обещахте да ми се обадите, а това беше преди три седмици — обвини я лекарката. Звучеше, сякаш бе останала без дъх или може би беше развълнувана. — Как сте?

— Уплашена и разтревожена. Усещам движението на бебето. Как е възможно това? Не е ли прекалено рано?

— В кой месец сте?

— Мисля, че се разбрахме по въпроса. Много добре знаете, че няма да ви кажа. Възможно ли е бебето да се развива по-бързо от нормалното? Имам предвид, лудост ли е дори да си го помисля? ДНК-то на Новите видове е отчасти животинско, направих проучване в интернет. Периодът на бременност при животните е по-кратък, отколкото при хората. Наддавам твърде бързо и вече усещам бебето. Това не са газове. — Тя се засмя кратко при тези думи, радваше се, че не бе загубила чувството си за хумор. — Определено е бебето.

— Трябва да дойдете в Хоумленд. Как се казвате?

— Бременната жена.

— Наистина ли живеете в хижа съвсем сама?

— Да. — Бека предположи, че е безопасно да даде тази информация.

— Имате ли приятел или някой, който поне да ви наглежда?

Тя се поколеба.

— Какво целите с този въпрос?

— Вие сте сама, и ми казахте, че не се доверявате на никого, а се нуждаете от помощ, ако наистина сте бременна. От какво се страхувате? Никой няма да ви нарани. Можете да дойдете пред портите и да кажете, че искате да ме видите, кълна се, че ще пристигна на секундата. Ако не искате някой да ви види, можем да се срещнем навсякъде, където пожелаете. Ще си донеса чантата и мобилно оборудване за преглед. Дори мога да ви посетя във вашата хижа.

— Няма да стане. Имам си причини. Не искам никой да ме намери.

— Мога да ви кажа дали всичко с бебето ви е наред. Не искате ли да сте сигурна? Имам син, и си спомням колко бях притеснена за здравето му, докато бях бременна. Кълна се, че си правех ултразвук почти всеки ден, за да проверявам как се развива. Мога да направя същото и за вас, ако дойдете тук. Но щом не искате да ви виждат, аз ще дойда при вас. Знам, че навън има много протестиращи. Но ние разполагаме с хеликоптер можем да ви вземем с него, за да не ви види никой.

— Оценявам това, на както казах, не се доверявам на никого.

Триша се поколеба.

— Да не би да се страхувате от бащата? Това ли е? Мислите, че ако узнае, ще реагира зле?

— Опитвам се да не мисля за него. — Бека се наведе напред и въздъхна. — Знам, че той има право да научи и смятам да му кажа един ден, но не и преди да бъде безопасно. Вие не знаете какво е заложено на карта.

— Тогава ми кажете. Споделете нещо.

Бека помисли за секунда.

— Семейството ми ще полудее, ако разбере. Те ще искат да наранят бащата. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Значи вие защитавате бащата на детето? Заради това ли не искате да дойдете тук? Не е нужно семейството ви да узнава. Те не

могат да достигнат до него или вас, ако дойдете тук. Кълна се, че ще бъдете в безопасност. Всички вие.

Това можеше да важи за обикновен човек, но не и за Бека. Баща ѝ беше длъжен да знае всичко, което се случва в Хоумленд и Резервата. Ако изневиделица се появише бременна жена, това би представлявало риск за сигурността. Тим Оберто веднага щеше да бъде уведомен, а тя все още потръпваше от спомена как я пита по сто пъти на ден дали някой я бе докосвал, докато я държаха в плен. Яростта, която бликаше от очите му я увери, че той няма да се спре пред нищо, докато не види Брон мъртъв. Ето защо никога не му бе разказвала за брака си. Щеше да застреля Бродли право в сърцето. На моменти баща ѝ се държеше като задник, но наистина полудяваше, ако някой я наранеше.

— Все още ли сте там?

Бека осъзна, че се бе отдала на мислите си.

— Да. Смятате ли, че бебето расте по-бързо от нормалното? Възможно ли е? Просто ми отговорете. Това е единственото, за което мога да се сетя. Много съм притеснена.

— Повече от четири месеца ли сте бременна?

— Не.

— Добре. — Триша помисли малко и попита: — Не искате ли да знаете пола на бебето? Ако ми позволите да дойда, мога да донеса портативен ултразвуков апарат и да ви кажа пола?

— Това не е честно. Знаете, че много бих искала да разбера, но не мога да рискувам. Ако не желаете да ми отговорите, ще затворя.

— Чакайте! Как се чувствате? Здрава ли сте? Някакви необичайни симптоми или нещо друго? Предполагам, че не сте отишли на преглед.

— Знаете, че не мога да рискувам. Уморена съм много, но четох, че това е нормално. Апетитът ми е страхотен. Не съм повръщала от седмици, явно съм минала периода със сутрешното гадене. Налага се да вървя. Благодаря за разговора.

— Трябва да ми се обаждате по-често. Най-малко веднъж на няколко дена. Вие сте сама. Нещо може да се обърка. Моля ви! — Гласът на лекарката прозвуча паникьосано.

— Ще ви се обаждам веднъж седмично.

— Обещавате ли? Притеснявам се за вас. Вие не знаете всичко, а аз не мога да ви кажа повече по телефона.

— Да ми кажете какво? — Сърцето на Бека се разтуптя от страх. Какво знаеше лекарката, което не ѝ казваше?

— Просто ми се обаждайте и ние ще продължаваме да говорим.

— Трябва да тръгвам — каза Бека и прекъсна.

* * *

Триша затвори и вдигна до ухото си слушалката на домашния телефон. Беше се обадила на Джъстис веднага, след като мобилния ѝ звънна и го остави да чуе разговора ѝ с жената на високоговорител.

— Разпозна ли гласа ѝ? Ти имаш отношения с повечето от хората, които са влизали в контакт с нас.

Джъстис въздъхна.

— Не, не го познах, но акцентът е фалшив. Пролича на няколко пъти. Може би лъже за бременността.

— Не. Тя знае твърде много. Каза, че е усетила бебето за първи път. В момента е между осмата и десетата седмица. Тогава започва да се усеща движението. Това е добре. Слава богу! Бях ужасена, че няма да успеем да я намерим, преди да се роди детето. Тя почти е преполовила бременността, Джъстис. Аз родих сина си в двадесетата седмица. Жената няма представа, че бебетата на Новите видове растат и се развиват по-бързо. Трябва да я открием час по-скоро. Съпругът ми е от кучешкия вид. Бременността при котешкия може да се развива дори по-бързо и аз предполагам, че е точно такава, тъй като тя не спомена за набъбването на члена по време на секс, което е характерно за кучетата. Топлата сперма е по-изразена при котките. Нямаме представа колко продължава подобна бременност, докато не се роди първото бебе от този вид.

— Нека да... Почакай. Току-що влезе Тайгър.

Началникът на охраната се засмя.

— Попаднахме на следа. Знаем откъде идва обаждането. Имам добра и лоша новина.

— Казвай! — Джъстис включи говорителя. — Можеш ли да ни чуваш, Триша?

— Да — отвърна тя. — Първо лошата новина.

— Изглежда, че тази жена казва истината. Обаждането бе проследено до местност край Резервата. Тя сигурно живее някъде там, което означава, че най-вероятно е влизала в контакт с нашите хора.

— Това е добра новина — съгласи се Триша.

— Не и когато имаме човешка жена бременна от един от нас и ние не знаем за това. Нещата са зле и трябва да я доведем тук, в безопасност. — Тайгър си пое въздух. — Добрата новина е, че това е един отдалечен район. Ще изпратим екипи навън да я потърсят. Там няма много хижи, ако наистина живее в такава. Може да отнеме няколко дни, докато претърсим всички, но няма да са повече от три дена. Съвсем скоро ще я намерим.

Джъстис изпита облекчение.

— Това е чудесно.

— Да. Ще й личи ли, Триша? — Тайгър приближи до телефона.

— Тя каза, че й личи, усетила е бебето да се движи, което я поставя между осма и десета седмица. Определено ще забележите заоблениа й корем. Отблизо тя ще мирише слабо, също като Новите видове. И при мен беше така. Колкото повече напредва бременността, толкова по-силен ще става ароматът.

— Джъстис, ако нямаш нищо против, бих искал аз да оглавя тази операция. Може ли да взема хеликоптера и да отлетим до там? — Тайгър замълча за момент. — Екипът ми ще бъде в ограничен състав, само няколко подбрани Видове, които са добри към хората, и някои мъже от работната група. Те първи ще отидат на мястото, за да се избегнат излишни подозрения.

— Да — съгласи се Джъстис.

— Аз също — обади се Триша. — Идвам с вас. Ще се обадя на Слейд да му кажа, че всички заминаваме. Ще опаковам багажа и ще приготвя Форест за път. Искам да бъда там, когато я откриете, Тайгър. Жената ще е ужасно изплашена. Чу ли я какво каза за семейството си, Джъстис? Смяташ ли, че те са от онези протестиращи, които са против НСО? Навярно така се е запознала с един от нашите. Той може да е охрана на портата в Резервата. Логично е да е така. Семейството й виси там, тя е била с тях и е прекарала времето си с нашите момчета.

— Има логика. — Джъстис се поколеба. — Да. Чудесно. Намерете тази жена, Тайгър.

— Заемам се. — Видът изръмжа тихо. — Повече се притеснявам, ако някой друг се добере до нея, преди да я намерим или междувременно семейството ѝ открие нейната тайна. Щом са фанатици нещата няма да свършат добре.

— Знам. — В гласа на Джъстис прозвуча гняв. — Просто я намери и доведи нея и бебето ѝ при нас, у дома, за да са в безопасност. Триша, благодаря ти, че ни позволи да проследим обаждането.

— Наистина нямах друг избор — промърмори тя. — Все още не съм щастлива, че я излъгах. Дадох ѝ дума, че няма да го направя.

— Ти не си проследила обаждането ѝ. Аз го направих. — Джъстис се прокашля. — Попитах моите мъже дали някой от тях е споделил секс с човешка жена и това свърши доста зле. Те се разгневиха, тъй като решиха, че се опитвам да нахлуя в личния им живот. Намирането на жената и довеждането ѝ тук, зад стените, е с приоритет. Не мога да си представя какво би станало, ако започне да ражда и се озове в болница. Тайната ни ще излезе наяве. Ще бъде във всички новини и всеки, който ни мрази, ще знае къде се намира и ще се насочи към новороденото. Още по-лошо, може да започне да ражда сама и да умре, ако се получат усложнения.

— Знам. — Триша прокара пръсти през косата и притисна по-силно слушалката към ухото си. — Вече имам кошмари заради това. Ето защо се опитах да я държа на телефона възможно най-дълго и да ви дам възможност да я намерите. Ако нещата не се получат, трябва да ми позволиш да ѝ кажа истината, Джъстис. Тя е с ускорена бременност и няма да знае какво става, ако започне да ражда по-рано. Ще си помисли, че губи бебето. — Гласът ѝ се задави от емоции. — Не ме карай да си спомням. Това беше най-лошият ми страх, когато бях бременна с Форест. Не мога да ѝ причиня същото, но може би, ако ѝ кажем, това ще я накара да дойде по собствена воля.

— Не можем да рискуваме. Докато не знаем със сигурност, че тя не е някаква репортерка тръгнала на лов за сензации и докато не се уверим, че бебето, което носи, е Нов вид, няма да ѝ казваш нищо. Това е заповед. Съжалявам, но твърде много е изложено на риск. Синът ти ще бъде в опасност.

— Знам. — Триша преглътна сълзите си. — Просто се поставям на нейно място. Тя звучи наистина уплашено от нещо. Който и да е баща ѝ, той трябва да е един ужасен задник, за да ѝ внуши такъв страх.

— Аз съм ядосан на мъжкия, който е споделил секс с нея — изръмжа Джъстис. — Той е трябвало да вземе предпазни мерки или да я последва. Очевидно те не са били достатъчно близки, за да се обърне към него за защита. Когато разберете кой е, двамата с него ще прекараме известно време в залата за тренировки. Той ни постави в тази ситуация.

— И аз искам да получа парче от него след теб — изсумтя Тайгър. — Казах на офицерите да използват презервативи, ако спят с човешки жени, но това ми прилича на някой от мъжете на Брас, така че най-вероятно той ще има удоволствието да набие основните правила в главата му.

— Да, хвърлете му един бой. — Триша беше отвратена. — Това ще го научи. Радвам се, че Слейд вече не отговаря за Резервата и сме си у дома. Мразя, когато ми се налага да го кърпя.

Джъстис се засмя.

— Такава е мъжката работа.

ГЛАВА 13

Флейм огледа хижата, която се оказа празна, и направи знак на човешкия отряд да приближи. Мъжете внимателно обкръжиха постройката, като трима от тях продължиха да държат под око дърветата. Едно от момчетата, Боби, почука на входната врата. Носеше дънки и ръцете му бяха изцапани с грес. Всички бяха облечени в ежедневни дрехи, за да не изглеждат подозрително и да изплашат жената, ако я намереха. Бяха съчинили история за прикритие, в случай че някой друг отвореше вратата. Боби щеше да попита дали може да използва телефона, за да се обади на пътна помощ заради уж повредената му кола.

Никой не отвори. Боби надникна през прозореца и махна на останалите да приближат. После коленичи и се зае с ключалката. Успя да отвори вратата, точно когато Флейм застана до него. Двамата огледаха малката всекидневна и човекът се обърна към Новия вид:

— Някой определено живее тук.

Флейм пристъпи във вътрешността на дома и вдиша дълбоко.

— Жена, която живее сама. Долавям само нейния аромат.

Сърцето му заби по-бързо от вълнение, че може би това е правилното място, когато забеляза кошарка, в една от двете спални. Всичко за детето миришеше на ново и неупотребявано. Втората спалня бе на жената и той отметна завивките, наведе се и притисна носа си в чаршафа. Едно дълбоко вдишване и вече знаеше, че най-сетне са открили точния човек. Можеше да разпознае лекия аромат на бременност и миризмата на Видовете.

Извади мобилния си телефон, докато се обръщаше към човешкия екип.

— Това е правилното място. Тя трябва да се върне скоро, нещата й са тук, така че прилагаме нашия план.

Боби измъкна радиостанцията си.

— Прекратете търсенето. Намерихме я. Върнете се в базата и останете извън полезрението.

Флейм набра Резервата.

— Открихме я, но в момента не е тук. Надявам се, че скоро ще се прибере. Помирисах това, което очаквахме да намерим. Ще се скрия и ще чакам да се върне. Подгответе хеликоптера и го напълнете с гориво. Искам да го изпратите веднага щом я хвана. — Затвори и погледна към мъжете около себе си. — Мога да се справя с нея. Мисля, че е най-добре, ако осъществя контакта сам. Тръгвайте напред и се върнете в базата.

Боби, ръководител на екипа, прикрепен да работи с Флейм, се поколеба.

— Сигурен ли си? Мога да остана за подкрепление.

— Не. Ситуацията не е опасна. Правим услуга на Триша. Братовчедка ѝ избягала от жестокия си съпруг и тя се тревожи. Жената няма да се бори или да причини вреда. Аз просто ще ѝ предам едно съобщение.

— О! — Гняв изкриви чертите на Боби. — И ние си скъсахме задниците от работа заради това? — Той се обърна и се отдалечи.

Флейм го остави да си тръгне, не му се понрави факта, че го ядоса. Той харесваше човешкия екип, но от НСО не им бяха казали защо търсят жената, не искаха да им разкрият защо наистина е толкова важна за тях и не смятаха изобщо да го правят. Колкото по-малко знаеха мъжете, толкова по-добре, но те им бяха нужни, за да чукат на вратите и да осъществяват контакта. Всеки, който отвореше и видеше, че на прага му стои Нов вид, щеше да се разтревожи и мълвата можеше да се разпространи бързо. Не че щяха да клюкарстват или по-лошо, да се обадят на полицията. Това означаваше репортерите да надушат историята. А жената да разбере, че са в района и да избяга.

Флейм наблюдаваше как мъжете си тръгват. НСО се страхуваше от проблемите, които щяха да си докарат, ако се разчуеше новината, че Новите видове могат да имат деца с човешки жени. Те вярваха на работната група, но таблоидите предлагаха твърде много пари, за да може някой да им устои. Съхраняването на тази информация, известна само на Видовете и техните половинки, бе от съществено значение. Всеки, който знаеше истината, беше лично заинтересован да защити тази тайна.

Той затвори и заключи входната врата, намери подходящо място, където да чака, и се облегна на вътрешната стена. Имаше достатъчно

търпение.

* * *

Бека се усмихна и погали корема си, щом бебето я ритна леко. Беше сигурна, че на това се дължи пърхането, което продължаваше да чувства. Всеки път усещането я правеше щастлива, тъй като то я уверяваше, че всичко вътре в корема ѝ е наред.

— Знам. — Премести ръката си върху волана, за да го стисне здраво и с двете си ръце. — Този черен път е отвратителен. И ти смяташ така, нали? — Тя намали още скоростта, щом зави по пътя за хижата. Да говори на бебето се бе превърнало в любимото ѝ занимание. — Почти сме си у дома.

Младата жена паркира пред входната врата, изключи двигателя и откопча предпазния колан. Излезе от колата, протегна се леко и размърда задник. Винаги след шофирането по неасфалтирания път чувстваше долната част на гърба си изтръпнала. Бутна вратата след себе си и отвори едната отзад, за да вземе двете пазарски чанти.

— Гладен ли си? Аз умирам от глад! Пропуснахме закуската, когато тръгнахме за мляко, и ни отне повече време от обичайното да се доберем до града, благодарение на онзи огромен камион, който караше трупи. Нямах абсолютно никакво намерение да го изпреварвам.

Взе торбите, затвори с хълбок вратата, и се изкачи по стъпалата на верандата, като внимаваше да не се спъне. Остави едната на стола до входната врата, отключи, след което се обърна и я грабна отново. Влезе и затвори с крак.

— Аз искам голяма пържола. Не звучи ли чудесно? И мляко. — Тя влезе в кухнята, остави чантите на плота и извади единия от пакетите с месо. — Съжалявам за къркоренето, което чуваш. — Засмя се. — Обзалагам се, че е доста силно там където си ти, след като аз мога да го чуя от тук.

Взе тигана, който бе оставила на печката, сложи го на предния котлон и отвори пакета. Че страда от постоянен глад бе меко казано. Струваше ѝ се, че гладът я тормози непрекъснато. Тя сложи месото в тигана и хвърли опаковката в кошчето до печката.

— Пет минутки, хлапе. Ще прием мляко и ще се наслаждаваме на пържолата.

Обърна се да прибере останалите покупки и някакво движение я накара да ахне. Един висок мъж, облечен в дънки и черна тениска, влезе в кухнята от трапезарията. Моментално я заля вълна на ужас. Не беше заключила вратата, когато се прибра вкъщи, уплашеният ѝ поглед рязко се вдигна към лицето на непознатия.

— О, мамка му! — промърмори тя. Това не беше някой случаен непознат, влязъл, за да я ограби или убие. Той беше Нов вид. Светлочервената му коса бе разрошена от вятъра, а котешките му очи сезираха в лицето ѝ. Мъжът бавно вдигна ръце, с разтворени към нея длани.

— Спокойно, жено. Аз не съм тук, за да те нараня. Дойдох да поговорим. Изпраща ме доктор Триша. Казвам се Флейм. Не се страхувай.

Бека отстъпи назад. Да се страхува? Вътре в хижата ѝ имаше Нов вид. Ръцете ѝ се стрелнаха и покровителствено обвиха корема и Флейм притвори очи, забелязал реакцията ѝ. Той вдигна поглед и срещна нейния, без изобщо да помръдне от мястото си. Младата жена продължи да отстъпва назад.

— Внимавай! Зад теб има горещ тиган. — Новия вид се напрегна. — Да не се изгориш!

— Махай се! — прошепна Бека с разтуптяно сърце.

Спря да отстъпва, но паниката ѝ остана. Беше направила огромна грешка, доверявайки се на лекарката. Очевидно бяха проследили обаждането ѝ, за да могат да я открият. Доказателството стоеше в кухнята ѝ и я наблюдаваше.

— Ти си в безопасност, никой няма да те нарани. Доктор Триша се притеснява. Тя просто иска да се увери, че с бебето сте добре. Преди два дена отлетя за Резервата, след като разговаря с теб за последно. Тя не е проследила обаждането ти. Ние локализирахме местната телефонна клетка, която предава повикването ти. Недей да се сърдиш на док. Тя не е нарушила обещанието си, но и няма контрол над нашите действия. — Флейм сведе поглед към корема на жената и подуши. — Твоето бебе е Нов вид и ти се нуждаеш от специални грижи по време на бременността.

— Просто забрави, че си ме намерил и си отивай — помоли Бека, преглъщайки сълзите. — Остави ме на мира.

Младият мъж срещна погледа ѝ и екзотичните му очи се изпълниха с печал.

— Не мога да го направя. Ти и бебето се нуждаете от лекар. Вече си на почти половината бременност. Ако те оставим сама, ще се уплашиш, когато влезеш в петия месец. Тогава бебето ще се е развило напълно.

Бека зяпна от изненада. Отне ѝ повече от секунда да дойде на себе си. Беше предположила, че бебето може да се развива по-бързо, но нищо не я бе подготвило за това.

— Какво?

— Детето е Нов вид. То ще бъде от мъжки пол, ще изглежда като Видовете и ще се роди в петия месец, напълно развито. Ние се развиваме по-бързо. Казала си достатъчно на док, за да разбере, че бащата на твоето бебе е като мен. Аз съм от котешкия вид. Малкото ще има чертите на баща си. Няма да можеш да отидеш никъде с детето, всеки, който го погледне веднъж, ще знае какво представлява то. Враждебно настроените групи ще започнат да ви преследват. Ще се опитат да ви убият и двамата. Освен това, може и Мерикъл Индъстрис да тръгне след вас. — Той направи пауза. — Някои от служителите на компанията все още успяват да ни се изплъзнат, те могат да ви използват като средство срещу нас или дори по-лошо. Поставяш себе си и бебето в сериозна опасност, като отказваш да дойдеш при нас. Ние никога не бихме ви наранили. Няма да ти отнемем детето. Тиганът гори. Може ли да изключи котлона?

Бека обърна глава, видя издигация се пушек и чак тогава мозъкът ѝ регистрира миризмата на изгоряло месо. Пресегна се и изключи котлона. После отстъпи от печката, но запази дистанция от Новия вид. Той продължаваше да стои неподвижно, докато тя го наблюдаваше предпазливо.

— Никой не знае за бебето. Минах през много неприятности, за да го скрия. Чувствам се добре, където съм, а ти може да си вървиш.

Флейм се намръщи.

— Резерватът е на двадесетина километра от тук. Позволи ми да те отведа там, за да може доктор Триша да те прегледа. Ако откажеш, ще поставим охрана около хижата, за да опазим теб и бебето.

Решението не подлежи на дебат. Вие трябва да бъдете охранявани денонощно. Оставането ти тук е много опасно, но никога не бихме те принудили да живееш в плен. Ние знаем всичко за това.

Младата жена поклати глава.

— Не мога да дойда с теб, нито пък ще изпратите тук охрана, за да ме защитава. Ти не разбираш. Аз не те познавам, което е добре, но адът ще се отприщи, ако някой ме познае. — Изведнъж я обхвана ужас. — Има ли други с теб или си сам?

— Сам съм.

— Слава богу! — Можеше да диша отново спокойно. — Моля те, забрави, че си ме виждал и си върви. Най-лошото нещо, което може да направиш, е да изпратиш охрана тук. Закълни се, че няма да го сториш.

— Обясни ми защо е опасно. Това е само за твоя защита.

Бебето ритна силно. Бека трепна и разтри корема си. Новия вид се усмихна внезапно, като срещна погледа ѝ.

— Видях това. Той е силен. Триша каза, че когато е била в шестнадесетата седмица от бременността си, е имала чувството, че синът ѝ може да си поправи пътя навън с ритници.

Бека беше напълно шокирана.

— Доктор Триша?

Флейм кимна.

— Разрешено ми е да ти кажа, тъй като е потвърдено, че си бременна от един от моя вид. Док има син на име Форест, който е от Видовете. Триша е женена за един от нас. Тя роди бебето през двадесетата седмица. Би ли искала да се запознаеш със сина ѝ? Любопитна ли си да разбереш как ще изглежда твоето дете? Видовете са сладки като бебета. Синът ѝ е смес с кучешки гени, така че чертите му са малко по-различни, но мисля, че няма да си толкова уплашена да имаш бебе Вид, ако видиш Форест. Той покори сърцата на всички ни.

— Не мога да дойда с теб. Трябва да си тръгнеш и не им позволявай да изпратят някой друг.

Мъжът се намръщи.

— Трябва да отидеш на лекар. Изплашена си. Мога да подуша страха ти. Моля те, не се страхувай. По-скоро бих се застрелял, отколкото да ти навредя. Как се казваш? Ние претърсихме всичко тук, но не успяхме да намерим нещо с името ти върху него.

— Ние? — Страхът ѝ нарасна.

Флейм отново се намръщи.

— Ти си ужасена. — Той пребледня внезапно. — Да не би някой от нас да ти е причинил болка? — Погледът му се сведе към корема ѝ, след което се върна пак на лицето ѝ. — Бащата ли те нарани? Със сила ли те принуди да споделите секс?

Младата жена поклати глава, от което изражението на Флейм стана още по-мрачно.

— Но ти се боиш. Защо?

Тя срещна погледа му.

— Не искам бащата на бебето да знае. Поне не още. Имам достатъчно проблеми на главата си, без да се занимавам и с глупавата ситуация покрай него. Освен това не искам и семейството ми да узнае. Това е... сложно.

— Ти си ужасена. Каж ми защо?

Бека прехапа устни.

— Не мога. Нека просто кажем, че семейството ми е способно да нарани бащата, и въпреки че в момента съвсем не го харесвам, не искам да му се случи нищо лошо. Също така не искам детето ми да израсне без роднини, след като моите ще бъдат в затвора за убийство. Ето защо трябва да си тръгнеш.

Флейм я погледна право в очите и чертите му се смекчиха.

— Не ми оставяш друг избор, освен да се справя със ситуацията по начин, който нямах намерение да използвам. Няма да премислям отново и да те оставя сама, без охрана. Бях сигурен, че мога да те уговоря да дойдеш с мен, но сега виждам, че си твърдо решена да останеш. — Още веднъж той погледна към корема ѝ, пое си дълбоко дъх и очите му станаха безизразни, когато срещнаха нейните. — Много съжалявам. Не се страхувай, но идваш с мен. Док ще те прегледа, ще имаш денонощна охрана и това не подлежи на обсъждане. Ти очевидно си в много голяма опасност и стана добре, че те намерихме. Моля те, не се бори с мен. Помисли за бебето. — Новия вид се раздвижи.

Бека отстъпи назад и задникът ѝ се удари в плота.

— Не!

С четири големи крачки той я стигна и ръцете му нежно хванаха нейните.

— Хеликоптерът идва. Щеше да го чуеш в определен момент и да разбереш, че възнамерявам да те отведа, независимо дали си съгласна или не. Не искам да те плаша и не забравяй — никой няма да те нарани. Отиваме в Резервата, където Триша ще прегледа теб и бебето. Нямах друг избор. Остани спокойна заради детето.

— Пусни ме, дявол да те вземе! — изкрещя Бека и опита да се отскубне.

Флейм внезапно я пусна и бързо я пое в люлката на ръцете си. Младата жена изпищя и се вкопчи в тениската му.

— Пусни ме! — Тя не посмя да се бори, тъй като твърде много се страхуваше, че ще я изпусне, а той бе висок. Падането щеше да бъде дълго и болезнено.

— Мисли за бебето — изръмжа Новия вид гръмогласно. — Отпусни се и дишай бавно. Успокой се.

Ужасена, Бека спря да дърпа фланелката му. Пръстите ѝ стиснаха в юмрук материята. Вкопчи се в него и опита да намери думи, с които да накара едрия Вид да я остави да стъпи на пода.

— Това е отвличане! Да. Това е незаконно, не се намираш на територията на НСО. Аз съм американска гражданка и отказвам да дойда с теб. Не може да постъпваш така. Противозаконно е.

Флейм погледна надолу към нея и повдигна вежди, докато я носеше през хижата.

— Наясно съм с някои от вашите закони. Девет десети от тях защитават притежанието, а аз те имам. — Намести я в ръцете си, за да я притисне по-плътно към масивните си гърди. — В безопасност си.

Младата жена знаеше, че не може да се измъкне от него и той няма да промени решението си. Вгледа се в красивото му лице — не видя там гняв, но твърдата решимост можеше лесно да се прочете. Флейм щеше да я отведе в Резервата, независимо от обстоятелствата.

Бека чу хеликоптерът да приближава, когато стигнаха до входната врата. Тя вече бе широко отворена, явно мъжът го бе направил, преди да я стресне в кухнята, което я накара да заподозре, че е планирал да я отведе още от самото начало.

Моля те, нека пилотът да не е от хората на баща ми, молеше се тя безмълвно, докато наблюдаваше как хеликоптерът се приземява на поляната между хижата и дърветата. Беше се запознала с него, но не се сещаше за името му. Той със сигурност щеше да си я спомни. Баща

й се бе похвалил, че държи нейна снимка на бюрото в офиса си. Дори мъжът да бе забравил кратката им среща в бащината й къща, то фактът, че гледа снимката й в офиса му почти всеки ден можеше да го накара да се сети коя е.

Изпита облекчение, щом съзря кой седи зад щурвала. Човекът беше напълно непознат и по-възрастен от пилота на баща й. Задните врати се отвориха. Бека отново се напрегна, молейки се никой от оперативната група да не е вътре. Двамата мъже, които изскочиха от там, бяха Нови видове. Отпусна се, когато видя, че в кабината няма други. Все още беше в безопасност и непозната, поне засега. Тим Оберто нямаше да получи обаждане, което да предизвика гнева му.

Флейм я понесе надолу по стъпалата на верандата и се обърна към двамата офицери от НСО, които стояха до хеликоптера и чакаха.

— Вземете нещата й и заключете хижата. Има храна на плота, която трябва да се прибере. Хеликоптерът ще се върне за вас след половин час — извика той.

Мъжете кимнаха. Бека погледна към лицата им, но те не й се сториха познати. Ахна от изненада, когато двамата внезапно хванаха Флейм за раменете, вдигнаха го, заедно с нея в обятията му, и го качиха в хеликоптера. Видът наведе глава, отнесе я до една от пейките и седна. Вратите се затвориха.

Той я намести в скута си, за да закопчее предпазния колан, но внимаваше едната му ръка да остане обвита около нея през цялото време, в случай че се опиташе да избяга. Младата жена обмисляше тази идея, но хеликоптерът започна да се издига. Беше прекалено късно и тя си пожела да не е толкова шумно вътре. С радост би опитала да го убеди да я върне обратно, дори ако това беше безсмислено. Новия вид бе много упорит, а тя познаваше този тип мъже твърде добре. Лицето на баща й изникна в мислите й. Той щеше да убие Брон и в яростта си можеше да нарани и други Видове. В никакъв случай нямаше да й повярва, че не е била принудена да прави секс с Брон. Дори и да приемеше, че е била привлечена от него, за баща й обстоятелствата щяха да направят нейното съгласие невалидно.

В съзнанието й изплуваха спомени. Бяха минали два дни, откакто се бе прибрала у дома след изпитанието. Баща й нахлу внезапно в къщата й, прегърна я силно и се отдръпна, за да огледа лицето й. Думите му все още я преследваха.

— Отвлечането ти ме постави в адска ситуация, бебчо. Заклел съм се да ги защитавам, но да бъда проклет, бях готов да убивам Нови видове, ако това беше някакъв проект за разплод, заради който те взеха. Не ме е грижа дали са били дрогирани или жертви. Ти си моето момиче и всеки един от тях, който те е докосвал, ще умре. Нощем не можех да спя, като знаех, че си някъде там безпомощна и уплашена. Не можех да понеса мисълта, че някой дори те е пипнал с пръст.

Тя го бе излъгала и уверила, че нищо не се е случило, но той не спря да говори какво щял да направи. Бека беше стояла насреща му и му бе позволила да я прегърне отново, с ясното съзнание, че е готов да отиде в затвора, за да ѝ докаже своята версия на любов. Беше ужасена от това, което щеше да извърши, ако някога узнаеше, че бяха правили секс с Брон.

— Не можеш да ми причиниш това. Пусни ме, дявол да го вземе. Ти не разбираш — извика, за да може Флейм да я чуе. Знаеше, че е доловил думите ѝ и това я насърчи. — Моля те!

Видът я погледна извинително, но поклати глава. Ръцете му около нея се стегнаха, сякаш се страхуваше, че ще се опита да стане и да се хвърли към вратата. Тя не беше нито глупава, нито готова на самоубийство. Силна турбуленция ги разтърси грубо и Бека почувства внезапен пристъп на гадене. Посегна с ръка и покри устата си.

Флейм изруга и я вдигна от скута си, като я задържа на сантиметри във въздуха, за да омекоти движението.

— Затвори очи и дишай през носа — нареди ѝ високо. Намести я в ръцете си, за да може да хване едната ѝ китка, и потупа с пръст върху мястото, където биеше пулсът ѝ.

Това разсея Бека достатъчно и гаденето премина, но не напълно. Мъжът я държеше много нежно, което ѝ напомни за Брон. Тя затвори очи и зарови лице във врата му. Топлата му кожа, силните ръце и огромното му тяло бяха удивително подобни като тези на бащата на бебето ѝ.

— Почти пристигнахме — извика Флейм високо, за да може тя да го чуе. — Ще те поддържа още малко и после всичко ще свърши.

Мислите на Бека препускаха яростно. Брон щеше да разбере за бебето скоро. Баща ѝ ѝ бе казал, че Новия вид е член на Съвета. Щяха да го информират, че тя е в Резервата веднага след като доктор Триша я познаеше. Сълзи напълниха очите ѝ и не ѝ се понрави, че някои от тях

покапаха по шията на Флейм. Той сгуши лице го главата ѝ, вероятно опитвайки се да я утеши, което влоши още повече нещата.

Не искаше да вижда Брон. Той не се бе обадил и Бека все още се чувстваше наранена и ядосана, че е означавала толкова малко за него, когато вярваше, че двамата са споделили нещо специално. Щеше да бъде шокиран, щом научеше, че е бременна, по-скоро изумен, както самата тя беше, но Бека се притесняваше, че той ще побеснее.

Най-лошият сценарии — Брон можеше да поиска да ѝ вземе бебето. Флейм бе казал, че няма да го направи, но тя знаеше достатъчно за Новите видове, за да е наясно, че повечето закони са неприложими за тях. Можеха ли просто да я изхвърлят извън стените на НСО, след като родеше, и да не ѝ позволят да види детето си никога повече? Кой би могъл да ги спре? Тяхната територия се смяташе за суверенна. Не отговаряха пред никого, имаха свои собствени закони.

Очевидно Брон не се интересуваше от нея, но можеше да иска детето. Сълзите ѝ потекоха отново и идеята баща ѝ да го убие вече не ѝ се струваше толкова лоша. Наложил си да престане да мисли по този въпрос. Не вярваше на мъжете, те лъжеха и се преструваха, че са това, което не са. Беше научила този ужасно болезнен урок по време на първия си брак.

Никога не би определила огромния, безстрашен Вид като мерзавец, но бе направила грешка. Той имаше причина да се върне в къщата ѝ — да събере вещите си — така че биха могли да поговорят насаме, след като бяха освободени, но той избегна срещата с нея, като накара баща ѝ да му опакова багажа. Явно искаше да забрави за Бека и всичко, което се бе случило между тях. Посланието беше силно и ясно, и изключително болезнено.

Хеликоптерът се снижи и се приземи твърдо, изтръгвайки я от мислите ѝ. Флейм се изправи, приведе глава и тръгна към вратата, която се отвори, преди да стигнат до нея. Младата жена повдигна брадичка, погледна в очите му и можеше да се закълне, че видя съжаление в тях.

Бека обърна глава и се загледа навън, притеснена, че може да ги чака някой, който я познава. Но вместо това видя жена от Новите видове, която чакаше усмихната. Тя беше висока, мускулеста и носеше униформа на НСО. Погледът на непознатата се прикова в корема ѝ и Бека разбра, че всички Видове знаеха, че е бременна. Разтревожи се, че

тази вест може да стигне до баща ѝ, но за момента не знаеха името ѝ, поне така смяташе. Беше само въпрос на време.

Стресна се, когато двама мъже от Видовете се приближиха от двете страни на отворената врата и посегнаха към тях. Не ги бе забелязала, че са там.

Флейм отново беше хванат здраво за раменете и повдигнат. Събратята му го поставиха внимателно да стъпи на крака. Червенокосият им отправи благодарен поглед.

Той тръгна към един черен джип и Бека погледна през рамото му да види дали жената ги следва. Когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, хеликоптерът се издигна отново. Бека наведе глава, за да избегне въздушната струя, причинена от големите перки.

— Приятно ми е да се запозная с вас — извика жената от Видовете, като побърза да се изравни с тях. — Казвам се Пинк.

Бека срещна погледа ѝ. Беше виждала само няколко представителки на женските Видове, и те бяха много привлекателни, ако съдеше по това, което бе видяла до сега. Понякога публикуваха снимки на мъжките Нови видове, но никога на женските. Носеха се слухове, че трябва да изглеждат доста зле, след като ги криеха от камерите. Това само доказваше колко погрешни можеха да бъдат хорските приказки.

— Как ти е името?

Бека отвори уста, но бързо я затвори.

— Наричай ме просто Прекарана.

Жената премигна, усмивката ѝ помръкна и погледът ѝ се сведе към корема на Бека.

— В един момент определено си била, след като си в това състояние.

Внезапно Бека избухна в смях, беше невъзможно да устои, веднага хареса тази жена.

— Да. В много отношения. Съжалявам. Беше грубо от моя страна. Имам много проблеми и денят ми беше ужасен.

— В безопасност си. — Пинк се усмихна отново. — Никой няма да те нарани. Ти и твоето бебе сте добре дошли в НСО, вече сте част от семейството. Детето ти е Нов вид и ти, като негова майка, се смяташ за такава.

— Благодаря. Наистина. — Това, че тези непознати се отнасяха толкова мило с нея, я разчувства. Единственото нещо, което желаше, бе да ѝ позволят да си отиде. Това щеше да бъде най-доброто решение за всички, но нямаше да се случи. — Къде отиваме?

— В медицинския център — отговори Флейм, докато чакаше Пинк да отвори задната врата на колата, за да остави Бека на седалката. — Доктор Триша те очаква.

Бека обърна глава и огледа широката поляна и множеството дървета в далечината. Никога досега не бе идвала в Резервата. Изобщо не се публикуваха снимки на местността, а хеликоптерите и самолетите имаха забрана да летят над терена. НСО охраняваше собствеността си с хъс.

Пинк заобиколи джипа и се настани на шофьорското място, докато Флейм седна на задната седалка до Бека, сякаш се притесняваше, че ще се опита да избяга. Но това нямаше да доведе до нищо добро. Тя знаеше, че обширната територия на Резервата е обградена от високи, защитни стени и никога нямаше да успее да се измъкне. Потеглиха бавно към сградите, които се виждаха в далечината.

Бека огледа двуетажното здание, пред което спряха. Предната му стена не бе от стъкло, както медицинския център в Хоумленд. Тази постройка имаше малки затъмнени прозорци, разположени високо над земята. Флейм отвори вратата на колата и излезе, като протегна ръка, за да ѝ помогне. Котешките му очи я гледаха мрачно.

— Трябва ли да те нося или ще ходиш сама?

Тя се поколеба.

— Имаш ли пистолет?

Новия вид премигна.

— Прикрепен е към глезена ми, но няма да можеш да го вземеш.

— Не би ли могъл просто да ме застреляш? Повярвай ми. Така ще бъде по-добре за всички.

Пинк се засмя, докато заобикаляше джипа отпред.

— Тя е прекарана.

Бека кимна.

— Точно така.

Флейм не беше впечатлен, въздъхна и посегна към Бека. Тя го плесна през ръцете.

— Ще вървя. Мога да ходя сама.

Новия вид остана до нея, докато се измъкна от колата и се изправи. Пинк вървеше на няколко крачи зад тях, но и двамата с Флейм останаха от двете ѝ страни, вероятно притеснени, че ще побегне. Имат причина да се притесняват, призна Бека и се изкуши да опита.

Но реалността си беше реалност и тя вдигна брадичка. Нямаше начин да избегне това, което я очакваше вътре. Колебливо направи крачка, след това втора, чувствайки се като осъдена.

Флейм отвори вратата и я въведе вътре. От прежурящото слънце Бека влезе в огромната климатизирана чакалня. Помещението беше празно, посрещна я тишина и това ѝ се стори малко зловещо.

— Триша трябваше да накара всички да напуснат — информира я тихо Пинк. — Разкара целия персонал — и хора, и Видове. Искаше да се чувстваш в безопасност. Сега ще те заведем в стаята за прегледи, където може да се увери, че си добре и да прегледа с нейните машинки бебето. Док каза, че ще е хубаво да видиш бебето си на монитора.

Бека усещаше краката си като че са напълнени с пясък, докато минаваше покрай рецепцията, поемайки надолу по коридора.

И тогава съзря лекарката. Триша бе обърната с гръб, русата ѝ коса бе вързана на опашка и разговаряше с висок мъж от Видовете с кичури във всички нюанси на кестенявото. Той ѝ се усмихваше, после се наведе и я целуна по начин, който говореше за повече от приятелство.

Флейм се прокашля.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, влюбени гълъбчета, но тя е тук. Не иска да каже името си и отказа да дойде.

Новия вид освободи лекарката и тя бавно се обърна. Бека срещна погледа ѝ и видя как очите ѝ се разширяват, щом я позна. Тя моментално се обърна към мъжа, който я бе целувал.

— По-добре се обади на Джъстис и му кажи да дойде веднага. Предай му, че имаме сериозни неприятности. Заклучете медицинският център. Никой не бива да влиза и излиза, Слейд. Нито един човек не трябва да се доближава до нея, ясно. Абсолютно никой. И особено хората от работната група.

Той се намръщи и погледна към Бека.

— Защо?

Триша се втренчи в бременната си пациентка.

— Това е съпругът ми, Слейд. Слейд, запознай се с Ребека Оберто. Тя е единствената дъщеря на Тим Оберто, с която толкова се хвали. Тази, която е в Европа. Тим ми показва картичката, която е получил от нея, преди две седмици. Обади се на Джъстис, дявол да го вземе. Изправени сме пред проблем много по-голям, отколкото предполагаме.

ГЛАВА 14

Бека успя да остане права, но коленете ѝ се разтрепериха. Тайната ѝ беше разкрита — поне на хората в стаята — и тя преглътна сълзите си. Никакви думи не ѝ идваха на ум, просто стоеше там и се опитваше да не повърне. Стомахът ѝ се бунтуваше от нерви и страх.

Слейд се навъси, докато я изучаваше мрачно.

— Не изглежда да е в Европа.

— Не — съгласи се Триша. — Кажи ни, Ребека, как успя все пак да изпращаш картички на баща си?

— Покойният ми съпруг има роднини там и аз ги помолих за услуга. — Отново преглътна сълзите си. — Само ме пуснете да си отида. Имам пари и мога да изчезна отново. Баща ми... — Бека замълча, отправяйки умоляващ поглед към Триша. — Той не трябва да разбере за това. Ще побеснее и няма да остави нещата така. Ще иска да пролее кръв и ние знаем чия ще е тя. Ще го обвини, че ме е докосвал, независимо от това, че беше по взаимно съгласие. Когато става въпрос за мен, никога не разсъждава разумно. Просто ме пуснете да си ида и да сложим край, преди нещата да се превърнат в пълен кошмар.

— Не може, Ребека. Ти и бебето трябва да бъдете тук, където ще сте в безопасност. Флейм каза ли ти нещо по отношение на бременността? Напълно здраво и износено, бебето Нов вид се ражда около двадесетата седмица. Ти в коя си? Осмата? — Триша приближи към нея.

— Девета.

— Ти си почти по средата на бременността. Това е причината да ти личи вече и да усещаш движението на плода. Двамата със Слейд имаме син. Променените гени на Новите видове са силни и доминират над човешките, така че бебето ще бъде от мъжки пол и ще притежава физическите черти на Видовете. Не може просто да родиш и да скриеш детето. Рано или късно баща ти ще трябва да научи, освен ако не го излъжеш, че искаш да останеш в Европа завинаги.

— Понякога си мисля нещо свързано с автомобилна катастрофа и евентуално инсцениране на моята смърт.

Триша повдигна вежди и Бека сви рамене.

— Все още не съм планирала напълно всичко. Опитвах се да живея ден за ден, за да избегна стреса. — Ръката ѝ разтри закръгления ѝ корем. — Когато мисля по тези въпроси, хм, изпадам в нервно напрежение. А знам, че това не е добре за бебето.

— Трябва да съобщим на бащата, Ребека.

— Не. — Тя поклати глава. — Бебето е мое.

— Налага се. В някакъв момент Тим Оберто ще разбере и ти много добре го знаеш. Ще тръгне след него, сама го каза. Най-малкото, трябва да бъде предупреден. Би ли желала да го доведем тук, за да имаш възможност да му кажеш лично?

Бека поклати глава решително.

— Нямаме какво да си кажем. Не мога да ви спра да му съобщите, но ако го направите, не искам нищо от него, освен да стои далеч от мен.

— Обвиняваш го за случилото се? — Триша пребледня. — Той също е бил жертва.

— Знам, и не това е причината, заради която не искам да го видя. Просто му предайте, че не желая нищо от него, освен да стои настрана. Не ми беше даден никакъв избор дали да дойда тук или не. Моля ви, не ме принуждавайте и да го видя. Моля ви! — Бека ненавиждаше сълзите, напълнили очите ѝ. Хормоните и страхът от това, което предстоеше да се случи, я правеха силно емоционална и взимаха своя дан. — Нима вече нямам достатъчно проблеми, с които да се справям?

Триша се поколеба, изглеждаше несигурна, но най-накрая въздъхна тежко.

— Хайде да отидем да видим бебето и да те прегледам. Ще се притесняваме първо за това, а за останалото по-късно. Защо не влезеш вътре и да се съблечеш? Ще дойда след минута.

Бека кимна мрачно и влезе в стаята за прегледи. Веднага, след като затвори вратата и остана сама, се облегна на нея и затвори очи. Щяха да разкрият на Брон и на баща ѝ истината. Инсценировката, която бе разработила с толкова труд, за да се скрие, щеше напълно да се провали. *Също като в предаването „Разкрит си“. По дяволите! По*

дьяволите! По дьяволите! Сложи ръце на корема си и го погали. Бебето се размърда и тя знаеше, че поне едно нещо в нейния свят е правилно.

* * *

Флейм гледаше свъсено.

— Знаеш ли кой е бащата на детето й? — Взря се в Триша, очаквайки отговор.

Лекарката кимна.

— Не казвай на никого, докато не му бъде съобщено първо на него. По дьяволите, тази информация се счита за строго поверителна, така че той е единственият, който ще научи. Чу я. Тя няма да му каже. Нуждая се от теб, Флейм, само ти можеш да го направиш. — Тя погледна към Пинк. — На никого нито дума за това. Ние ще бъдем единствените, които знаят, освен Джъстис, когато Слейд му се обади.

Жената Нов вид кимна.

Флейм се поколеба, гледайки мрачно.

— На кого трябва да съобщя щастливата и шокираща вест?

Триша вдигна очи към съпруга си, преди да се обърне към мъжкия Вид.

— Намери Брон. Той е бил принуден да дели една клетка с нея, когато беше отвлечен и те са споделили секс. Това ще бъде... — Лекарката въздъхна, не можеше да намери думи.

Слейд я прегърна.

— Трудно за всички.

— Кучият му син! — Флейм изруга. — Мисля, че знам къде е. Чух някои от женските да обсъждат нещо тази сутрин по време на закуска, преди да тръгна за работа. Тръгвам веднага! — Обърна се и забеляза смаяното изражение на Пинк; напълно споделяше емоциите й. После се втурна към вратата.

* * *

Брон танцуваше в близост до една от жените, щастлив да се разсее малко. Бе прекарал още една безсънна нощ и ден с прекалено

много бумажина и се надяваше, че ще изтощи тялото си достатъчно, за да си почине. Брийз му се усмихна, удари хълбок в неговия и го хвана за ръката.

— Благодаря ти.

— За какво? — Той я завъртя и изви тялото ѝ назад, докато косата ѝ почти докосна пода, след което дръпна жената да се изправи.

— Че се съгласи да дойдеш с мен. Не е ли забавно?

Трябваше да си признае, че това беше по-добро от взирането в стената.

— Да.

— По-късно ще ме заведеш ли на вечеря?

Новия вид се поколеба.

— Ти си наред. Научих една нова поговорка. Само работа и никакво забавление прави мъжете досадни. — Брийз се усмихна. — Или безчувствени. Във всеки случай трябва да се повеселиш. Непрекъснато си ядосан и ръмжиш на всички. — Облегна се на гърдите му и го погледна в очите. Целият ѝ хумор изчезна. — Притеснявам се за теб. Ние сме приятели. Ти би направил същото за мен.

Брон не можеше да опровергае думите ѝ и кимна.

— Наясно съм.

— Имаш ли кошмари?

Той насила откъсна поглед от нейния. Сънуваше, но никога нямаше да признае какво. Леко се отдръпна, за да остави разстояние между телата им.

— Не спиш добре. — Тя го погали по гърдите през ризата. — Тази вечер ще ти помогна.

Мъжът се напрегна.

— Не мисля, че е добра идея.

— Избягваш всички, откакто беше спасен. — Брийз вдигна брадичка и решително присви тъмните си очи. — Длъжница съм ти.

— Не е това.

Младата жена наклони глава.

— Просто ме изведи на вечеря и ми позволи да се погрижа за теб. Нужен ти е добър приятел, а аз съм точно такава.

— Вярно е.

— Спри да говориш и да танцуваме.

Той избута мислите в най-потайното кътче на съзнанието си и като хвана Брийз за ръката я завъртя. Усмихна се на начина, по който тя се изкикоти. Да види как този малък жест ѝ достави удоволствие, подобри настроението му. Тя беше една от спасените жени от неговото съоръжение за тестване и задължението му беше да я прави щастлива.

Движение привлече вниманието му, когато Флейм размаха ръце от другия край на помещението. Мъжът стоеше до бара и гледаше право в него. Имаше мрачно изражение и Брон веднага разбра, че нещо не е наред. Престана да танцува и пусна Брийз. Флейм тръгна към него, спря на десет крачки и всички съмнения, че събратът му има да му съобщи нещо изчезнаха. Брон погледна към партньорката си.

— Ще се върна.

— Съмнявам се — промърмори Флейм.

Брон го чу и го погледна объркано.

— Нещо лошо ли се е случило? Да не са свикали среща на Съвета?

— Не. — Флейм се върна обратно до бара и махна с ръка на Хаунд. — Дай ми още две, моля те.

Брийз сграбчи кавалера си за ризата.

— Вземи ме в шест, Брон. Не ме карай аз да те търся.

Новия вид се насили да се усмихне и кимна. Тя го пусна и той заобиколи танцуващите, за да стигне до бара. Флейм взе двете малки чаши, пълни с тъмна течност от плота, където Хаунд ги бе оставил. Срещна погледа на Брон и му посочи с глава към вратата.

Каквото и да се бе случило, беше достатъчно лошо, щом се налагаше поверителност. Брон изправи рамене, надяваше се, че никой от Видовете не е бил ранен. Последва Флейм навън от бара. Мъжът продължи да върви, преведе го през фойето, като през цялото време гледаше да е отпред и на разстояние от него, докато стигнаха отвън. Объркан от странното поведение на приятеля си, Брон запази дистанцията, докато стигнаха до тревните площи на около стотина метра от хотела.

Тогава Флейм се обърна и му подаде една от чашите.

— Изпий това!

Той опита да помирише каква е течността, но Флейм застана с гръб срещу вятъра. Брон погледна към тъмната напитка, вдигна поглед и се намръщи.

— Какво е?

— Уиски. Вече изпих две чаши от него, преди да привлека вниманието ти.

— Не консумирам такива неща.

— И аз обикновено не го правя, но днес е по изключение. Повярвай ми. Пий! Нуждаеш се от него. — Флейм глътна неговото на екс, изръмжа тихо и стисна празната чаша.

— Просто ми кажи лошата вест. Предполагам, че се е случило нещо ужасно.

— Искаш ли да чуеш новината? — Флейм бутна напитката в ръцете му. — Първо изпий това и тогава ще ти кажа.

За секунди Брон почувства раздразнение, преди неподправеният ужас да го завладее напълно. Някой беше умрял. И то някой, когото познаваше. Прие питието. Погледна го с неприязън, но поднесе чашата към разтворените си устни, принуди ръката си да го излее в устата и ужасният вкус го изгори, докато поглъщаше уискито.

— Уф, отвратително е. — Избърса устните си и погледна към Флейм. — Кажи ми!

Приятелят му се поколеба.

— Говори. Не ме измъчвай с неизвестното.

— По-добре седни на пейката вдясно.

Брон изръмжа.

— Не ми заповядвай и престани да увърташ!

— Моля те, седни. Нещо сериозно се случи в медицинския център.

Брон седна, само за да предотврати протакането и да не започне да измъква насила информацията от мъжа. Въпреки че беше силно изкушен.

— Какво се е случило?

Флейм леко се дръпна назад и увеличи още малко разстоянието помежду им.

— В медицинския център имаме човешка жена, която е бременна от Нов вид. Наложил се да я проследим и да я доведем против волята ѝ. Тя отказа да дойде сама.

— Чух за това. Съобщиха ми, че някаква човешка жена се е свързала с Хоумленд и заявила, че е забременяла от един от нашите

мъже, но отказва защитата ни. Радвам се, че сте я открили. Знаете ли кой е бащата?

— Тъкмо това е проблемът. — Флейм се втренчи в Брон. — Жената отказва да му съобщи лично и, дявол да го вземе, дори не иска да го вижда.

Брон не хареса чутото.

— Искате ли Съвета да проведе заседание и да се опита да установи кой е бащата, като попита нашите хора? Имате ли нейна снимка? Това ще помогне. Ще я покажем на мъжете ни и ще го намерим, щом тя не иска да разкрие името му.

— Триша познава жената и знае кой е той. Бременната настоява мъжът да стои далеч от нея.

— Какъв е проблемът? Дръжте го настрана. Нейното благополучие и това на детето са от първостепенно значение. И ти ме притесняваш заради това? Звучи толкова лесно, сякаш всичко вече е уредено.

— Радвам се, че мислиш така. Това ще направи нещата по-лесни.

Брон килна глава на една страна, повече объркан, отколкото раздразнен. Флейм говореше със загадки, които нямаха смисъл.

— Не разбирам.

— Жената се казва Ребека Оберто. — Флейм го гледаше съчувствено. — Това да ти напомня нещо, татенце?

Чашата в ръката на Брон се пръсна и стъклото се посипа по земята. Беше доволен, че е седнал, когато шокът взриви цялото му същество. Втренчи се в приятеля си, без да може да произнесе дори една смислена дума, тъй като мозъкът му се опитваше да асимилира информацията. Бека беше жената? Бременна? Сърцето му експлодира в унищожителен ритъм и кръвта се втурна бясно към ушите му.

Флейм кимна.

— Избягала е от дома си и се е скрила. Казала на баща си, че е в Европа. Жената определено е бременна и бебето е Нов вид. Лично я подуших.

Изведнъж Брон си пое дълбоко въздух, затвори очи и от гърлото му се изтръгна зловещо ръмжене. Хвърли се напред, за да сграбчи Флейм.

Не можеше да повярва. Трябваше да е лъжа! Бека не можеше да е бременна. Лекарката ѝ бе дала хапчета. Със сигурно е вземала и нещо

против забременяване. Щеше да му каже, ако бяха създали живот. Другият мъж отстъпи назад, за да се махне от пътя му, но Брон беше по-бърз. Юмруците му стиснаха раменете на Флейм, той наведе лице и подуши. Миризмите нападнаха сетивата му, докато се опитваше да поеме всичко навътре.

— Ти си я докосвал! Нейният аромат е навсякъде по теб и надушвам страха й — изръмжа, напълно изгубил контрол.

Тялото на Флейм полетя във въздуха, преди Новия вид да успее да овладее гнева си. Червенокосият извика, когато падна по гръб върху тревата на шест крачки от нападателя си, моментално се претърколи и бърз като стрела скочи на четири крака. Тялото на Брон се напрегна, готово за атака, приклепна. Друг рев се изтръгна от гърлото му.

— Кротко, дявол да го вземе! — рече Флейм задъхано. — Не съм я наранил, Брон. Тя отказа да тръгне. Живееше в някаква хижа, на двадесетина километра оттук и се наложи да я отнеса до хеликоптера. Трябваше ли да я оставя там, сама и незащитена? Сега е в медицинския център и е в безопасност!

Думите на другия Вид едва проникнаха през мъглата на гнева, който го беше обзел. Оголи зъби.

— Какво става тук? — Двама офицери се втурнаха към тях и застанаха помежду им. Въпросът бе отправен към Брон.

Флейм бавно се изправи на крака.

— Нищо. Добре сме. Въпросът е личен. Трябваше да съобщя на Брон една лоша новина. Моля ви, оставете ни сами. Няма да се бием.

Брон кимна рязко, отпусна бойната стойка и стисна зъби. Офицерите ги изгледаха строго, преди да си тръгнат. Той наблюдаваше как другият мъж изтърсва дрехите си от полепналата трева. Най-накрая Флейм срещна погледа му.

— Как се чувстваш сега? Успокои ли се? Наясно съм, че това е голям шок. По дяволите, особено пък за теб. Знам какво е отношението ти към човешките жени. Добрата новина, предполагам, е, че тя не иска нищо от теб. Не иска да се ожениш за нея и да ти стане половинка. Точно обратното, настоява да стоиш настрана. Ребека ще трябва да живее с нас, така че ще можеш да виждаш сина си, когато пожелаеш. Сигурен съм, че ще ти позволи.

Брон с много усилия успокои дишането си и овладя нестабилните си емоции. *Бека е бременна. Бека е тук.* Той бавно се

приблѳжи към своя събрат.

— Няма да те нападна. Искам да поема по-дълбоко от аромата ѳ. Флейм не изглеждаше щастлив, но остана на мястото си.

— Защо?

Много внимателно Брон пристъпи до него и вдиша. Но това не му беше достатъчно, сведе глава и затвори очи. Носът му докосна тениската на другия мъж и пое дълбоко въздух. Ароматът на Бека беше нещо, което никога нямаше да забрави, потърси още от нея, мразеше сладката миризма на страха ѳ, който долавяше.

— Хей, пич — тихо прошепна Флейм. — Ще престанеш ли с това? Ако някой ни види, ще получи грешна представа за нас. Всеки момент може да се събере тълпа зяпачи, след като ме хвърли по задник.

Брон изръмжа, вдигна глава и се отдръпна.

— Тя е в медицинския център?

— Да. Но не забравяй онази част, в която не иска да те види. Каза, че не желае нищо от теб, освен да стоиш настрана.

Брон изръмжа отново, гневът му се върна, както и объркването. Защо отказваше да го види? Това нямаше никакъв смисъл. Заедно бяха създали живот.

— Отивам при нея, независимо дали иска или не.

Флейм тихо изруга.

— Страхувах се, че ще го кажеш. Сградата е заключена.

— Защо?

— Заради баща ѳ. И заради теб. Тя мисли, че Тим ще се опита да те убие, Брон. Вече си се срещал с мъжа. Дали наистина ще опита?

Новия вид сви рамене.

— Вероятно. — Той се обърна. — Отивам при нея.

— Тя не иска да те вижда.

— Не ме интересува. Аз искам. — И Брон се отправи към клиниката.

До ушите му достигнаха гневните ругатни на Флейм, а после и гласът му, докато предупреждаваше някой, че Брон е на път към лечебното заведение.

Новия вид ускори темпото, дългите му крака бързо прекосиха тревната площ, и тогава се затича. Бека носеше неговото дете, тя беше наблизо и той щеше да получи някои отговори.

Въпросите, които го измъчваха, го караха да увеличи скоростта и той бързо стигна до сградата на центъра. Наложил се да забави крачка, тъй като Тайгър и Слейд стояха пред вратата и блокираха входа. Останал без дъх, Брон спря и изгледа свирепо двамата мъжкар.

— Махайте се!

Слейд го наблюдаваше предпазливо.

— Тя не иска да те вижда, Брон. Дай ѝ малко време. Вече е достатъчно съкрушена, защото я принудихме да дойде тук. Триша е с нея и се опитва да я убеди да бъде разумна. Моята половинка ще я успокои.

— Разкарайте се! — нареди Брон отново. Тялото му се напрегна и той изръмжа силно заради тяхната намеса.

Тайгър тихо изруга.

— Нека да не се бием, момчета. Брон, сега си разстроен и то с право. Трябва да овладееш емоциите си. Изглеждаш подивял, мой човек. Жената е бременна. Не ти ли се струва, че когато най-накрая я видиш, трябва да бъдеш спокоен? Мисля, че идеята е добра. Хайде да гласуваме. Кой е за? — Вдигна ръка.

Слейд погледна с неодобрение приятеля си, но също вдигна ръка.

— Това не е дискусия.

— Шегичка! — промърмори Тайгър. — Помниш какво е това, нали? Надявам се да е така. Хайде, Брон. Изглеждаш страховито.

— Да ме виждаш да се смея? — Брон стисна юмруци и се втренчи в Слейд. — Какво би направил, ако някой ти каже, че не може да видиш Триша? Отдръпнете се от вратата и ме оставете да мина!

— Това е различно. Аз обичам Триша и тя е моята половинка. Ти и Ребека нямате такава връзка. — Слейд не се помръдна. — Нека да се разходим и да поговорим.

* * *

Бека се облече и се усмихна на Триша:

— Той изглежда съвършено, нали?

Лекарката отвърна на усмивката ѝ.

— Да. Бебето ти е здраво и добре. Нали ти казах, че ще е момче. Изглежда страхотно, Ребека.

— Моля те, наричай ме Бека. Освен непознати и баща ми, никой друг не ме нарича така.

— Осигурили сме ти жилище. Трябва да останеш тук, заради безопасността на детето. Има още твърде много бивши служители на Мерикъл, които се опитват да избегнат ареста. Повечето от съоръженията за изпитване бяха атакувани през нощта, тъй като са се страхували, че персоналът ще се опита да убие Нови видове, както се е случило при откриването на първата лаборатория. Мога да споделя тази информация с теб, защото ти трябва да знаеш. Ужасната новина беше показана по всички телевизионни станции и те трябваше да гледат на живо как работните им места се унищожават. Само около двадесет процента от персонала е бил арестуван и може би още тридесет процента сами са се предали или са били заловени по-късно. Това означава, че навън са останали много отчаяни, луди идиоти, също като групата, която ви отвлече. Някои от тях вероятно си мислят, че ако имат заложници, биха могли да принудят НСО да им даде имунитет. Това е по-добрият вариант. Знаеш, че нападателите ви бяха решили да продадат Новите видове, с които разполагаха, след тяхната употреба. Ти ще имаш бебе. Можеш ли да си представиш какво означава това?

— Много долари! — Бека потрепери. — Големи пари за тези отвратителни копелета. Разбирам. — Беше ужасена. — Мислиш ли, че нямам кошмари заради това? Имам.

— Знам. — Лицето на Триша помръкна. — Освен това има и глупаци, които мразят Видовете и вярват, че те не са нищо повече от побеснели животни, които трябва да бъдат унищожени. Ето защо не сме казали на света, че могат да имат деца. Това е ужасна ситуация. Синът ми е единственото дете второ поколение Видове, родено досега, но имаме още две жени, които са бременни. Може би в близко бъдеще ще бъде по-безопасно светът да узнае, но за момента трябва да ги защитим. Твоето бебе ще изглежда като Видовете и ако някой го види няма да има никакво съмнение. Единственото нещо, което можеш да направиш, е да останеш тук, или в Хоумленд, където ще бъдеш в безопасност от света. Ще ограничим достъпа на всички хора до теб, освен моя и на другите половинки. Няма да бъдеш сама. Ние четирите ще те подкрепяме емоционално.

— Четири?

— Аз, Ели, Тами и вярвам, че познаваш Джеси Дюпре. Тя работеше заедно с баща ти.

Бека беше шокирана.

— Тя е бременна? Тя е, ъ-ъ, обвързана с Нов вид?

— Омъжи се тайно за Джъстис Норт, но решиха да изчакат известно време, преди да имат дете. Новината за сватбата им все още не е изтекла в медиите, но това може да се промени всеки момент. Тами живее в Резервата през цялото време, а Ели се премести, защото медицинското обслужване тук е по-добро, а и са по-далеч от любопитни очи. Предпочитаме да се презастраховаме, отколкото да съжالياваме. Досега всички бременности се развиват много добре и се надявам това да остане така. Ели трябва да роди скоро, а Тами е в малко по-напреднала бременност от теб.

— Толкова много информация. Мислех, че съм единствената.

— Не си. Ти и твоето бебе сега имате наистина голямо семейство, Бека. Новите видове вече те приемат като една от тях.

— Но аз не съм.

— Бебето ти е, а ти си му майка. Те се отнасят към човешките си половинки точно така, както ако сме една от тях.

— Аз не съм половинка.

— Но си част от семейството. — Лекарката направи пауза. —
Защо не искаш да видиш Брон?

Бека се поколеба, не беше сигурна, че болката от неговото изоставяне е достатъчно оправдание, но имаше цял списък с причини, освен тази.

— Още от момента, в който се срещнахме, Брон даде ясно да се разбере, че не иска да има нищо общо с жени като мен. Той никога не би ме докоснал, ако не бяха ни отвлекли. Обстоятелствата ни принудиха да бъдем заедно и бяхме решили, че нямаме никакви шансове да ни спасят. В някакъв момент той щеше да бъде продаден, а мен вероятно щяха да ме оставят да умра, след като напуснеха склада, или да ме ликвидират с куршум в главата.

— Трябва да е било много стресиращо.

— Да, беше. Ето защо аз и Брон станахме толкова близки.

Триша се поколеба.

— Любопитна съм. Дадох ти антибиотици. Изпи ли ги?

— Не. Хапчетата бяха големи и аз просто ги изхвърлих. Защо искаш да знаеш? — Тя се пресегна и докосна челото си. — Нямам висока температура, нали така? Щях да забележа, ако имах инфекция на кръвта от иглата, която използвах.

Триша се замисли.

— Те не бяха против инфекция. Онези хапчета бяха, за да те предпазят от бременност. — Погледът ѝ се сведе към закръгления корем на жената. — Чудех се дали си ги изпила или просто не са били ефикасни. Сега имам отговора.

Бека кипна от гняв.

— Какво?

— Знам. Беше наистина нередно да не ти дадем възможност за избор, но трябва да осъзнаеш колко е важно да запазим тази тайна. Както вече заяви, ти не си половинка и ние не можехме да ти позволим да си тръгнеш, ако имаше вероятност да си бременна. — Триша срещна погледа ѝ. — Опитай се да разбереш нашата позиция. Би ли предпочела да те държим тук против волята ти, докато разберяхме със сигурност, че не си бременна? Това беше единственият друг вариант. Не е само заради теб и бебето. Става въпрос и за моя син, и за тези на Ели и Тами. За всички бъдещи деца Видове.

Бека положи огромни усилия, докато се пребори с гнева си и чувството за предателство. Бяха се опитали да прекъснат бременността ѝ. Стисна зъби.

— Съжалявам. Честно. Ти беше достатъчно травмирана и ние се опитахме да те предпазим от допълнителни неприятности. Каж ми откровено, тази бременност не промени ли изцяло живота ти?

— Искам това дете.

— Знам. — Изражението на лекарката се смекчи. — Повярвай ми, мога да предположа през какво си преминала, за да се опиташ да скриеш и да предпазиш бебето. Аз бих постъпила по същия начин. — Тя прехапа долната си устна. — Защо просто не ни каза? Ти си умна жена и не мога да разбера как си си мислила, че ще успееш да се справиш с това съвсем сама.

Бека мушна крака в обувките си.

— Иначе трябваше да призная на баща ми, че съм била заключена в една клетка с Брон и да му разкажа какво се случи помежду ни. Ти не знаеш как се държеше седмици наред, след като ни

спасиха. Той... — Въздъхна. — Той беше истински ядосан и съвсем неразумен. Направо луд, ако бъдем честни. Трябваше да се закълна, че никой не ме е докосвал, дори с пръст. Щеше да убие Брон и ще го направи, когато разбере истината. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Постави се на мое място. Баща ми обича работата си, обича и Новите видове, но се закле да убие всеки един от тях, ако ме е докосвал по някакъв начин. Готов е да отиде в затвора, а Брон е бащата на детето ми. Просто исках да ги защитя и двамата.

Изведнъж в смълчаната сграда се разнесе рев. Жените подскочиха. Бека стисна ръката на Триша.

— Какво беше това?

— Искаш ли да чуеш най-доброто ми предположение? Брон е отвън. Той живее в Резервата. Член е на Съвета и заедно с още един негов представител са назначени тук. Колегата му е казал за бебето.

— Не искам да го виждам!

Нещо се разби в дъното на коридора, счупи се стъкло и някой нададе вой. Триша се паникьоса и изруга.

— Това ми звучи като че няма да имаш право на избор. О, по дяволите! Трябва да отида там. — Тя дръпна ръката си от захвата на Бека.

Още един рев проряза въздуха и нещо друго се разби.

— Слейд! — извика Триша, бързо отвори вратата и се втурна в коридора.

Бека се загледа през прага. Лекарката се затича и едва не се сблъска с едно огромно тяло, което внезапно изпълни края на коридора. Две силни ръце хванаха жената, да я предпазят от падане, после Брон я повдигна и я остави встрани от пътя си.

— Какво направи на мъжа ми? — развика му се Триша.

Новия вид изръмжа достатъчно силно, за да чуе Бека, погледът му се вдигна, докато не остана съмнение, че цялото му внимание е насочено към нея. Той направи крачка, после още една и продължи да върви право към стаята. Красивото му лице беше изкривено от ярост. Бека не можа да пропусне изложената на показ гола кожа, тъй като тениската му бе разкъсана и разкриваше цялата една страна на гърдите му.

Обхваната от ужас, младата жена се олюля и трескаво затърси изход за бягство, но такъв нямаше. Малката стая имаше прозорец, но

никъде по него не забеляза ръкохватка за отваряне. Единственото, което можеше да направи, бе, да се скрие зад масата за прегледи.

ГЛАВА 15

Брон влезе в стаята, прониза с поглед Бека и с един замах блъсна вратата след себе си. Тя се затвори с трясък и ги остави сами вътре. Дишайки тежко, той разтвори устни и изръмжа тихо.

— Бека!

— Не се приближавай! — Гласът ѝ потрепери, беше обхваната от див ужас.

Погледът му се спусна надолу по тялото ѝ към заобления корем. Личеше ѝ, че е бременна. Новия вид изръмжа яростно. Посегна назад и ясен звук от заключването на бравата се чу в малкото помещение. След това заплашително пристъпи крачка напред.

Бека се хвана за масата, за да не се строполи на пода.

— Моля те, Брон, не ни наранявай. Знам, че си бесен и, че не искаш нито мен, нито това дете, но то е мое. Аз го обичам.

Очите му се разшириха, лицето му пребледня и от разтворените му устни излезе ново ръмжене.

— Мислиш, че ще нараня теб или бебето? — попита рязко и грубо.

— Ти си ядосан. — Едната ѝ ръка пусна масата и покровителствено се уви около корема ѝ. — Не искам нищо от теб, разбираш ли? Дори нямаше да съм тук, ако твоите хора не ме бяха довели против волята ми.

Той пое дълбоко въздух, присви очи до тънки цепки и направи още една крачка.

— Никога не бих навредил на теб или на бебето. Защо отказваш да ме видиш?

Тя преглътна тежко.

— Няма причина да прекарваме времето си заедно.

Погледът му се сведе към корема ѝ.

— Няма причина?

Бека си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Няма какво да ти кажа. Защо да се виждаме? Вече е станало и просто трябва да се справим с положението. Ще си имам бебе. Съжалявам, ако това те разстройва, но така стоят нещата.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Твоето бебе? Опитай с *нашето* бебе.

Младата жена се изплаши, като видя колко беше бесен в момента.

— Можеш да виждаш детето всеки път, когато поискаш. Бях информирана, че трябва да остана тук и ние просто ще се избягваме. След като се роди синът ни, ще се разберем за правата ти за посещение. Някой може да взема и довежда детето, така че не е наложително да се виждаме.

Брон изръмжа отново и ноздрите му се разшириха. Внезапно очите му промениха цвета си, потъмняха и станах почти черни.

— Ще ми позволиш да виждам моето дете? Колко великодушно.

— Опитвам се да намеря начин нещата да потръгнат, не разбираш ли? Не е нужно да го виждаш, ако не искаш. Знам как... — Не успя да намери точните думи. — Това не биваше да се случва, но стана. Трябва да разсъждаваме разумно и да намерим начин да се разберем по мирен път, за доброто на детето.

Някой се опита да влезе в стаята, но вратата беше заключена. Брон извърна глава.

— Не се бъркай! Разговаряме.

— Дявол да го вземе, Брон! — извика Триша. — Пусни ме да вляза! Имаш късмет, че само си хвърлил съпруга ми и Тайгър. Можеше сериозно да ги нараниш.

— Махай се! — озъби се той. — Това е между мен и Бека. Няма да я нараня. Оставете ни на мира.

— Бека? — обади се Триша. — Добре ли си?

— Добре съм. Всичко е наред. — Намръщи се на Брон, не беше сигурна, че казва истината.

— Ще бъда в дъното на коридора, трябва да сложа лед на момчетата. — Лекарката не звучеше щастлива. — Викай, ако имаш нужда от помощ.

Брон изръмжа и бързо обърна поглед, за да се взре в Бека.

— Ела тук!

Тя поклати глава.

— Бесен си и аз съм много доволна, че се намирам от тази страна на масата. Да не си посмял да ме докоснеш, Брон. Знам, че си разстроен, но вината е колкото моя, толкова и твоя.

— Ела тук!

Бека отказа да отстъпи.

— Ядосан си.

— Да — изръмжа Вида. — Трябваше да ми кажеш.

Гневът ѝ пламна.

— И кога би трябвало да стане това? Когато дойде да си вземеш багажа от дома ми? Или може би, когато ми се обади? — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Точно така. Ти не направи нито едно от тези неща. Накара баща ми да ти събере вещите и да ти ги изпрати. Нито веднъж не ми звънна, дори да провериш как съм. Защо аз трябва да ти се обаждам?

— Няма ли да дойдеш при мен?

— Не. Харесва ми разстоянието между нас. И би ми харесало още повече, ако си тръгнеш.

Новия вид пристъпи към нея, грациозните му движения ѝ напомняха на животно, което дебне плячката си и Бека започна да отстъпва назад, докато гърбът ѝ не опря в стената. От страх дишането ѝ се учести, когато той постави ръцете си от двете ѝ страни.

Видя как очите му се затвориха, чертите му се смекчиха и, за нейна голяма изненада, тялото му бавно се сниши и мъжът застана на колене. Той приближи глава, докато носът му се притисна в блузата ѝ. Дръпна ръце от стената, хвана нежно бедрата ѝ и зарови лице в корема ѝ.

— Какво правиш? — Беше като замръзнала.

Той подуши, тихо измърка и обърна глава, за да притисне буза в издутината. Плъзна ръце по панталона ѝ, хвана края на блузката ѝ и го вдигна достатъчно, за да открие заоблената могилка. Прилепи топлатата си буза към кожата ѝ, отново измърка тихо и застина.

— Брон? — Гласът ѝ трепереше. — Какво правиш?

— Мога да го подуша.

— Какво?

Мъжът вдигна брадичка и очите му се отвориха. Ирисите му отново бяха сини, тъмното в тях беше изчезнало. Погледът му срещна нейния.

— Подушвам сина ми.

Бека не беше сигурна какво означава това, но гневът му сякаш се бе изпарил напълно. Тя задиша малко по-леко и опита да се успокои. Отпусна се на стената и пробва да забави ритъма на сърцето си. Опасността той да избухне от ярост изглежда беше отминала.

— Мислеше си, че няма да го искам?

Мразеше да вижда сълзи в очите на Брон, но не може да ги пропусне. Испита огромно съжаление.

— Не знам. — Емоции задавиха гласа ѝ и тя трябваше да преглътне. — Уплаших се.

— Вярваше, че ще те нараня? — Част от гнева се върна в спокойния му поглед.

— Не знам. Хормоните бушуват в мен, страхувам се от всичко и се опитвам да направя най-доброто, на което съм способна.

— Вече не си сама. — Нежно избута блузата ѝ малко по-високо и съсредоточи цялото си внимание в оголения ѝ корем. — Аз съм тук.

Но за колко време? Тази единствена мисъл я накара да се напрегне. Ако сега кажеше, че са един отбор, щеше да го удари. Беше чувала тези думи и преди. Докато се взираше в него, сърцето ѝ все пак се размекна. Заедно бяха направили бебе, бяха създали нов живот. Горещи сълзи напълниха очите ѝ.

Мазолестите му пръсти галеха корема ѝ, толкова прочувствено и нежно, че тя затвори очи, за да скрие реакцията си. Той отново потърка буза в кожата ѝ, измърка тихо и бебето ритна в отговор. Пръстите му се спуснаха и я хванаха за бедрата. Ахна.

— Да — каза му меко. — Той ритна.

— Моят син — избоботи Брон. Гласът му бе твърде груб, за да звучи напълно човешки.

Бека извъртя глава и остана неподвижна, като му позволи да се наслади на благоговението си пред наедрелия ѝ корем. Самата тя бе имала безброй много такива вълшебни моменти, откакто разбра, че е бременна. Пръстите му се раздвижиха, хванаха колана на панталоните ѝ и го смъкнаха леко надолу. Остави го да направи това, като си мислеше, че иска да види долната част на корема ѝ, но ахна, когато той ги смъкна до коленете, откривайки бикините ѝ. Тя разтвори широко очи и го зяпна.

Вида се взря в лицето ѝ, без да поглежда към плътта, която беше оголил и парчето сатен, покриващо могилката. Бека опита да се отскубне от хватката му. Силните му ръце я стиснаха здраво за бедрата, задържайки я неподвижно до стената.

— Какво правиш? — Погледът ѝ се стрелна към заключената врата, после се върна върху мъжа. — Дръпни се! — Опита отново да се извърти в обятията му, знаеше, че не може да си вдигне панталоните, тъй като тялото му ѝ пречеше. — Покрий ме!

Той пусна бедрото ѝ и посегна към едната ѝ обувка, дръпна я.

— Брон! Какво, по дяволите, правиш?

— Искам да те видя. — Най-сетне успя да я събуе и хвърли обувките ѝ настрана.

— Вече го правиш. — Очите ѝ отново стрелнаха вратата, разтревожена, че някой може да я отключи и да я завари с панталони, свалени до коленете. Хвана го за широките рамене и го бутна. — Виждаш повече от корема ми. Хайде, пусни ме и се отдръпни!

Младият мъж се изправи, извиси се над нея и тихо изръмжа.

— Бека!

Повторно го блъсна в гърдите, но действието ѝ остана без последици, тъй като беше все едно да се опитва да помръдне масивна стена. Ахна, когато кракът му стъпи върху дрехата между краката ѝ. Панталоните се смъкнаха до глезените ѝ. Брон я шокира отново, когато я отдръпна от стената, уви ръце около тялото ѝ и стъпалата ѝ се отлепиха от пода. Вдигна я във въздуха.

— Пусни ме! — Не изкрещя, защото твърде много се страхуваше някой да не дойде. Но Брон само се обърна и я положи по гръб върху масата за прегледи. Гледаше го потресена как се пресегна, стисна в юмрук панталоните около глезените и вдигна нозете ѝ. — Какво правиш? — Опита да се изтърколи, но краката ѝ стърчаха нагоре, хванати като в капан, и тя остана да лежи по гръб.

— Изследване. Няма да те нараня.

— Това е много грубо, неуместно и погрешно! — Посегна към блузата си, за да я смъкне и да покрие поне част от себе си, но Новия вид имаше други намерения.

Дръпна тялото ѝ надолу по гладката повърхност. Бека забрави за блузката и сграбчи масата отстрани, за да не падне на пода, но той спря, щом дупето ѝ стигна до ръба. Изумена видя как мъжът падна на

колене, пусна панталоните ѝ и стисна бедрата ѝ от вътрешната страна. Не беше очаквала да направи това, нито пък да завре главата си между краката ѝ.

— Отпусни се — настоя той с дълбок глас.

— Какво правиш?

Беше изложена на показ, с широко разтворени бедра. Вгледа се в невероятните му очи и си спомни защо бе привлечена толкова от него. Мъркане, което звучеше много еротично, изпълни стаята. Спомни си всеки един момент от времето им заедно вътре в клетката, спомни си всички нощи и всеки ярък детайл, когато ръцете и устата му бяха върху нея. Либидото ѝ лумна за живот. Бяха минали девет самотни, бъкращи от хормони седмици, изпълнени с желание, което тя отричаше.

Брон размърда рамене, принуждавайки нозете ѝ да се разтворят още по-широко, така че да може да се побере между тях. Бека не беше в състояние да се измъкне от това положение, с панталони, омотани около глезените ѝ и не беше сигурна, че иска дори да опита. Любопитството ѝ надделя над страха от агресивните му действия. Когато понечи да ги раздалечи още повече, младата жена усети глезените си стегнати от плата, който в крайна сметка се опъна зад гърба му. Погледът му се спусна надолу.

— Това не е коремът ми!

Новия вид вдигна очи.

— Мечтаех за това.

— Да приковеш бременна жена върху масата и да държиш глезените ѝ зад гърба си със собствените ѝ панталони? Махай се от там и престани да правиш това, което си намислил. — Искаше ѝ се да бъде уверена, че има предвид точно тези думи, но беше горда, че успя да ги изрече.

Погледът му отново се устреми надолу и бузите ѝ пламнаха, знаейки, че той се е вторачил в сините ѝ сатенени бикини. Ахна, когато дланта му я покри там и топлината на ръката му проникна в кожата ѝ. Пръстите му закачиха единия ръб на бельото ѝ и дръпнаха фината материя встрани, за да открият женствеността ѝ пред погледа му. Мъжът изръмжа тихо, вдиша бавно и облиза устни.

Бека беше слисана, изглежда той вдъхваше аромата ѝ. Не беше предполага, че нещо подобно може да се случи и бе в състояние да

мисли само за едно. *Дали няма да слезе по-надолу?* Този въпрос изстреля като с ракета сърдечната ѝ честота.

— Това също не е коремът ми.

Вида срещна погледа ѝ и повтори:

— Мечтаех за това.

Внезапно Брон отвори устни и сведе глава. Лицето му се зарови между бедрата ѝ и тя простена, когато горещият му езикът леко проследи клитора ѝ. Младата жена подскочи, ръцете ѝ пуснаха масата, за да сграбчат черната му коса и юмруците ѝ стиснаха дългите кичури. Опита се да го отдръпне, но той притисна лицето си по-силно и изръмжа. Вибрациите, които се породиха, преминаха от езика му върху чувствителната пъпка и цялото ѝ тяло се напрегна. Облиза я отново, издаде ново ръмжене, което прозвуча повече като тътен, и приложи по-голям натиск. Шеметно удоволствие разтърси тялото ѝ.

— О, Боже! Не е честно.

Вкусът на Бека беше прекрасен. Женският ѝ аромат се смесваше с този на Видовете, защото беше бременна с неговото дете. Това му действаше опияняващо и главата му се замая. Всичко в него крещеше, че тя му принадлежи, белязана от него по всички възможни начини и той искаше да я направи своя половинка завинаги.

Рязкото дръпване на косата му само засили решителността на Брон да ѝ покаже, че той е нейният мъж. Изръмжа силно и дълбоко, цялото му тяло трепереше от силата на емоциите. Пръстите ѝ отпуснаха захвата си и започнаха да масажират кожата на главата му, ноктите ѝ леко се забиваха в плътта му, докато той пируваше с нея.

Опияняващият аромат на възбудата ѝ го стимулираше и, когато страстта му се усили, разкъса сатена, който стоеше на пътя му. Фината тъкан лесно поддаде и той хвърли унищожените ѝ бикини на пода. Искеше да махне и панталоните, но дрехата му бе необходима да държи краката ѝ увити около него. Бека имаше нужда от известно убеждаване, за да го приеме, и той използва устата си да я укроти.

— Брон — простена тя.

Бедрата ѝ се стегнаха около него, а ханшът ѝ се надигна към езика му. Това го накара да изпита чувство на триумф. Бека беше негова, знаеше го, и животинската му същност го тласна напред, за да я вземе. Опита да се успокои, искаше първо да я доведе до оргазъм и да се увери, че тя е готова да го приеме. Никога нямаше да забрави как

топлата ѝ плът стегнато се обвиваше около пениса му и трябваше да бъде сигурен, че може да проникне лесно в нея. Освен това го възпираше и страхът — тя носеше детето му и трябваше да я вземе изключително предпазливо.

Езикът му остави клитора ѝ, спусна се по-надолу и облиза розовата сърцевина, от гърлото му излезе стон. Беше толкова мокра, а соковете на възбудата ѝ толкова сладки, че не можеше да ѝ се насити. Потопи върха на езика си вътре в нея. Вагиналните ѝ стени бяха толкова здраво стиснати, че с мъка успя да проникне дори на няколко милиметра.

Тя простена и притисна слабините си срещу устата му. Дишането ѝ се учести — тихите ѝ стонове бяха като музика за ушите му. Бека беше негова. Повтаряше си го отново и отново, за да успокои отчаяната си нужда да се съвкупява с нея, докато я покори. Отдръпна езика си, не искаше да напуска рая, който бе намерил там, но отново се съсредоточи върху снопчето от нерви. Заблизва го трескаво, твърдо решен да я накара да извика името му. Пенисът му пулсираше болезнено и заплашваше да пръсне ципа на дънките.

Разбра, че тя е близо до върха, когато юмруците ѝ отново сграбчиха здраво косата му. Този път не се опита да го отблъсне, вместо това го задържа там и бедрата ѝ го стиснаха здраво.

Краката ѝ трепереха. Пое си дълбоко въздух, щом върховете на пръстите му проследиха процепа на женствеността ѝ. Единият от тях потъна в хлъзгавата горещина, като изследва мекотата отвътре, погали я и започна да се движи.

Бека беше неговата половинка. Тя носеше детето му. Беше само *негова*.

Младата жена се замята върху масата за прегледи, прехапа силно устни и отчаяно си напомни, че имаше хора наблизо. Брон я бе изненадал с решението си да я люби с уста. Болезнено искаше да стигне до оргазъм, беше толкова близо до края. Когато проникна дълбоко в сърцевината ѝ, Бека отметна глава и запуши устата си с длан. Пръстът му ритмично се движеше навън-навътре, устните му се заключиха около клитора ѝ и го засмукаха. Експлозия от екстаз разтърси цялото ѝ същество и тя извика. Звукът беше заглушен от ръката и памучната материя на блузата ѝ.

Брон освободи набъбналото снопче от нерви и бавно отдръпна пръста си. Пристъпите на удоволствие още отшумяваха в тялото ѝ, когато осъзна, че мъжът бе завъртял раменете си и бе направил нещо, за да освободи краката ѝ, когато единият ѝ глезен се измъкна от панталоните. Силните му длани я стиснаха под коленете и тя се принуди да отвори очи.

Новия вид се изправи на крака и погледите им се срещнаха — в сините му очи се четеше огромно желание. Той отново постави глезените ѝ върху раменете си, наведе леко глава и звукът от сваляне на цип ѝ подсказа какво ще се случи. Не възрази. Брон ѝ липсваше, беше си фантазирала как правят любов, но обстановката около тях не беше подходяща — намираха се в стая за прегледи. Макар че вратата бе заключена и никой не се опитваше да влезе — поне тя не беше забелязала — се чувстваше малко объркана.

Той се приведе леко напред, едната му ръка стисна бедрото ѝ, а другата остана между телата им. Закръгленият ѝ корем скриваше гледката на члена му, но тя усети как дебелият главичка се плъзна през гънките ѝ и се поколеба до отвора, преди да тласне леко напред.

— Ти си моя, Бека — изръмжа тихо. — Предявявам правата си над теб като моя половинка.

— Какво? — Единият ѝ крак трепна и глезенът ѝ се смъкна от рамото му. Босото ѝ стъпало се опря в гърдите му и го блъсна леко.

Екзотичните му очи се присвиха.

— Ти си моята половинка. Моето дете. Моята жена. Моя!

Ледено ужас я връхлетя с брутална сила и я отрезви от сексуалната мъгла, обвила съществуването ѝ. Дръпна рязко бедра, размърда задник и от хлъзгавата мокрота на сърцевината ѝ главичката на пениса му се плъзна до клитора ѝ.

— Не!

Мигновено объркване изкриви чертите му.

— Не! — повтори тя по-твърдо.

Новия вид изръмжа.

— Отказваш ми близост? — Той погледна надолу. — Желаете ме. Не можеш да го отречеш. Няма да те нараня.

Бека отново го бутна по гърдите с голото си ходило. Петата ѝ закачи тениската му и я вдигна няколко сантиметра нагоре.

— Не! Аз не съм твоята половина. Предявяваш правата си над мен? Не!

Лицето му помръкна от ярост и той отметна глава. Изрева. Младата жена изпищя, внезапно ужасена. Брон я пусна и отскочи назад. Тя се претърколи и едва не падна от масата, но успя да се плъзне и да стъпи на крака, без да удари корема си. Единият ѝ глезен все още бе омотан в панталоните и тя почти се спъна в проклетата дреха, докато отстъпваше назад, за да остави масата за прегледи помежду им.

— Ти си моята половинка — изръмжа Брон. — Моя!

Бека се наведе и опита да оправи заплетените панталони, но се паникьоса, тъй като не можа да се справи.

— Отвори вратата! — извика Триша. — Какво става там?

— Разкарай се! — Настоя мъжки глас.

Нещо удари вратата и тя се отвори с трясък. Единственото, което Бека успя да направи, бе да клекне зад масата и бързо да дръпне надолу блузката над оголения си корем.

Слейд нахлу в стаята. Новия вид погледна към нея, после обиколи с поглед помещението и всичко му стана кристално ясно. Извърна се, когато лекарката се опита да мине покрай него. Хвана я през кръста, повдигна я и я бутна в ръцете на другия мъжки Вид, който също искаше да влезе вътре.

— Задръж я в коридора! — заповяда Слейд.

— Какво става? — Триша зарита в ръцете на Вида, огледа се и ахна, когато съзря Брон.

Бека проследи широко отворения поглед на жената и видя, че панталоните на Брон са все още разтворени и членът му стърчи отвън, твърд като скала. Мъжът, който държеше докторката, тихо изруга.

— Мой човек, закопчай се. Това е повече, отколкото искам да видя от теб. — Обърна се с гръб към стаята, с лекарката в ръцете си.

— Пусни ме, Тайгър. Какво става? — Триша се бореше в обятията му.

— Мисля, че е очевидно — изсумтя Слейд. — Закопчай се, Брон. Моята половинка не може да гледа друг пенис, освен моя.

— Махайте се от тук! — настоя Брон. Той напъха твърдата си мъжественост в панталоните, но не си направи труд да ги закопчае. — Това е между Бека и мен.

Говори! — заповяда си наум Бека.

— Няма да бъда твоя половинка. Не ме интересува дали съм бременна и че ти си бащата. Това не е причина да произнасяш подобни думи и какво, по дяволите, означава, че предявяваш правата си над мен? Дори не си го и помисляй!

— Мамка му! — промърмори Тайгър, обърна се и остави Триша да стъпи на краката си. — И ти ли, мой човек? Бях сигурен, че никога няма да стигнеш дотам да правиш орален секс.

Лицето на Бека пламна от срам. Как е възможно да знаят какво току-що бе правил Брон с нея? Най-вероятно се дължеше на силното им обоняние, което само влошаваше нещата. Вдиша през нос, но не долови нищо освен стерилната миризма на стаята — все пак тя не притежаваше подобренията им сетива.

— Бебето е мое и това те прави също моя. — Гневният поглед на Брон се фиксира върху нея и, оголвайки зъби, ѝ изръмжа.

— Да ти го начукам! — Тя забрави за неудобството от присъствието на останалите в стаята, които току-що бяха разбрали за интимния им момент. — Няма да се омъжа за теб, няма да бъдем семейство, и няма да ти позволя да предявяваш правата си върху мен като твоя половинка!

— Това по принцип е едно и също — заяви Тайгър.

Бека му хвърли страховит поглед.

— Благодаря. — После насочи вниманието си отново към Брон.

— Аз ще ти го начукам! — Той пристъпи към нея, но Слейд го сграбчи за ръката. Брон извъртя глава, погледна към юмрука, стиснал бицепса му и изръмжа. — Пусни ме и не се меси!

— Успокой се! — с дълбок глас заповяда Слейд. — Тя е човешко същество, бременна е, а ти ѝ се зъбиш. Поеми дълбоко въздух през устата и овладей емоциите си.

— Не се бийте! — Тайгър нежно избута Триша до стената. — Помещението е твърде малко и жените могат да пострадат.

Брон се отскубна от хватката на Слейд и се опита да мине встрани, но мъжкият Вид го сграбчи отново.

— Успокой се!

— Махнете се и ни оставете сами!

— Да не сте посмели! — простена Бека. — Казахте, че ще бъда в безопасност тук. Докажете го! Махнете го от мен!

— Това е моето дете!

— Не го отричам, но това не ти дава право да правиш прибързани изявления, че сме заедно. Не сме!

— Сме!

Бека отвори уста да възрази, но изведнъж се почувства замаяна, пред очите ѝ затанцуваха тъмни петна и тя почти се свлече на масата. Успя да задържи тялото си върху нея, да не падне на пода, и пропусна звука на грубото ръмжене. Две силни ръце се обвиха около нея — едната около гръдния ѝ кош, а другата около бедрата, точно под заобления ѝ корем.

— Държа те. Какво не е наред? — разтревожи се Брон.

— Обърнете се с гръб! — заповяда Триша на другите двама мъже. — Брон, сложи я на масата. Тя е бременна, а денят беше доста напрегнат. Последното нещо, от което се нуждае, е мъжете да я зяпат, докато е полугола.

— Добре съм — въздъхна Бека. — Пропуснах закуската и обяда. — Замайването премина и тя се размърда, опитвайки да се освободи от силните ръце, които я държаха. — Пусни ме.

— Почакай — промърмори лекарката и забърза към шкафа. Отвори го, взе нещо от него и се обърна. — Ето. Държим тук няколко резервни долница, в случай на извънредни ситуации. Нямаш представа колко много момчета лекувам с рани по краката, докато се обучават. Дай да ти помогна.

— Ще се справя сама. — Бека обърна глава и погледна нагоре към Брон. — Пусни ме. Мога да се облека сама.

Той искаше да протестира, прочете го в очите му, но Триша внезапно се озова до тях и коленичи.

— Повдигни си крака.

Лекарката вдигна панталоните нагоре, докато Брон продължаваше да я държи в обятията си. Беше благодарна за помощта му, но нямаше да му го каже. Почувства се слаба и знаеше, че Триша е права. Беше наистина един напрегнат ден.

— Тайгър? Заведи я в хотела, а аз ще поръчам храна. Тя трябва да се нахрани и да почива. — Триша погледна към Слейд. — Никой не бива да узнае, че тя е тук. Разпространи това нареждане между всички Видове. Би трябвало да я настаним в една от вилите, но я искам близо до Медицинския център. А това означава в хотела. Там не живеят никакви хора, а Видовете ще запазят в тайна присъствието ѝ.

— Няма проблем, док.

Тя му се усмихна.

— Благодаря, Лолипоп.

Слейд тихо ѝ изръмжа.

— Не ме дразни! — И излезе от стаята.

Тайгър се обърна с лице към тях.

— Джипът чака отвън. Да вървим.

Брон пусна Бека и опита да я вземе на ръце. Тя се дръпна назад и го удари по ръката.

— Недей! Докосва ме достатъчно, благодаря ти много.

— Ще те нося.

— Не. Добре съм. Просто трябва да хапна.

— По-късно ще спорите. — Тайгър внимателно приближи. — Тя е бледа и носи дете. За нея трябва да се полагат грижи, а оставането ѝ тук по-дълго е вредно.

Бека обърна гръб на Брон, срещна погледа на другата жена и кимна.

— Благодаря ти за прегледа с ултразвук.

— Нахрани се и си почни достатъчно. Ще се отбия при теб по-късно. Обади ми се, ако се почувстваш зле или имаш нужда от нещо. Просто се свържи с рецепцията и те ще прехвърлят обаждането на мобилния ми телефон.

— Оценявам загрижеността ти.

Тайгър тръгна и Бека го последва в коридора и навън. Точно както беше казал отпред чакаше джип и Пинк седеше зад волана.

— Заповядай. — Тайгър отвори задната врата.

Младата жена му позволи да я хване за ръката, за да ѝ помогне, но меко ръмжене я стресна и тя извърна глава, за да открие източника. Брон гледаше свирепо мъжа, който я докосваше, сякаш искаше да му откъсне главата. Бека се настани на седалката и Тайгър я пусна. Внезапно Брон пристъпи напред и изви вежди.

— Премести се и ми направи място, Бека.

Тя отказа и се пресегна да хване дръжката на вратата, но тялото му блокира пътя ѝ.

— Ще поговорим по-късно, когато и двамата се успокоим. Отдръпни се. Гладна съм и искам да отида да си легна.

Погледът на Брон омекна.

— Нямах намерение да те плаша, Бека. Съжалявам. — Изведнъж стисна ръката ѝ със своята, дръпна я от вратата и обви топлите си пръсти около нейните. Падна на колене и зарови лице в скута ѝ.

Бека остана изумена, че този огромен мъж бе коленичил на тротоара и се държеше толкова странно. Главата му лежеше до корема ѝ, а ръката му стискаше нейната достатъчно здраво, за да я задържи, но без да ѝ причини болка. Младата жена прехапа устни, осъзнала, че той минава през много тежък емоционален момент и повдигна другата си ръка. Поколеба се, преди пръстите ѝ да докоснат копринените кичури на косата му, искаше да му даде утеха.

— Брон?

— Не ме отпращай. — Думите му бяха приглушени от скута ѝ, но тя ги чу.

Вдигна глава и видя Тайгър да стои насреща ѝ със зейнала уста — изглеждаше съвсем шокиран. Когато погледите им се срещнаха, той затвори уста и сви рамене.

— Поне няма желание да се бие повече. Успокой човека.

Тя нямаше представа какво става в ума на Брон, но знаеше колко тежко самата тя бе понесла истината, когато откри, че е бременна. Беше изпитала и страх, и тревога, след което се почувства въодушевена. Животът ѝ никога повече нямаше да бъде същият. Отне ѝ дни, за да мине през всички тези емоции, а Брон имаше по-малко от час, за да се справи със своите. Погали го по главата, за да го успокои.

— Денят бе кошмарен и за двама ни — призна му тя.

Новия вид кимна в скута ѝ.

— Да.

Бека се бореше с порива си да заплаче. *Проклети хормони!*

— Добре ли си?

Той не помръдна.

— Не ме отпращай! Трябва да съм близо до теб.

Тя погледна към Тайгър, но той отново сви рамене, очевидно нямаше представа защо събратът му реагираше по този начин.

— Не разбирам.

Брон бавно вдигна глава и срещна погледа ѝ. Сините му очи гледаха измъчено.

— Трябва да съм близо до теб, така както се нуждая от въздуха, за да дишам. Не мога да го обясня. Просто трябва да бъда близо до теб.

Ако ме отпратиш, ще изгубя контрол. Не искам да те плаша отново.

Какво ставаше тук? Бека почувства страх. Защо искаше да е близо до нея? Какво ставаше вътре в душата му? Погледите им се заключиха и останаха така. Най-накрая младата жена успя да отмести очи.

— Добре. Можеш да дойдеш в хотела.

Новия вид моментално се изправи и тя издърпа ръката си, докато се местеше на седалката. Брон се качи и седна в непосредствена близост до нея. Тайгър затвори вратата и зае мястото до шофьора, след което Пинк подкара джипа.

Никой не проговори по краткия път до хотела.

ГЛАВА 16

Хотелът, със своите четири етажа, се извиси пред тях. Джипът спря в подножието му и всички слязоха. Брон мигновено се опита да вземе Бека на ръце, но тя го отблъсна.

— Вече пристигнах, трябва да си тръгваш.

Той се втрени в нея с такова страдание, че младата жена се почувства виновна. Сега Брон не беше ядосан и не ръмжеше. Ако гените му бяха смесени с кучешки, Бека би го сравнила с ритнато кутре, но според баща ѝ Новия вид беше от котешката порода. *Изгубено котенце*, реши, че това в момента му подходеше най-добре.

— Чудесно. Ела с нас, можеш да ми правиш компания, докато се храня преди да си полегна.

Брон ѝ предложи ръката си, но Бека не му обърна внимание, вместо това отиде и застана до Тайгър. Той я погледна и протегна ръка.

— Изглеждаш бледа. Нека единият от нас да ти помогне.

Тя го хвана под ръка и зачака познатото ръмжене, но Брон успя да запази самообладание, въпреки че беше бесен. Пинк потегли с джипа и тримата прекрачиха прага на просторното фоайе.

Бека се изненада колко типично изглеждаше мястото, сякаш бе най-обикновен хотел, обзаведено с дивани и столове, подредени на групи. На рецепцията нямаше никой, но един мъжки Вид бързо излезе от задната врата и им подаде ключ карта. После се обърна и без дори да погледне към Бека, изчезна.

— Нормално ли е да няма никой тук?

Тайгър нежно я насочи към асансьорите.

— Не. Слейд се обади и нареди да разчистят района. Не искаше да се чувстваш неудобно с втречените им в теб погледи.

Той натисна бутона и зачакаха асансьорът да пристигне. Младата жена погледна назад към Брон и видя, че той мълчаливо ги следва, вперил поглед в нея. Тя обърна глава, когато се чу звън и вратите се отвориха. Висока жена от Новите видове, облечена в дънки и син

потник, стоеше в кабинката. Черната ѝ коса се спускаше по раменете. Тя открито се втренчи в Бека.

— Здравей, човеко! — Усмивка изви устните ѝ, но когато съгледа издутия ѝ корем, се засмя. — О! Ти си бременната дама. Триша ми разказа за теб. Толкова е хубаво, че си тук. Аз съм Брийз и обичам хората. Някои от най-добрите ми приятели са човечи.

— Здравей, Брийз! — Подсмихна се Тайгър. — Тя е гладна и се налага да я заведем горе. Можеш да говориш с нея по-късно.

— Разбира се. — Жената излезе от асансьора и най-неочаквано го перна по рамото. — Добра работа, Тайгър! Много е привлекателна.

— Чакай малко — запротестира Тайгър. — Не е...

— От теб ще излезе добър баща — прекъсна го тя и се усмихна на Бека. — Трябва да си страхотна жена, щом си успяла да го хванеш. Браво на теб! — Брийз се засмя. Внезапно погледът ѝ попадна на Брон и лицето ѝ светна от радост. — Не забравяй, че трябва да ме вземеш в шест. Ще облека нещо секси, за да можеш лесно да го свалиш, когато се приберем в апартамента ми след вечерята и танците. — Намигна му и се отдалечи.

Бека усети как сърцето ѝ се разби на хиляди парченца. Мисълта, че Брон има среща с тази атрактивна, висока жена от Видовете, я разкъса отвътре. Беше ѝ казал, че не излиза с човешки жени, защото са твърде крехки за него. Ясно си спомняше разговора им. Той обичаше партньорките му да са от Новите видове и можеше да разбере защо, след като вече беше видяла няколко от тях.

Тази, с която имаше среща, беше висока повече от метър и осемдесет, красива, с ясно изразени черти и мускулесто тяло. Брийз без проблеми бе заявила, че има намерение да прави секс с Брон по-късно. Двамата имаха доста общи неща и Брон не би трябвало да се сдържа по време на половия акт. Осъзнаването на всичко това я нарани дълбоко, и тя възневидя пронизващата болка от ревност. В този момент наистина мразеше Брон.

Пристъпи трескаво в асансьора и заби поглед в пода. Брон се вмъкна след нея.

— Бека?

Тя стисна зъби.

— Млъкни, не казвай нито дума или можеш да вървиш по дяволите!

Вратите се затвориха и тя остана вътре с двамата мъже. Единият от тях трябва да беше натиснал копчето за етаж, защото потеглиха нагоре. Стомахът я присви, но този път не от глад. Ръката на Тайгър върху рамото ѝ я стисна леко, за да привлече вниманието ѝ, и тя направи грешка да вдигне поглед към лицето му. В красивите му очи видя изписано съжаление и наведе глава. Това само влоши още повече положението.

— Пристигнахме — каза Тайгър с облекчение, когато асансьорът спря и вратите се отвориха. Той използва ключ картата за една от стаяте и отстъпи място на бременната жена да влезе първа. — Храната ти е вече тук и според ароматите, които се носят, изборът е богат.

Бека недвусмислено пренебрегна Брон, но бе съвсем наясно, че е по петите ѝ. Обхвана с поглед красиво обзаведения хол, забеляза количката със сребърните блюда и гладът ѝ се върна с пълна сила. Отправи се към трите покрити плата и видя, че на долния рафт имаше сокове, газирани напитки и мляко, което ѝ предоставяше огромен избор.

Ръката ѝ трепереше, докато отхлупваше чиниите и стомахът ѝ изкъркори, щом усети ароматите. Едва не изтърва капациите на пода, трескаво ги побутна да не паднат от ръба, където ги остави и посегна към блюдото с най-голямата пържола. Въздъхна, грабна го бързо и се обърна към масичката за кафе, която бе съвсем близо до нея.

Тайгър ѝ подаде сребърни прибори, а тя просто коленичи и сложи чинията на масата. Ръцете ѝ затрепериха още по-силно, докато развиваше салфетката, за да се добере до вилицата и ножа. Не погледна към мъжете в стаята, не я интересуваше какво си мислят за нея, тъй като се нуждаеше от храна.

Нахвърли се отчаяно върху месото, отрязва едно парче и го пъхна в устата си. Вкусът експлодира върху езика ѝ и тя простена. В момента, в който преглътна, усети жажда. Извърна се, грабна една от малките картонени кутийки с мляко и рязко я отвори. Пи, като едва избегна течността да не потече от ъгълчетата на устата ѝ, сложи опаковката на масата и пак хвана сребърните прибори. Стомахът ѝ отново изкъркори, изпитваше такъв глад, сякаш не бе яла от седмици.

— Ребека?

Гласът на Триша я стресна толкова силно, че младата жена спря да тъпче храна в устата си и обърна глава.

— Викай ми Бека. Мислех, че остана в медицинския център.
Лекарката ѝ подаде шишенце с хапчета.

— Забравих да ти дам пренаталните витамини. — Триша приближи намръщена, Слейд я следваше по петите. — Кога за последен път си яла? Трепериш.

— Непрекъснато съм гладна. Хапнах набързо рано тази сутрин, но млякото ми беше свършило и отидох до магазина преди да закуся. Забавих се на връщане от града, а след това вашият човек ме чакаше във вилата. — Изпи млякото и посегна към сока, отвори го и започна да пие жадно.

— Ти не беше толкова бледа и несигурна — намеси се Слейд. — Тя не изглежда добре.

— Аз имах теб да се грижиш за мен — отговори тихо Триша. — Бека? Трябва да се храниш през няколко часа. Тялото ти е изтощено от бременността и се нуждае от храна повече от нормалното. Консумираш ли червено месо? Трябва да хапваш доста от него.

— Да. — Бека лапна още една хапка от пържолата, сдъвка я и преглътна, болката в стомаха ѝ лека-полека започна да отшумява. Сега вече можеше да се наслади на храната, вместо само да се тъпче и да гълта. Взе си едно шише с газирана вода и го отвори. Вдигна и изпи половината му съдържание, преди да го остави. — Тази жажда нормална ли е? Винаги съм жадна.

Никой не каза нито дума. Бека погледна нагоре, само за да види, че Триша се мръщи.

— Не.

— Не е нормално? Мислех си, че е част от бременността.

— Вероятно е така, Бека, но ще се наложи да ти направя няколко изследвания.

Младата жена се разтревожи.

— От какво може да е?

— Не знам, но бебето е добре. Ти сама го видя и чу силните удари на сърчицето му. Може би просто се преуморяваш. Ние не сме устроени за двадесетседмична бременност и телата ни се изтощават. Трябва да си почиваш и да ядеш повече.

Бека кимна.

— Добре.

Приключи с пържолата и изобщо не обърна внимание на печените картофи. Изправи се и взе следващата порция с ребърцата. Седна отново на пода и продължи да се храни, като режеше хапка след хапка и ги дъвчеше бавно.

— Обикновено по толкова много ли ядеш наведнъж? — Триша се приближи.

Бека преглътна и погледна към лекарката.

— Това не е ли нормално? Бременните жени ядат много. Купих си книга за бебета. Обикновено се храня по девет пъти на ден.

— И всеки път изяждаш по толкова много храна?

— Не. Днес пропуснах закуската и обяда.

— Какво не е наред? — попита Брон с мек глас.

— Може би нищо. — Триша сви рамене. — Ще я наблюдавам и ще видим как ще се развият нещата.

Докато ядеше, Бека изпи содата. Отвори втора, искаше ѝ се да има повече мляко, но нямаше намерение да моли някой да ѝ поръча. В стаята цареше гробно мълчание. Най-накрая младата жена спря да се храни и извърна глава. Четиримата следяха всяко нейно движение и това я вбеси.

— Може да си тръгвате, ако само ще седите и ще ме зяпате. Съжалявам, ако обноските ми на масата не са на необходимото ниво, но вие ме карате да се чувствам неловко. — Тя огледа стаята. — Тук няма маса за хранене, а аз не искам да сядам на дивана и да се прегъвам на две, защото иначе ми е неудобно да достигам храната.

— Ние просто сме притеснени — обясни Триша. — Това е всичко. Досега не е имало кой да полага медицински грижи за теб.

— Може би е болна — предложи Слейд.

— Здрава съм като кон. — Бека разбираше, че той вероятно има добри намерения, но намекът му не ѝ хареса. — Редовно ходя на лекарски прегледи и щях да знам, ако ми има нещо. Обикновено съм добре, стига да се храня често и да пия достатъчно течности.

— Има една основна разлика между твоята и нейната бременност, Триша — обади се Тайгър. — Слейд се грижеше за теб. Той съблюдаваше да си почиваш и да ядеш редовно. Трябва да назначим някоя от нашите жени да прави същото за нея.

Лекарката кимна.

— Съгласна съм. Ще видим дали това ще помогне. Но все пак смятам да ѝ пусна няколко изследвания, за да се уверя, че всичко е наред. Видях бебето на видеозона, но мисля да ѝ направя и пълна кръвна картина. — Запъти се към телефона. — Ще се обадя на доктор Харис да ми донесе чантата, за да мога веднага да ѝ взема кръв. Утре сутрин ще ѝ направя тест за диабет. Все още нямаме представа как се отразява бременността с бебе Нов вид на човешкото тяло.

— Мисля, че прекалено много се притеснявате без причина. — Младата жена се надяваше да е права. — Ще се почувствам по-добре, след като се нахраня и подремна. Просто днес ядох малко.

— Няма да пращате жена да се грижи за нея. Ще го направя сам.

Бека настръхна, когато чу познатия глас. Отказа да погледне към Брон.

— Как ли пък не! Нали трябва да се подготвяш за срещата си довечера?

В стаята настъпи необичайно мълчание. Най-накрая Триша се обади.

— Среща? — пошепна лекарката, но Бека я чу.

Тя загуби апетит, стисна содата и с мъка се изправи.

— Отивам да си легна. Когато си готова, можеш да дойдеш и да ми вземеш кръв, Триша. — Тръгна към коридора, горда от себе си, че изобщо не погледна към Брон.

— Бека! — изръмжа той.

Младата жена замръзна.

— Просто си тръгни и не се връщай! — Беше доволна, че гневът, който изпитваше, не прозвуча в гласа ѝ. Стигна почти до вратата на спалнята, когато чу Тайгър да казва:

— Трябва да си вървиш, Брон. Жената не те иска тук.

Бека се затвори в стаята и огледа новия си дом. Леглото беше голямо, както и самото помещение, но не успя да види повече подробности, тъй като сълзи заслепиха очите ѝ. *Дяволите да го вземат!* Брон имаше среща и от това я болеше толкова много, че ѝ се искаше да крещи. Вместо това събу обувките си и се отпусна върху огромния, мек матрак. Вкопчи пръсти в една от възглавниците и я дръпна под главата си. Тя попи сълзите, стекли се по бузите ѝ.

Брон се опита да последва Бека, но Тайгър застана на пътя му и разпери ръце.

— Недей! Бъди разумен.

— Разкарай се!

— Тя иска да си идеш. — Гняв проблесна в очите на Тайгър. — И аз съм съгласен. Това беше гадно.

— Какво е станало? — Триша пристъпи между тях, с надеждата да предотврати боя. Погледна първо единия, после другия. — Каква среща?

— Този любовник тук има randevu с Брийз. Срецахме я по пътя за насам и тя спомена, че ще облече нещо секси, за да може той да го свали по-лесно от тялото ѝ и да споделят секс — изръмжа Тайгър. — Можех да подуша болката на човешката жена.

— Нямах намерение да споделям секс с Брийз. Съгласих се само да я изведа на вечеря и да потанцуваме. — Брон се напрегна. — Отмести се от пътя ми или ще те хвърля. Искам да кажа на Бека истината.

Триша се обърна към него.

— Колко жени си имал след Бека?

Той сведе поглед.

— Нито една.

Лекарката се успокои.

— Добре. Това ще помогне, когато ѝ обясниш, но точно сега не може да отидеш при нея. Видя ли колко е бледа? Как трепери? Тя се нуждае от почивка, а не от спорове с теб.

— Трябва да ѝ кажа, че между мен и Брийз няма нищо освен приятелство.

Триша сложи ръце на кръста си, отказвайки да се дръпне встрани и вдигна вежди.

— Позволи ми тук да играя адвокат на дявола. Тя ще те попита правил ли си някога секс с Брийз. Правил ли си?

— Да.

Лекарката трепна.

— Не. Няма да влезеш в спалнята ѝ точно сега. Остави я да поспи. Тя е в деликатно положение и не се чувства добре. Ще се разстрои още повече, когато разбере, че между теб и Брийз е имало нещо. — Погледна към Слейд. — Кажи му.

— Човешките жени ревнуват. — Слейд се ухили. — Много е сладко.

Триша вдигна ръка и му показа среден пръст.

— Не е. — После се взря в Брон. — Искаш да направиш това, което е най-добро за нея и бебето, нали?

— Искам да отида при нея.

— Точно сега тя се нуждае от почивка, повече от всичко друго. Нуждае се от време, за да се приспособи към тукашната обстановка. Накарахме я насила да дойде в Резервата, а ти прати всичко по дяволите, като се опита да я направиш своя. Понякога, момчета, вие сте ужасно глупави. Не бива да се нахвърляш върху една жена като бик, да поемеш контрола в свои ръце и да настояваш да ръководиш живота ѝ. Не бъди толкова агресивен. Действай с финес. Сега трябва да си тръгнеш и ако не знаеш значението на тази дума, иди я намери в речника. Провери също така, какво означава и търпение.

Брон вдигна поглед и го отправи към коридора.

— Тя се почувства наранена. Искам да я успокоя и да я уверя, че няма да имам интимни отношения с Брийз или с някоя друга жена.

Триша го потупа по гърдите.

— Хей, аз ще се оправя с това, става ли? Ще остана тук още известно време. Поне не ръмжа, нито рева, когато загубя контрол.

— Не. Ти просто крещиш.

Тя стрелна с поглед Слейд, след което му се усмихна.

— Не се бъркай!

Той вдигна ръце.

— Спокойно, док. Само отбелязвам.

Брон прокара пръсти през косата си.

— Какво да направя, за да я накарам да ме приеме?

— Дай ѝ време — въздъхна Тайгър. — Дори аз знам отговора на този въпрос. Какво стана с „никога няма да докосна човешка жена“?

Брон го изгледа свирепо.

— Извинявай! — Тайгър сви рамене. — Все още съм в шок. Ето защо никога няма да се ангажирам с една от тях. Те са твърде емоционални и реагират странно. Ако нараниш някоя от нашите женски, тя ще ти забие юмрук право в лицето. Разбирам директния подход и го оценявам.

— Бека е много емоционална и вероятно се чувства несигурна. — Триша погледна Слейд. — Щях да съм напълно съсипана, ако ти имаше среща с друга жена, след като вече сме били заедно. А

бременността влошава още повече нещата. Спомняш ли си колко огромна и безформена се чувствах. Бях клатушкащо се чудовище с подути глезени.

Половинката ѝ пристъпи и стопи дистанцията между тях.

— Ти винаги си секси, а когато бе наедряла с нашето бебе, те желяех още повече. — Той стисна бедрата ѝ и я привлече към себе си. — Пристрастен съм към теб — изръмжа.

Тя се усмихна.

— Не прави това. Минаха няколко часа откакто кърмех Форест и гърдите вече ме болят. Ще накараш кърмата да потече.

Той погледна надолу към гърдите ѝ и гърлено изръмжа.

— Ако малкият не е гладен, аз ще се погрижа за тях. — Езикът му се стрелна навън и облиза долната му устна. — Обичам твоето мляко.

— Твърде много информация — каза Тайгър и се засмя. — И аз също обичам топло мляко.

Слейд го изгледа кръвнишки.

— В чаша — поясни бързо Новия вид и усмивката му избледня. — Нямах предвид млякото от гърдите ѝ.

Най-неочаквано Слейд се засмя.

— Нейното мляко е много по-добро от всяка напитка в чаша.

Тайгър сведе очи.

— Обзалагам се, че е така. Мирише много хубаво. Всеки път, когато съм близо до твоята половинка, ми се приискват мляко и сладки.

— По-добре това да е всичко, което ти се иска — изръмжа Слейд.

Триша се отдръпна от съпруга си.

— Ще започна да се изчервявам. Остави ме да се обадя на Харис да ми изпрати комплекта за вземане на кръв. — Погледна към Брон. — Дай ѝ време. И двамата се нуждаете от известно пространство, за да осмислите всичко.

— Искам да бъда с нея. Имам нужда да бъда с нея.

— Тук не става въпрос само за теб. — Тя задържа погледа му. — Постъпи като истински мъж. Направи това, което е правилно за Бека и аз ще поговоря с нея за Брийз, става ли? Ще се погрижа да научи, че

срещата не се е състояла и че не си спал с никоя друга. Разговорът ще помогне много. Това е истината, нали? Ако не е така, кажи ми сега.

— Не съм докосвал жена, откакто бях с Бека. Освен само дете танцувах с Брийз. Тя беше притеснена за мен и дойде да ме заведе в бара. Аз се съгласих пак да изляза с нея, по-късно.

— Брийз очаква да споделите секс. — Сви рамене Тайгър. — Просто отбелязвам.

— Ще бъде разочарована. — Брон стисна юмруци. — Оставам в хола! — Погледна към дивана и се намръщи. — Ще спя тук или във втората спалня.

— Не, няма да стане! По дяволите, Брон. Бъди разумен. — Триша отново потърси погледа му. — Прибери се вкъщи, удари нещо, направи каквото е необходимо да се справиш с гнева си, но не може да действаш така, както постъпи днес. Какво те накара да ревеш така? Защо не иска да бъде твоя половинка?

— Да. Тя е моя.

— Точно с този начин на мислене трябва да се справиш. Никога повече не повтаряй тези думи докато нещата между вас не се оправят. Тя е уплашена, бременна и я държим тук против волята ѝ. Ужасена е, че ако баща ѝ разбере, ще те нарани. Или по-лошо, ти ще го нараниш. Той ѝ е баща. А ти си баща на бебето ѝ. Ситуацията, в която се намира, е доста трудна.

— Всички ние сме длъжни да се съобразяваме с това, кой е баща ѝ. — Слейд извади мобилния си телефон. — Трябва да се обадя на Джъстис. Членовете на работната група не бива да припарват до Резервата, докато тя е тук и докато не намерим безопасен начин да съобщим новината на Тим.

— Съгласен съм. — Тайгър въздъхна. — Ще сложа охрана пред вратата ѝ и се нуждаем от жена, която да се грижи за нея.

— Аз ще го направя! — изсъска през зъби Брон.

— Ти вече я разстрои. — Триша пристъпи по-близо до него. — Може да загуби бебето, ако изживее голям стрес. Е, това ли искаш?

— Не! — отвърна ужасен Новия вид.

— Искаш ли да спечелиш доверието ѝ и да можеш да разговаряш с нея? Това е начинът да го постигнеш. Аз съм човек, ако не си забравил. Знам какво говоря.

Брон се завъртя и изхвърча от стаята. Не си направи труда да чака асансьора, вместо това бързо се спусна по стълбите. Излезе от хотела и не спря да тича, докато не стигна дома си.

В секундата, в която вратата се тресна зад него, той отметна глава и изрева. Почувства се по-добре, след като успя да освободи част от напрежението. Бека носеше неговото дете, тя беше наранена и ядосана. Остана до вратата, докато успокои дишането си. Някой почука и младият мъж се отдръпна, за да отвори, с надеждата, че Бека е поискала да го види.

На прага стоеше Брас.

— Чух.

— Извинявам се. Бях разочарован и ми трябваше отдушник.

— Не, изпуснал си парата. Научих за жената и бебето. — Тъмните очи на Брас се присвиха и той се намръщи. — С какво мога да помогна?

— Не знам. Тя не желае да разговаря с мен. Не ме иска близо до себе си.

— Ела!

— Не мога да се върна. Триша мисли, че Бека може да загуби бебето.

— Имам тренировка с някои от по-новите Видове. Нищо няма да те накара да се почувстваш по-добре от една хубава борба. Само не ги наранявай много зле.

Брон прехапа устни и кимна.

— Добре.

— Да вървим тогава. — Брас го потупа по рамото. — Всичко ще се оправи.

ГЛАВА 17

Триша мрачно изучаваше Бека.

— Мисля, че знам какъв е проблемът.

— Сега се чувствам добре. От дни съм така. Просто одеве бях уморена, стресирана и пропуснах няколко храненияя.

— Не си добре. — Триша сведе поглед и докосна с ръка панталоните ѝ. — Трябват ти специални грижи, тъй като бременността оказва твърде голям натиск върху тялото ти. Ние не сме устроени за ускорена бременност. Знам, че отказваш някой да стои тук и да се грижи за теб, но ти е нужно такова внимание. Другите бременни жени, в това число и аз, бяхме обгрижвани от нашите половинки.

— Аз нямам такава и ако си дошла тук да ме убеждаваш, че трябва да говоря с Брон отново, забрави! Той се интересува от мен само заради бебето. Заслужавам повече от това. Не искам пак да споря с теб, но това е основната причина. Той дори не ми се обади, дявол да го вземе! Сега разбра, че съм бременна и изведнъж се залепи за мен. — Изсмя се. — В никакъв случай!

— Чудесно, но все пак ти трябва някой! — Триша се поколеба. — Ето какво ще направим! И не подлежи на обсъждане!

— Добре съм — повтори Бека. — Носят ми храна, дори не трябва да готвя. Всъщност, скучая по цял ден.

— Това е друго нещо. Нуждаеш се от чист въздух и разходки. Затова ти трябва охрана.

— Мислех, че тук съм в безопасност.

— Тук е Резервата, има Нови видове, които не са приятелски настроени към човешките същества. Знаеш ли, че някои от тях притежават по-агресивни животински черти? Ето защо е необходимо това място. Държим ги тук, където има обширни открити пространства за тях. Понякога се чувстват по-социално настроени и се появяват в хотела, търсейки благоразположена женска компания.

Образът на Брон проблесна в съзнанието ѝ, прониза я остра болка. Беше си намерил жена, с която да се свърже. Триша сякаш

прочете мислите ѝ, или може би разбра по погледа ѝ.

— Той каза, че е било просто вечеря и те нямат връзка в момента. Кълне се, че не е докосвал никоя друга след теб и няма никакво намерение да го прави.

— Не ме интересува — излъга Бека.

— Точно така. Въпросът е, че имаш нужда от някой, който да бъде с теб през цялото време. Какво ще стане, ако припаднеш или нещо такова? Ами ако не можеш да стигнеш до телефона?

— Сложете охрана пред вратата ми.

— Видовете имат нужните сетива, но те няма да бъдат в едно и също помещение с теб, а стените тук са напълно звукоизолирани. Това е хотел и е построен така, че гостите да не нарушават спокойствието на другите в съседните стаи. Предположих, че няма да се съгласиш да е Брон, затова говорих с Тайгър. Той ще живее с теб.

— Не! — Идеята я шокира. — Почти не го познавам.

— Той е страхотен мъж и не проявява никакъв интерес към теб. Неподатлив е към чара на човешките жени, така че не се притеснявай, че може да си падне по теб.

Това вече ѝ напомняше за Брон — и той беше против човешките жени, и харесваше само жените Видове. Явно и двамата имаха много общо.

— Бременна съм. Така или иначе, няма да се интересува от мен. — Тя посочи с ръка към корема си. — Просто не искам да живея с непознат.

— Много лошо, защото вече е решено.

— Аз нямам ли право на глас? — избухна гневно Бека. — Не можете да ме заставите да живея с непознат! Със сигурност няма да живея с мъж! Защо не възложите на някоя от жените да се грижи за мен, а?

— В Резервата има само няколко женски Видове и те вече имат задължения. Не можем да отделим нито една от тях, а вероятно ще мине седмица, преди да дойде някоя от Хоумленд. Тайгър няма да бъде непознат, след като го опознаеш. Ще махнем охраната пред вратата ти, ако някой е тук с теб. Той може да те води и на разходка. Не си излизала навън от тази стая, нали? — Триша се огледа. — Аз бих полудяла.

Това беше много съблазнително.

— Писна ми да гледам филми.

— Точно така. Тайгър е забавен и има страхотно чувство за хумор. Ще ти прави компания и аз дори ще поръчам да ви донесат няколко настолни игри. Той знае как да играе покер. Аз го научих. Можеш да му покажеш други такива. Ще му направиш услуга, защото той ще научи и останалите Видове.

— Страхотно! — Бека не скри сарказма си. — Винаги съм искала да правя точно това! Ще го науча да играе на дама.

— Не се дръж така. — Триша я изгледа намръщено. — Новите видове ще умрат за теб и твоето бебе, но ще ви защитят. Ще използват телата си, за да ви предпазят, ако някога някой лунатик успее да преодолее охраната и се опита да те застреля. Не мисли, че това вече не се е случвало. Попитай Ели, как Фюри пое с тялото си два куршума, предназначени за нея.

— Той й е половинка.

— Ти носиш в утробата си бебе Нов вид, тяхното бъдеще. Бебетата са истинско чудо за тях. Всяка една от женските Видове ще даде мило и драго да бъде на твое място. Децата са тяхната сбъдната мечта и те искат да имат нормален живот. Какво по-хубаво от това да имаш семейство!

Бека се почувства много виновна.

— Съжалявам. Благодарна съм.

— Знам. И аз съжалявам. Денят беше тежък за мен.

— Всичко наред ли е?

Триша се поколеба.

— Да. Напоследък притокът от травми в Медицинския център се увеличи. Омръзна ми да кърпя момчетата след тренировките им.

— Не знаех, че обучението е толкова опасно. Какви са тези тренировки?

— Това по принцип не е обичайно, но един от новите инструктори е обсебен от идеята да ги научи как да се бият по-добре, а това означава, че се пребиват почти до безсъзнание, понеже той се опитва да извлече максималното от тях.

— Може би трябва да го уволнят.

— И ние мислим така, затова работим усилено по въпроса.

Бека не знаеше какво да каже. Триша се изправи.

— Тайгър ще бъде тук, след като свърши смяната му. Не го вини, ако си ядосана за това, че ще ти бъде гост. Беше помолен да го направи и тъй като обича предизвикателствата, се съгласи. Това беше мое предложение. Тук трябва да има някой, който да се грижи за теб.

— Аз съм достатъчно възрастна. Нямам нужда от бавачка.

— Знам, но бременността натоварва тялото ти. Неговото присъствие ще облекчи стреса ти. — Тя тръгна към вратата. — Надявам се. — Измърмори последните думи под нос, но достатъчно силно, за да бъдат чути. — Ще се видим по-късно.

Бека изчака, докато вратата се затвори, стана и разтри долната част на гърба си. Постоянно я болеше. Бързото наддаване на килограми причиняваше болки в тялото ѝ през цялото време. Обърна се и тръгна към стаята си. Една топла вана ѝ звучеше успокояващо, а тя имаше джакузи в банята. Водният масаж щеше да ѝ подейства много добре.

— Бавачка. Страхотно! Може би ще е добра компания — промърмори тя.

Идеята да има някой, с когото да разговаря, не звучеше съвсем лошо както бе смятала.

* * *

Брон се изправи, протегна се и се взря в мъжа, който седеше зад другото бюро.

— Готов ли си да привършиш за днес?

— Да. — Бийстъл изръмжа. — Мразя да говоря по телефона с хората, но да отговарям на имейли е още по-лошо. Защо се съгласихме да участваме в Съвета все пак?

Брон се усмихна.

— За да направим впечатление на нашите жени и да живеем в самостоятелни домове, вместо да бъдем настанени с много мъже в общежитията. Това е цената да бъдем високопоставени в нашето общество.

— Аха! — Бийстъл се разсмя. — Точно така. Аз го правя само заради жените. — Усмивката му се стопи. — Е, ти как я караш?

Брон ненавиждаше факта, че колегата му знае всичко за Бека и се притеснява за него. От членовете на Съвета не се пазеха никакви тайни.

Той вдигна рамене.

— Тя не иска да има нищо общо с мен. Реагирах доста зле, когато я видях, и провалих всичко. Не пожела да разговаряме, а и ми е заповядано да стоя далеч от нея. Това вече ти е известно.

— Как възнамеряваш да се справиш по отношение на Тайгър?

Брон се намръщи.

— Какво за Тайгър?

Очите на Бийстъл се разшириха от изненада.

— Не са ли ти казали?

— Да ми кажат какво? — Стомахът му се стегна на възел. — Да не прекарва времето си с нея? — Ревност, мигновена и силна, напрегна тялото му.

— По дяволите! — изруга тихо Бийстъл. — Мога да разбера защо не са те уведомили за онова, което е решила Триша, а тя е нашият лекар. — Облегна се назад в стола и рече настойчиво: — По-добре седни!

Брон се отпусна в стола си.

— Какво става? За кое не са ме уведомили?

— Триша се безпокои за Бека, тъй като няма половинка да се грижи за нея. Тя препоръча някой да живее в апартамента ѝ и да бъде денонощно там. Флейм призна, че е привлечен от жената, така че той отпадна. Избраха Тайгър, защото се погажда добре с хората.

— Какво? — Яростта му пламна и той скочи на крака.

— Седни, ако искаш да чуеш останалото!

Брон се отпусна тежко, столът му изскърца и това не помогна, когато ръцете му стиснаха подлакътниците достатъчно силно, за да ги счупят.

— Флейм се интересува от моята жена? — Щеше да му скрие задника. Щеше да го нарани. Щеше да го...

— Тайгър ще живее с твоята женска и ще се грижи за нея. Ще я извежда на разходки, ще се грижи да яде и спи. Слейд спомена, че неговата половинка непрекъснато е изпитвала болки в мускулите и затова беше казано на Тайгър да разтрива раменете, долната част на гърба и краката на Бека, ако има подуване на глезените.

Брон изръмжа злобно при мисълта друг мъж да докосва неговата Бека. Щеше да откъсне ръцете на Тайгър. Щеше да...

— Първоначално той съвсем не бе щастлив от тази идея, но се съгласи заради бебето и защото знаеше, че жената няма да се бои от него, тъй като я наглежда доста често.

Пред очите на Брон всичко стана червено, или щеше да бъде, реши той, когато накараше Тайгър да кърви.

— Какво? Какво прави той? И тя му позволява да я посещава? Колко често?

Бийстъл погледна преценяващо приятеля си.

— Доста често. Тя е сама и всеки се притеснява. Би трябвало да те уведомят, че назначават мъж да се грижи за твоята жена, но може би не са искали да те тревожат. Бях убеден, че е погрешно да крият от теб, но сега вече знаеш.

Тези думи накараха Брон да присвие очи.

— Признаваш, че са решили да го пазят в тайна от мен? Ти нарочно ми го каза. А в начало се направи на учуден, че не знам. Какво целиш с всичко това?

— Хвана ме. — Бийстъл се ухили. — Не съм съгласен с това решение и на твоє място щях да искам да знам, преди да наместят друг мъж при моята половинка. Тя е привлекателна, самотна и уязвима. Тайгър се отнася добре с хората и ги познава много по-добре, от нас. А и той няма да бъде първият мъж, който се е заклел да стои далеч от човешките жени, а в крайна сметка свърша обвързан с една от тях. Ще сложи ръце върху нея. Как ти се струва това? Друг мъж да докосва женската, в която си посадил семето си.

Брон се изстреля от стола.

— Това няма да се случи!

— Не мисля, че ще го позволиш. Аз съм твой приятел и не искам да я загубиш заради друг мъж, дори ако той е добър.

— Аз съм по-добър и тя е моя! — Брон стисна юмруци. — Обади се на Тайгър и му кажи, че ако я докосне, ще му се наложи да бяга бързо и надалеч. Много надалеч.

Той се втурна към вратата, но чу зад гърба си смеха на Бийстъл.

— Иди при нея! Покажи ѝ на кого принадлежи. Радвам се, че никога няма да се забъркам с човешка жена. Те просто не заслужават. Тя трябваше да избере теб да се грижиш за нея, а не друг мъж.

— Млъквай! — изръмжа Брон, отваряйки вратата.

— Може би имаш нужда от инструкции относно секса? Май беше доста отдавна и си забравил как да се харесаш на една жена?

Брон изрева, бесен на приятеля си, че изобщо е предположил подобно нещо, и хукна.

Хотелът не беше далеч и той искаше да стигне бързо при Бека. Ако Тайгър вече се бе настанил, щеше да изхвърли мъжкия, заедно с вещите му през прозореца. Харесваше Тайгър, но мъжът щеше да умре, преди да му позволи да вземе неговата жена или се опита да отстоява това, което е негово.

След като Брон изхвъркна от стаята, Бийстъл посегна към телефона и набра един номер.

— Той е на път и много бърза. Надявам се това да свърши работа, Триша. Беше бесен.

* * *

Бека беше нервна. Нямаше определен час за пристигането на Тайгър, затова седеше на дивана и го чакаше. Единственият ѝ опит да живее с Нов вид в едно жилище бе завършил катастрофално, като се имаше предвид, че я бяха отвлекли.

Непрекъснато размишляваше върху решението. Колко зле можеше да бъде положението? Разбира се, би било неловко да живее с непознат. Може би странно. Бебето ритна и тя разтри корема си. Знаеше, че ще се чувства по-добре, ако има някой около себе си. Мисълта, че може да припадне или да има нужда от помощ, я плашеше. Ако някой живееше в апартамента ѝ, той щеше да бъде достатъчно близо, за да разбере, че е в беда.

На вратата се почука и тя се стресна. Испита ужас, когато си помисли, че трябва да отвори. Щеше да даде най-доброто от себе си, независимо от това как щяха да се развият нещата. Почти се изкушаваше да се скрие в спалнята и да не реагира на почукването. Тайгър беше склонен да изпълни уговорката и тя знаеше, че най-вероятно не е доволен от създалата се ситуация. Застави се да стигне до вратата и да я отвори.

Вместо Тайгър, на прага стоеше Брон и изглеждаше много ядосан. Беше задъхан и кожата му лъщеше от пот. Ноздрите му пламнаха, преди да посегне към нея. Бека въздъхна тежко, когато ръцете му я стиснаха над лактите и краката ѝ се отлепиха от пода. С голяма крачка, Новия вид влезе в стаята, като затвори с ритник вратата зад гърба си. Продължи навътре, докато стигна до дивана, където се наведе и нежно сложи младата жена да седне.

— Махай се от тук! — Бека изпъшка. — Ти...

— Млъкни! — изръмжа той. — Ще позволиш на Тайгър да живее с теб, но не и на мен! — озъби се злобно. — Трябва ти мъж, за да се грижи за теб? Това ще бъда аз!

Тя го изгледа свирепо.

— Не искам съквартирант, но ми казаха, че ми е нужен такъв. Напусни, Брон!

Той обгърна с едната ръка кръста ѝ, а с другата я стисна отзад за косата. Разтвори с хълбоци краката ѝ, придърпа я към ръба на дивана, падна на колене и се настани между обутите ѝ в памучни панталони бедра. Присвитите му очи бяха съсредоточени върху устата ѝ. Изръмжа гърлено.

— Отвори си устата за мен!

— Върви в ада!

Напрегнатият му поглед задържа нейния.

— Живял съм в ада преди и в момента съм там. Ще го убия, ако му позволиш да живее с теб! Ти носиш моето дете! Ако имаш нужда от мъж да ти даде нещо, ще го получиш от мен! Сега я отвори!

— Ядосан си. Защо искаш да си отворя устата? Това е твърде далеч от обгрижването.

— Бесен съм — изръмжа Брон. — Трябваше да помолят мен да се грижа за теб, вместо Тайгър. Той не е бащата. Той не е този, който се чифтосва с теб и те заплоди. Аз съм! Не ме харесваш точно сега и те разбирам. Не го правя за теб или за мен, а за нашето дете. Имаш нужда от постоянни грижи и аз ще бъда този, който ще ти ги осигури. Отвори си устата!

— Ти си негодник и каква е тази твоя мания с устата? — Бутна го по гърдите, но той я държеше здраво в обятията си, а тя не бе достатъчно силна, за да го принуди да я пусне.

Котешките му очи блестяха опасно.

— Отвори си устата!
— Защо?
— Искаш ли да те пусна?
— Да.
— Отвори си устата!

Бека затвори очи и се напрегна, не съвсем сигурна какво, по дяволите, бе решил да прави. Отвори уста и имаше чувството, че седи в зъболекарския стол, зяпнала за преглед. Остана така, докато чакаше да види какво ще направи Брон. Щеше да го ухапе, ако я наранеше по някакъв начин.

Той я притисна по-близо до себе си, докато гърдният му кош опря в гърдите и корема ѝ. Тя усети дъха му върху лицето си, устните му покриха нейните. Езикът му облиза долната ѝ устна, преди да нахлуе в устата ѝ.

Не би трябвало да бъде изненадана. Опита да се отдръпне, но той се бе увил около тялото ѝ, а дланта, стиснала косата ѝ, държеше главата ѝ неподвижно. Езикът му се заигра с нейния и предателското ѝ тяло реагира, щом в съзнанието ѝ проблесна споменът за целувките му, докато бяха затворени в клетката.

Когато страстта я стисна в юмука си, тя го сграбчи за тениската и го целуна в отговор. Разнесе се тихо мъркане. Брон пусна косата ѝ и плъзна длан по гърба ѝ. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, щом дланите му се пъкнаха между тялото ѝ и възглавницата на дивана. Обхвана дупето ѝ и я вдигна.

Новия вид седна на пети и настани младата жена в скута си. Тя го възседна и дори през пластовете дрехи не можеше да пропусне усещането за напора на твърдия му член, който потърка клитора ѝ, когато мъжът залюля бедра срещу нея. Изстена, моментално възбудена и го зацелува трескаво.

Стисна таза му между бедрата си, силните му ръце замачкаха задника ѝ и задвижиха тялото ѝ срещу неговото в еротичен ритъм, което имитираше полово сношение. Тя заби нокти в тениската му, искаше да го почувства отново в себе си. Безразсъдното желание да бъдат кожа до кожа стана почти непоносимо, както и копнежът да го има вътре в себе си.

Ръмженето и мъркането му направиха нещо с тялото ѝ и тя се почувства така възбудена, както никога досега. Вкопчи се в дрехата му

и опита да я разкъса, за да достигне до голата му плът.

Брон изглежда разбра, отскубна уста от нейната и те се вгледаха един в друг, дишайки тежко.

— Никой няма да те докосва, освен мен! — изръмжа тихо. — Никой!

Думите му проникнаха дълбоко в душата ѝ и я оставиха безмълвна. Дори не знаеше как да реагира. Внезапно той освободи дупето ѝ и, извивайки гръб, с един замах съблече фланелката си. Очите ѝ се впиха в голия му мускулест торс. Можеше да го съзерцава още дълго, но той захвърли настрана дрехата и обхвана лицето ѝ в шепи, за да плени устата ѝ отново.

Бека изстена, когато я целуна с настоятелност, породена от неговото отчаяние. Посрещна страстта му с отворени обятия. От прекалено дълго време копнееше да бъде отново в ръцете му — хормоните ѝ бяха извън контрол, желанието ѝ за секс победи. Обви с ръце врата му, пръстите ѝ трескаво зашариха по горещата му кожа, ноктите ѝ одраскаха гърба му, за да го подканят. Прилепи гърди към твърдата стена на гръдния му кош и издутината на корема ѝ твърде силно се притисна към тялото му. Мъжът се изви леко и направи място на малката могилка, за да не смачкат бебето вътре. Тя отчете съвсем бегло този факт, но остана доволна, че поне един от тях беше в състояние да помни, че трябва да бъдат внимателни.

Брон демонстрира своята сила, като стана от пода, без да я изпуска от ръцете си, и закрачи. Младата жена се вкопчи здраво в тялото му, изобщо не я интересуваше къде ще я отнесе. Искаше само него и устата му, за да я целува. Той я хвана за бедрата, повдигна я нагоре, за да може лесно да обвие крака около кръста му.

Когато спря да се движи, откъсна уста от нейната и Бека издаде лек стон на недоволство. Отвори клепачи и се взря в невероятните му очи. Той тихо измърка.

— Дръж се.

Дори и да искаше, не можеше да се увие около него повече от това — ръцете ѝ бяха около врата му, нозете ѝ около кръста му. Усети, че той се навежда и тежестта ѝ почти я откъсна от него. Мускулите в крайниците ѝ се напрегнаха. Тогава почувства как гърбът ѝ опира в мекия матрак и разбра, че я е отнесъл в леглото.

— Пусни ме.

Младата жена се поколеба, но го направи. В секундата, в която го освободи, вече ѝ липсваше. Той се отдръпна и бързо изу обувките си, като в същото време хвана дънките си за колана. В стаята се разнесе звук от свалянето на ципа им и Бека разбра, че ще правят секс. Сърцето ѝ заблъска лудо от вълнение и тя прехапа устни.

Можеше да му откаже, но не искаше. Брон беше най-сексапилният мъж, който бе виждала през живота си. Спомените как проникваше в нея, я преследваха почти всяка нощ; Новия вид участваше във всяка една фантазия, която имаше. По дяволите, дори мастурбираше, като си представяше, че той я докосва, вместо собствените ѝ пръсти.

Почувства се огромна и непохватна с бременността си, но избута това усещане за несигурност далеч в съзнанието си. Той бе помогнал тялото ѝ да се намира в сегашното си състояние и носеше половината вина. Щом тя трябваше да гледа стриите в огледалото, то и той трябваше да се примири с тях. Изпитваше болка от копнежа ръцете му да я докосват и прегръщат. Брон изглеждаше повече от готов да задоволи потребностите ѝ.

— Ще бъда внимателен — обеща той, докато смъкваше панталоните си. Не носеше бельо. — Няма да ти навредя.

— Не започвай с тези глупости — предупреди го тя. — Спри да говориш и ми помогни, преди да възвърна здравия си разум и да осъзная, че това, което правим, е огромна грешка.

В очите му проблесна гняв, но изобщо не я интересуваше дали му харесва да чуе истината. Изви тяло, в опит да се измъкне от блузата си, но разбра, че трябва да седне, за да може да я съблече. Брон имаше друга идея, когато се наведе напред и хвана дрехата ѝ в ръце. С един замах я разкъса и я захвърли настрана.

Така или иначе, Бека не харесваше тази блузка. Тя подпря босите си крака на матрака и надигна ханша си. Брон мушна пръсти под колана на панталоните ѝ и ги смъкна. Бикините ѝ ги последваха и той ги пусна на пода. Погледът му я проследи, докато сваляше сутиена си. Хвърли и него настрана.

Изчерви се леко, знаеше, че не изглежда толкова секси, колкото преди. Дали намираше червените линии от разширяването на кожата на корема ѝ за грозни? Те бяха фини, но забележими. Коремът ѝ бе доста закръглен — беше по средата на бременността — и се надяваше

да се е обръснала добре там долу. Вече не можеше да вижда слабините си, но се бе справила чрез напипване.

Брон отново измърка.

— Красива си така закръглена с моето потомство.

Думите му я накараха да повдигне вежди. Отвори уста, но сетне я затвори. Нямаше намерение да се докосва до този въпрос. По-скоро предпочиташе мъжът да я докосва.

— Брон? Смяташ ли да ме гледаш още дълго?

Погледът му се вдигна и той падна на колене. Ръцете му обхванаха прасците ѝ и я придърпаха напред в леглото. Разтвори бедрата ѝ. Тя заключи глезени около кръста му и се опита да го придърпа по-близо, толкова много го искаше вътре в себе си, че я болеше от това.

Той остави краката ѝ и сложи длан върху долната извивка на корема ѝ. Изпълни я отчаяние. *Сега не е време да проучва формата на бременното ми тяло.* Но мъжът не го направи, палецът му се спусна надолу и потърка възбуденото снопче от нерви.

— Да! — изстена тя.

Ръката му замасажира набъбналата пъпка и Бека ахна, щом пръстите на другата се плъзнаха по процепа на сърцевината ѝ, заиграха се в нейната мокрота и един дебел пръст проникна в отвора ѝ. Той го завъртя и започна бавно да го движи навън и навътре. Бедрата ѝ се разтърсиха и стискаха по-здроаво хълбоците му, опита се да го накара да влезе още по-дълбоко.

— Брон! — възкликна задъхана.

— Кажи, че си моя! — изръмжа той.

Очите ѝ срещнаха неговите и тя прехапа устни. Колкото и да ѝ се искаше да я доведе до върха, нямаше да се предаде толкова лесно. Плъзна длан по тялото си и опита да избути ръката му настрана. Предпочиташе сама да свърши, ако той искаше да играе тази игра.

Новия вид изръмжа, пръстът му се оттегли от женствеността ѝ и ръката му стисна китката ѝ. Дръпна я и я премести достатъчно близо до долната част на корема си, за да може да дразни слабините му. Погледна надолу и намести бедрата си, като палецът му продължаваше да си играе с клитора ѝ, доближавайки я до оргазма. Дебелата глава на пениса му докосна отвора на тялото ѝ. Новия вид срещна дръзко погледа ѝ и тласна напред.

— Моя си! — Изръмжа думите. Цветът на очите му сякаш потъмня. — Моя си, Бека! Никога не го забравяй!

Членът му се заби дълбоко в стегнатите ѝ дълбини. Увеличи темпото, като запази постоянен ритъм, с който пръстът му кръжеше над снопчето от нерви. Бека отметна глава, той пусна китката ѝ, хвана я за дупето и засили тласъците. Пръстите ѝ се забиха в покривката, защото започна да се плъзга назад. Той раздвижи и коригира положението на бедрата си, вземайки я под нов ъгъл и намери точното място, което я накара да се задъха и да изкреци името му.

— Моя! — изръмжа за пореден път. Членът му влизаше и излизаше, триейки онова място. — Кажй го!

Бека поклати глава. Тя не беше негова. Нямахше да му достави това удоволствие.

Новия вид оголи зъби и спря да се движи. Бедрата и палецът му замряха, оставяйки я да виси между ада и рая. Клиторът ѝ пулсираше, слабните я боляха, цялата беше напрегната — толкова близо беше до върха.

— Брон! — Едва си поемаше дъх. — Не спирай!

— Ти си моя! — изръмжа той. — Моя си, Бека! Искам да знаеш кой прониква в тялото ти и те кара да се чувстваш добре. — Тласна силно в нея и пръстът му притисна клитора.

Бека отметна глава, когато Брон влезе още по-дълбоко. Това не ѝ причини болка. Това беше най-прекрасното чувство на света. Изпълни я цялата, заравяше се все по-дълбоко и по-дълбоко в недрата ѝ, докато беше сигурна, че не може да поеме повече от него, но той се оттегли само за да забие отново. Бека стисна покривката и се замята в екстаз, извивайки ханша си срещу него.

— Толкова си красива! — каза дрезгаво и забърза темпото.

Младата жена скимтеше и стенеше, мускулите ѝ се стегнаха в очакване. Извика, когато интензивното удоволствие заля цялото ѝ същество. Беше толкова силно, че не можа да се спре и името му се изплъзна от устата ѝ.

Брон изрева. Звукът прогърмя из цялата стая и той се заби в тялото ѝ — последен, дълбок тласък. Топлата му сперма я изпълни. Притисна хълбоци в задника ѝ, за да се зарови в нея толкова дълбоко, колкото бе възможно. Тя дишаше тежко, напрежението отшумяваше.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я повдигнаха да се изправи, без да излиза от тялото ѝ. Тя отвори очи, когато усети, че я слага да седне на ръба на леглото.

— Целуни ме — настоя Брон.

Бека прокара език по долната си устна. Мъжът шумно простена, докато я наблюдаваше. Устата му се наклони и пое нейната. Тя му отвърна, приветствайки нежната целувка и се сгуши в него, когато я притисна към себе си с двете си ръце. Щом приключи с целуването, той вдигна глава.

Погледите им се срещнаха и задържаха, изучавайки се един друг. Брон проговори пръв.

— Аз съм твоят мъж — изръмжа тихо. — Никой друг няма да се грижи за теб, освен мен. Ще пребия всеки мъжкар, който се опита. Може да не искаш да претендирам за теб, може да отказваш да бъдеш моя половинка, но това не можеш да ми откажеш, Бека. Ще бъда на твое разположение по всяко време. Само аз ще живея при теб. Само аз ще те докосвам. Само моите устни ще те целуват.

— Брон — тихо произнесе името му. — Вече знаем...

— Не сега. Не спори с мен след това, което споделихме.

Тя затвори уста, съгласна, че моментът не бе подходящ да води битка с него — все още се чувстваше топла и удовлетворена.

С израз на съжаление, той бавно излезе от тялото ѝ и ѝ помогна да се изправи. Младата жена не се възпротиви, когато Брон отметна покривката, нежно я бутна да легне и я зави. Седна на ръба на леглото и се взря в нея. После протегна ръка и погали корема ѝ през завивката.

— Заспивай — нареди ѝ тихо и поклати глава. — Почини си. Сънят е полезен за бременните жени. Има нещо, за което трябва да се погрижа, но ще се върна след няколко часа.

Бека искаше да знае какво ще прави и защо смята, че може да ѝ нарежда да спи, но той изведнъж се наведе и я целуна по челото.

— Позволи ми да се грижа за теб, красавице. Нуждая се от това. Ще се върна и ще ти донеса още храна. Знам, че си яла скоро, защото подуших, когато влязох. Затвори очи и си почивай.

Бека затвори очи и усети как матрака се надигна при неговото ставане, чу го да се облича. Погледна през полуспуснатите си мигли, когато затваряше ципа на дънките си.

Брон бавно излезе от спалнята. Секунда по-късно се чу как входната врата се затвори след него. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги изтри.

Какво, по дяволите правя? Нямаше отговор на този въпрос.

* * *

Брон отвори вратата към коридора и огледа тримата притеснени офицери от Новите видове. Затвори зад себе си, шмугна се покрай своя приятел, за да напусне сегашния дом на Бека, и прецени ситуацията. С ръце на гърдите и заплашително изражение, Бийстъл беше застанал пред прага с гръб към апартамента на Бека, за да блокира влизането на охраната вътре.

Брон изви вежди, когато Бийстъл му намигна.

— Искаха да нахлуят в жилището, когато чуха, че се карате с жената. Опитах се да ги убедя, че нищо лошо не се е случило. Успя ли да заявиш правата си над нея?

Брон въздъхна.

— Тя е съгласна да използва тялото ми, но не иска да бъде моя половинка, все още.

Бийстъл поклати глава.

— Човешките жени са странни. Е, това е първата стъпка. Просто трябва да я убедиш. Звучеше като че ли се справяш добре.

— Нямам нужда от инструкции. — Брон се ухили.

— Добре е да го знам. — Приятелят му се усмихна в отговор.

— Отивам у дома да си приготвя една чанта с багаж. Ще се преместя при нея. — Засмя се. — Шокът ѝ скоро ще избледнее и тя ще се ядоса, но е много сладка, когато е бясна.

— Упорит си. — Бийстъл отпусна ръце от двете си страни. — Ти ще спечелиш.

— Надявам се. В противен случай може би синът ми ще успее да я убеди да стане моя половинка, когато порасне достатъчно, за да разбира за какво става въпрос.

Смеейки се, Бийстъл избута офицерите надалеч.

— Виждате ли? Нещата са наред. Вървете си. — После се вгледа в другаря си. — Сигурен съм, че двамата ще имате много синове.

Брон си пое дълбоко дъх.
— Мога само да се надявам.

ГЛАВА 18

Бека се събуди сама и се учуди, че всъщност бе заспала. Огледа стаята, Брон не беше там. Отметна завивките и се отправи към банята. Погледна се в огледалото и поклати глава на отражението си. „Той само те целуна и ти падна в леглото с него.“ Погледът ѝ се спусна надолу по голото ѝ тяло и се спря върху заобления корем. Извърна се настрани. „Не беше един от моментите, с които майка ти може да се гордее. Обаче татко ти е много секси и наистина целува страхотно.“

Тя регулира температурата на водата, влезе в душ кабината и затвори стъклената врата. Топлите струи отмиха следите от секса, но не и спомените. Изсипа сапун в дланите си и започна да го нанася по цялото си тяло. Въздъхна шумно.

„Слаб противник. Това е от хормоните. Да. Тотално съм затънала.“ Завъртя очи и се наведе под водните струи да отмие сапуна. „Загазили сме, хлапе!“ С нежни движения изми корема си. „Трябва да напиша имейл на дядо ти с някаква нова лъжа, за да му обясня защо съм закъсняла да се свържа с него.“

Вратата на банята изведнъж се отвори. Бека ахна и се обърна. Краката ѝ се подхлъзнаха и тя извика, докато трескаво търсеше за какво да се хване, за да предотврати падането. Две силни ръце я сграбчиха, преди да се удари в дъното на ваната. Ужасена се втренчи в Брон, наведен над нея в кабинката.

Остана безмълвна от преживяния шок, но беше благодарна, че бързите му рефлексии я спасиха от нараняване. Пръстите ѝ се вкопчиха в бицепсите му и той бавно я остави да стъпи на краката си.

— Можеше да почукаш. Не бива просто ей така да влизаш в нечия баня. — Най-накрая гласът ѝ се възвърна.

След като се убеди, че стои стабилно, той я пусна и грабна една голяма хавлиена кърпа. Уви я около тялото ѝ и внимателно започна да я подсушава, потупвайки я с едрите си длани.

— Чух те да говориш с някого и си помислих, че имаш компания. — Очите му блестяха гневно, докато оглеждаше наоколо. — С кого

разговаряше?

— С бебето.

Ръцете му замръзнаха и той се втренчи в издутия ѝ корем.

— Може да те чува? Нас? — Усмивка цъфна на устните му. — Не знаех. — Наведе се леко и приближи лице до закръглената издупина. — Здравей, малкия ми! Аз съм баща ти. Копнея да те държа в прегръдките си.

Определено е от хормоните, реши Бека, когато очите ѝ се напълниха със сълзи. Това, което той каза на нероденото им дете, беше много мило и я трогна.

— Четох книги за бременността. Учените мислят, че бебето не може да разбере думите, но чува гласовете и се научава да ги разпознава. Аз разговарям с него постоянно, може би е прекалено много, но бях сама дълго време.

Брон се изправи и срещна погледа ѝ.

— Никога повече няма да бъдеш сама. Преместих се тук.

— Ти какво? — Отново бе изумена.

— Казах, че ще се грижа за теб. Отидох да си събера багажа. Сега живея тук, с теб. Предадох задълженията си в Съвета на останалите. Те с радост ги поеха, така че сега ме имаш напълно. — Той се усмихна и това я накара да си спомни колко беше красив, когато лицето му грееше. — Изцяло съм твой.

Внезапно в душата на Бека се разрази буря от противоречиви емоции. Искаше ѝ се това да е истина. Вглеждайки се в сексапилните му очи си пожела никога да не го пусне да си иде, но той беше тук заради бременността ѝ. Брон беше готов на всичко, можеше да му го признае, но не го искаше по този начин.

— Не може да се преместиш тук.

— Вече го направих. — Мускулите на челюстта му се стегнаха. — Няма да спорим. — Погледът му се фиксира върху корема ѝ. — Нашето дете ще чуе.

— Недей да използваш собствените ми думи срещу мен! — кресна му ядосана.

— Отвори си устата!

Тя вдигна ръка и го хвана за брадичката.

— Не. Няма да ме целунеш отново и да ме накараш да забравя, че съм ти ядосана.

— Защо не? Върши работа. Не можем да спорим, докато споделяме секс.

— Значи си признаваш? Ти прави секс с мен само за да постигнеш това, което искаше!

Той сви широките си рамене.

— Защо се оплакваш? И двамата се наслаждавахме. — Ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ. — Липсваше ми, Бека. Разполагаме с достатъчно време, а и трябва да се опознаем един друг, докато се роди детето. Желая те. Това, че не можем да спорим докато споделяме секс, е само допълнително предимство. Никога не се съмнявай, че наистина те искам.

Тя пусна брадичката му и притисна длани към тениската на гърдите му, като го тласна леко назад.

— Говори, вместо да ме прелъстяваш.

Меко ръмжене излезе от гърлото му.

— Искам да правя и двете. Позволи ми сега да те отнеса в леглото.

— Не. Идеята е лоша. — Не искаше сърцето ѝ да бъде разбито отново, когато радостта от непознатото преминеше и той решише, че да бъде с нея е твърде голяма жертва. — Можеш да виждаш сина си всеки път, когато пожелаеш, Брон. Не е необходимо да живеем заедно, за да бъдеш част от живота му.

Красивите му сини очи, набраздени с жълти нишки, се присвиха. Ненадейно, той затегна хватката си и я придърпа здраво в прегръдките си. Изнесе я от банята, влезе в спалнята и нежно я положи на леглото. Едната му ръка стисна кърпата и я дръпна силно. Бека покри с длани гърдите си и сви крака към тялото. Впери поглед в лицето му.

— Отдръпни се!

Вместо да отстъпи, Брон сграбчи края на тениската си и с един замах я издърпа през главата си.

— Ще правя любов с теб!

— Не, няма да стане! Сексът не всеки път е отговор, когато не сме на едно и също мнение за нещо.

Той наклони глава, пусна дрехата и настъпи петата на едната си обувка, за да я събуе.

— Ще говорим след това. Желая те.

Бека грабна завивката, придърпа я върху тялото си и седна. Насочи цялото си внимание към него.

— Спри!

Той се ухили, събу другата си обувка и разкопча дънките. Погледът ѝ се плъзна надолу и тя видя как размърда задника си в тях. Беше готова да се закълне, че я дразнеше с начина, по който бавно ги смъкваше надолу. Неговият впечатляващ, твърд пенис изскочи на свобода, сочейки към нея и Брон се наведе, за да избута панталоните си до долу. Когато се изправи, Бека не можеше да не се възхити на гледката, която представляваше. И за да стане още по-лошо, той разтърси дългата си коса. Тя се плъзна по раменете му и надолу по загорялата му кожа.

Трябваше да си напомни да диша. Имаше нещо толкова първично в осанката му, когато беше гол, косата му се разстиляше свободно и през разтворените му устни се виждаха кучешките зъби.

Дълбоко от гърлото му излезе ръмжене, когато се наведе напред, постави длани върху матрака и котешките му очи се втренчиха в нея.

— Ти си моя, Бека. Можеш да го отричаш, колкото си искаш, но тялото ти знае истината.

Тя започна леко да се отдръпва назад, приближавайки към таблата на леглото. Тежестта му, затиснала завивката, ѝ попречи да я придърпа към себе си. Той бавно запълзя на ръце и колене, към нея. Бека не можеше да пропусне тежкия му член, стърчащ напред, и твърдия му като скала плосък корем. Друго меко ръмжене излезе между устните му и той спря на място.

— Не се бой от мен, красавице. — Едната от ръцете му се вдигна и се уви около глезена ѝ. С другата избута завивката надалеч. Издърпа краката ѝ, докато младата жена се оказа в легнало положение. Пропълзя отгоре ѝ и лицето му увисна над нейното, а твърдата му мъжественост докосна бедрата ѝ, които тя продължаваше да стиска.

— Отвори я за мен. Искам да науча и устата ти на истината.

Сърцето ѝ блъскаше лудо. Желаше го, но нямаше да му се даде пак толкова лесно. Една жена имаше гордост, дявол да го вземе. Мозъкът ѝ спря да функционира, когато видя всичкия този тестостерон надвесен над нея, но тя го принуди да заработи отново. Брон обичаше да използва собствените ѝ думи срещу нея, но играта се играеше от двама.

Бека погледна надолу. Цялата му тежест беше отпусната върху ръцете и коленете му, за да не я смачка под себе си. Тялото ѝ лежеше между разтворените му бедра и имаше достатъчно свободно пространство. Погледът ѝ срещна неговия, ръцете ѝ се вдигнаха и хванаха хълбоците му.

— Мислиш, че можеш да ме спечелиш с целувките си?

Той се втренчи в нея, без да каже нито дума, но веселието, искрящо в очите му, потвърди, че е точно така.

— Изправи се.

— Имам те точно там, където те искам.

— Изправи се и аз ще отворя уста.

Новия вид се поколеба, но повдигна горната част на тялото си и седна на раздалечените си колене. Намръщи се, когато тя също седна и внезапно обви длан около ствола на мъжествеността му толкова здраво, че той не можеше да помръдне. Въздухът излезе от гърдите му със свистене и тревога напрегна чертите му.

— Не се притеснявай — усмихна му се тя. — Няма да те нараня. Не се бой от мен, секси. Ти искаше устата ми отворена. Вярваш, че като ме съблазниш можеш да ме накараш да върша всичко, което пожелаеш, но тази игра се играе от двама. Научи това, скъпи.

Бека облиза устни и, без да престава да го гледа в очите, впи пръсти в бедрото му и приближи уста към главичката на пениса му. Езикът ѝ облиза върха, проучи повърхността му. Едва не се разсмя, когато очите на Брон се разшириха от изумление и той изръмжа.

Погледът ѝ се сведе към твърдия му член и тя го взе в устата си. Засмука го и започна да върти главата си под различен ъгъл, докато го обработваше бавно. Смучеше, после отпускате натиска на устните си и го дразнеше с език. Тялото му се разтрепери, от гърдите му се изтръгна ръмжене — животински звук, на който тя се наслаждаваше. Той си мислеше, че може да я контролира, но в момента тя беше тази, която водеше играта.

Бека вдигна поглед и видя, че Брон беше отметнал глава и стискаше с ръце бедрата си, най-вероятно, за да не я сграбчи. Пое го дълбоко в устата си, докато върхът на члена му не опря в задната част на гърлото ѝ и започна да го смуче силно, забързвайки движението на устните си.

— Бека! — изръмжа той.

Тя не обърна внимание на опита му да я разсее. Продължи да го обработва все по-бързо и палаво. Дланта ѝ върху хълбока му се плъзна нагоре към твърдия му корем, проучи твърдите мускули, които толкова много харесваше, докато пръстите ѝ докоснаха настръхналото му зърно. Хвана го между палеца и показалеца си и го оципа леко.

Сладкият му вкус започна да пълни устата ѝ и Брон изрева. Младата жена беше шокирана, когато изведнъж хвана главата ѝ и я дръпна от члена си. Спермата му се разля по гърлото и гърдите ѝ. Докато свършваше, той бутна тялото ѝ да легне, притисна с бедра ребрата ѝ и потърка ствола на пениса си между гърдите ѝ.

Новия вид се тресеше от силата на своето освобождаване, а Бека лежеше зашеметена. Не я бе наранил, но би могъл да го направи. Задните му части бяха малко над издутината на корема ѝ и ако се отпуснеше с цялата си тежест назад, можеше да я смачка под себе си.

Щом и последните тръпки от оргазма отшумяха, той отвори очи и се втренчи в нея.

— Не ме пренебрегвай, когато те предупреждавам. Едва не излях семето си в гърлото ти.

— Това беше целта — успя най-после да проговори тя.

— Щях да те задавя. Ние стреляме силно. Не си ли усетила, когато свършвам вътре в теб? Можех да те нараня.

Бека преглътна, не беше сигурна какво да му отговори. Брон изведнъж се отдръпна от нея, слезе от леглото, и се втурна към банята. Видя как голият му стегнат задник изчезна зад вратата и се помъчи да седне. Сърцето ѝ все още препускаше от страх заради начина, по който я бе проснал на леглото и скочил отгоре ѝ, макар че не ѝ бе причинил болка.

Водата в банята потече, после спря и Брон се върна, стъпвайки тежко, обратно в спалнята с мокра хавлия в ръце. Младата жена протегна ръка, знаеше, че я носи за нея, но остана смаяна, когато той седна, стисна я за рамото и я повали отново на леглото.

— Не исках да те плаша. — Започна внимателно да почиства шията и гърдите ѝ с топлата кърпа. — Не исках да те нараня. — Наведе се по-близо. — Много ми хареса това, което направи, но трябваше да отдръпнеш устата си накрая, когато те предупредих.

Бека не бе сигурна какво да каже — нещо, което много често ѝ се случваше с Брон.

— Отвори си устата.

— Почти не усетих вкуса ти, защото се отдръпна много бързо. С това ли смяташ да почистиш устата ми?

Устните му се впиха в нейните, езикът му нахлу в устата ѝ и той захвърли мократа кърпа настрана. Бека беше поразена от страстта в тази целувка. Тялото му се размърда и се надвеси над нейното. Бутна я да легне отново, като внимаваше да не отпускате тежестта си върху корема ѝ. Най-накрая прекъсна целувката. Погледът му зашари по тялото ѝ.

— Обичам да те гледам без дрехи. Толкова си бледа и мека. Толкова красива и мека.

Тя се намръщи.

— Ти каза мека два пъти. Това ли е твоят начин да ми кажеш, че съм напълняла в талията и задника?

Той изръмжа.

— Не. Харесвам те такава, каквато си.

Бека присви очи.

— Ти харесваш жените Нови видове. Те са високи и със здрави телосложения и толкова различни от мен. Аз съм мека, както се изрази. Бледа. Защо си тук, Брон? Сякаш вече не знам.

Той се навъси.

— Искам да бъда с теб.

— Глупости. Искаш да бъдеш достоен човек, а аз съм бременна. Ето защо си тук, но можеш да бъдеш баща на бебето и без да имаш връзка с мен. Ти...

Устата му отново покри нейната. Умението му да целува веднага я накара да изгуби волята си да се бори. Легна почти целия върху нея, като много внимаваше да не тежи на корема ѝ, и обхвана с длани гърдите ѝ. Тя започна да стене от насладата, която ѝ носеше грубата повърхност на пръстите му, докато си играеха с настръхналите ѝ зърна. Бека обви ръце около врата му, за да се държи. Накрая той отдръпна устни, и двамата дишаха тежко.

— Имам нужда от теб — измърка Новия вид.

Бека преглътна и кимна. И тя също имаше нужда от него, изключително много. Този мъж ѝ действаше като наркотик — целувката му беше като мълния, която моментално я възпламеняваше. Брон се отдръпна, изтърколи се по леглото и застана в края му.

Силните му ръце стиснаха глезените ѝ и я издърпаха към ръба на матрака.

— Какво правиш?

— Не искам да тежа на бебето. Ще те взема коленичил в края на леглото, както направихме преди. Това свърши работа.

Да, точно така. Но запази тази мисъл за себе си.

— Обичам начина, по който изглеждаш. Възбуждаш ме.

Погледът ѝ се спусна към кръста му и продължи надолу до твърдия му член, който сочеше към нея. Спомни си, че Новия вид се възстановяваше поразително бързо.

— Виждам.

— Бих предпочел да чувстваш, красавице.

Заля я желание и тя усети как между бедрата ѝ се разпростря топлина. Той коленичи, жаркият му поглед обходи тялото ѝ, проснато пред него.

— Отвори бедрата си за мен. Искам да те видя, да ти се любувам и да те вкуся отново.

— Не се чувствам много, ъ-ъ, удобно, да ме разглеждаш толкова отблизо. Искам да кажа, че съм бременна, Брон. Последния път ме изненада. Имам стрии.

Той се смръщи.

— Е, и?

— Никога не съм се чувствала удобно да показвам интимните си части. В разгара на страстта е едно, но аз още не съм възбудена.

Той прехапа устни.

— Даваш на други хора да гледат интимните ти части, а сега на мен отказваш? — изръмжа тихо и в тъмносините му очи пламна гняв.

Бека се поколеба.

— Моите... дявол да го вземе, просто не ми е удобно, разбра ли? Съпругът ми не беше заинтересован да вижда слабините ми, така че сега се чувствам неловко. Друг път не си искал моето позволение да го направиш и да ме гледаш долу в момент, когато не мога да мисля. Нека просто правим секс. Много обичам, когато си играеш с клитора ми, докато си вътре в мен.

Брон се намръщи.

— Вие сте били женени и той не е имал желанието да те проучва и ближе?

Младата жена поклати глава.

— Той обичаше да го правим на тъмно. Този разговор взе да става прекалено странен, Брон. Лежа тук гола посред бял ден.

— Аз не искам просто да те гледам. Аз искам да те вкуся, да опозная всяка частица от теб.

Бека се изчерви.

— Той никога не е правил нещо подобно.

Брон изръмжа и посегна към коленете ѝ, за да ги разтвори.

— Аз ще го направя. Отвори се за мен.

— Брон...

— Сега! — настоя дрезгаво. — Затвори очи, ако се срамуваш. Искам те отворена. Искам да опозная всяка една частица от теб и да я вкуся. Отвори се за мен, Бека! Сега!

По дяволите! Тя прехапа още по-силно устни и отпусна глава назад върху леглото. Разтвори крака. Знаеше, че лицето ѝ би трябвало да е яркочервено, тъй като бузите ѝ пламтяха от срам. Ръцете на Брон погалиха вътрешната страна на бедрата ѝ и я накараха да се разтрепери. Палците му се плъзнаха ниско надолу, толкова близко до кадифената ѝ сърцевина, че трябваше да се бори с порива да повдигне ханша си, за да му помогне да стигне до там, но вместо това се застави да диша.

— Ще се научиш да се наслаждаваш на това, Бека. — Гласът му беше мек и дрезгав. — Ще се отваряш за мен всеки път, когато поискам, защото ще знаеш колко много удоволствие ще ти дам. Само като те погледна тук долу и ще се възбуждаш, защото ще знаеш какво искам да направя и как ще се чувстваш.

Тялото ѝ веднага отговори на нежно произнесените му думи. Подскочи леко, когато Брон разтвори още по-широко краката ѝ и ги вдигна високо. Палците му разделиха срамните ѝ устни и разкриха розовата ѝ женственост. Усети дъха му върху клитора си. Сърцето ѝ биеше лудо, като знаеше, че той се намира толкова близо и интимно до нейните гениталии, колкото човек би могъл да бъде.

— Ти си много красива и тук — прошепна Новия вид. — Дръж бедрата си широко разтворени за мен, Бека. Не се стряскай.

Да не се стряска? Секунда по-късно ахна и разбра за какво се е опитвал да я предупреди. Усети как езикът ми проследи цепката ѝ. Можеше да се справи с това, но подскочи, когато нахлу в отвора на

тялото ѝ, тласна и се отдръпна. От гърлото му излезе тихо ръмжене. Езикът му облиза по продължение цялата ѝ сърцевина, изведнъж зъбите му одраскаха клитора ѝ. Тя изскимтя, когато устните му се заключиха около възбудената пъпка и я засмукаха. Мускулите ниско долу в корема ѝ се напрегнаха и зърната на гърдите ѝ станаха твърди като камъчета. Ръцете ѝ се вкопчиха здраво в завивките, трябваше да се държи за нещо.

Вниманието му изцяло беше съсредоточено върху снопчето от нерви, смучеше го и го подръпваше, а тя се мяташе в леглото. Не можеше да издържа повече, удоволствието стана толкова безмилостно, че тя понечи да събере краката си, но силните му ръце ги притискаха здраво и ги държаха широко разтворени. Той изръмжа, устата му започна да вибрира силно, но не се откъсна от плътта ѝ.

— О, Боже! — простена Бека. — Идва ми твърде много, скъпи. Почти боли. Не мога!

Ръмженето му стана по-високо, вибрациите се усилиха и тя започна да издава звуци, каквито никога преди не бяха излизали от устата ѝ.

Бека се чувстваше така, сякаш тялото ѝ всеки момент ще се разпадне на хиляди частици. Извика и отметна глава назад. Вълната на удоволствието я помете толкова силно, че изгуби способността си да мисли изобщо. Тялото ѝ се разтресе и тя извика отново. Брон я пусна.

Едва си поемаше въздух — усещаше как вагиналните ѝ стени пулсират. Новия вид се надигна и се наведе над нея. Очите ѝ се отвориха и се взряха в неговите. Напрегнатото му изражение бе почти плашещо. Никога никой не я бе гледал по този начин — с толкова много страст.

— Ти си моя, Бека. Кажи го!

Тя искаше. Дори отвори уста, но бързо осъзна какво се канеше да направи. Стисна здраво устни и задиша през носа. Брон затвори очи, сякаш се бореше с гнева си. Най-накрая се успокои, отвори клепачи и сграбчи бедрата ѝ, за да я смъкне от леглото. Той седеше на пода и тя се оказа в скута му, обкрачила тялото му. Твърдият му член остана като притиснат в капан между коремите им.

— Обвий врата ми с ръце и се дръж здраво!

След като направи това, което ѝ бе казал, дланите му стиснаха дупето ѝ, повдигнаха я и я наместиха, докато широката глава на пениса

му допря входа на нежната ѝ сърцевина, мокра от кулминацията. Натисна леко, промени ъгъла на проникване и продължи да я отпуска надолу. Стенейки, Бека притисна лице към гърдите му. Мъчително бавно навлизаше в тялото ѝ, докато се зарови дълбоко в недрата му.

Все още потръпващи, мускулите ѝ стиснаха възбудената му мъжественост. Тя усети болка, тъй като не се беше възстановила от последния оргазъм. Членът му беше толкова дебел и голям, че не бе сигурна дали тялото ѝ може да се справи с него толкова скоро. Заби нокти в кожата му.

— По-полека! — изхриптя тя. — Дай ми минутка да се приспособя.

— Щеше ми се да не беше така крехка! — изръмжа той. — Искам да те взема силно, бързо и дълбоко! — Отново изръмжа. — Да се заровя в теб толкова дълбоко, че да не остане нито частица от члена ми отвън и да те чукам, докато не можем повече да се движим. Но ще те нараня.

Изведнъж Бека почувства страх. Беше прекалено силен, за да се престори, че не го е усетила. Това, че беше бременна, изобщо не ѝ помагаше. Размърда бедра, опитвайки да се измъкне от него, но той изстена. Вместо да я освободи, ръцете му стиснаха здраво дупето ѝ и тазът му се залюля бавно. Лекото движение ѝ донесе удоволствие, което надделя над страха. Почувства се прекрасно, тласъците му бяха като балсам за онези чудесни нервни окончания, мускулите на нейната женственост се приспособиха и го засмукаха толкова здраво, че той изпита желание да забърза движенията си. Тя изстена. Брон се сдържа и продължи бавно да тласка в нея.

Той се бореше да запази контрол и спечели. Беше така плътно стегната около пениса му, че почти изпитваше болка. Мускулите ѝ го стиснаха силно и по стоновете, които издаваше разбра, че тя се наслаждава на това. Топките му се стегнаха, всеки момент щеше да се взриви, но се възпря. Започна да мърка, не можеше да спре вибрациите, които излизаха от гърлото му и залюля по-бързо бедра под своята жена. Тя извика и той изръмжа тихо. После направи движението отново.

Това беше нещото, което тя обичаше най-много. Измъчвайки и двамата, той го повтори. Зарови лице в рамото ѝ.

Спокойно, нареди на тялото си. Бъди нежен.

Нямаше да издържи, тя беше много страстна, прекалено стегната и беше стиснала члена му твърде силно, за да възпира кулминацията си още дълго. Опита се да мисли за нещо, което да го успокои, но стоновете ѝ, усещането за нея и аромата на възбудата ѝ го удавиха.

Пусна дупето ѝ, плъзна длан между телата им и потърси клитора ѝ. Пръстът му се завъртя около него в синхрон с тласъците. Бека изкрещя името му, щом оргазмът я заля отново. Той отметна глава и изрева, когато мускулите ѝ се стегнаха около пениса му и го засмукаха силно. Свърши толкова бурно, че видя звезди. Опитваше да улови дъха си и почти забрави да извади ръка измежду телата им и да притегли Бека в обятията си, докато струите сперма бележеха тялото ѝ отвътре.

Отвори очи, сведе поглед и разгледа красивото ѝ лице, опряно на гърдите му. Тя беше най-сексапилната гледка виждал някога.

— Причиних ли ти болка?

Младата жена поклати глава срещу кожата му.

— Добре. Ти полагаш на изпитание моите граници, Бека!

Тя прехапа устни и очите ѝ се напълниха със сълзи. Новия вид остана потресен, когато Бека внезапно се подпря на раменете му, за да се освободи от обятията му. Стана от скута му и се запрепъва неуверено към банята. Той скочи на крака.

— Бека? Къде отиваш? — Бързо я последва, готов да я подхване, но тя успя да се стабилизира. Новия вид се почувства объркан. *Защо очите ѝ се напълниха със сълзи? Защо прекъсна прегръдката на телата ни?* — Искам да те прегърна.

— Имам нужда от душ.

— Ще дойда с теб.

— Не — прошепна категорично и отказа да извърне глава, дори да го погледне. — Нуждая се да остана сама известно време.

— Бека — изръмжа разтревожен. Какво беше направил? Тя се наслаждаваше на секса!? Беше внимателен.

Бека влезе в банята и затвори вратата под носа му. Той хвана дръжката, но звукът от заключване на бравата достигна до ушите му. Остана много изненадан. Беше го заключила отвън! Тогава го обхвана гняв.

— Бека? Отвори вратата!

Тя не му обърна никакво внимание и пусна душа. Защо не му отговаряше? Защо искаше да отмие неговия аромат и семето му?

Задъха се от силната болка, която го прониза, усети отхвърлянето ѝ направо в душата си. Беше се втурнала да се изкъпе, за да премахне всяка следа от споделения между двамата им секс.

Пръстите му стиснаха рамката на вратата и се вкопчиха в нея. Искеше му се да реве, да разбие и отстрани от пътя си проклетата врата, но се страхуваше, че ще я изплаши. Можеше отново да се подхлъзне във ваната и той нямаше да бъде до нея, за да я хване. Предишния път, когато бе загубил самообладание, тя беше отказала да го види.

Последното нещо, което искаше, бе, тя да изпитва ужас от него.

Пое си дълбоко въздух и издиша, опитвайки да си върне контрола. Но болката остана. Просто желаше Бека да бъде негова, да чувства към него онова, което той чувстваше към нея и да го приеме. Вместо това, тя не можеше да търпи миризмата му върху тялото си.

Наведе глава и сълзи напълниха очите му. Беше обърнал много нещата и не знаеше как да ги оправи. Всеки път, когато Бека го отблъскваше, усещаше как щастието все повече му се изплъзва.

Брон закри из спалнята, но вниманието му остана приковано към вратата на банята. Би трябвало да разбие ключалката и да влезе при нея. Спря и изръмжа. Знаеше, че се налага да се противопостави на подтика си да влезе и да грабне жена си. Какво се беше случило?

Затвори очи и си спомни как огледа лицето ѝ, след като бяха правили секс, и видя сълзите ѝ. Порази го ужасна мисъл и той се втурна към телефона. Тя изглеждаше измъчено. Беше ли я наранил? Беше ли се държал прекалено грубо с нея?

Тя каза, че не е, но може би беше излъгала?

Дявол да го вземе!

Приключи разговора и навлече дънките си. До ушите му достигна слаб звук. Тялото му се скова и всички мисли излетяха от главата му. Втурна се към банята. Контролът му напълно рухна, когато чу резките поемания на въздух и мекия звук на плача ѝ. Рамото му нацели вратата, дървото с трясък се счупи и отхвъркна навътре, и с цялата си скорост Брон влетя при жена си.

Бека опитваше да се бори с желанието си да плаче, докато седеше във ваната и топлите струи на душа я обливаха. Брон се беше издал със своето обяснение. Каза ѝ, че предпочита грубия секс и че ще

трябва да се сдържа. Това само ѝ показва още по-ясно и разбираемо нещата и тя знаеше, че трябва да сложи край на всичко.

Болеше. Беше се влюбила в Брон твърде бързо, знаеше го много добре, но сърцето ѝ не искаше да слуша. Той беше честен още от самото начало, когато ѝ заяви, че не иска да има никога нищо общо с човешка жена. Харесваха му силните и издръжливи жени Видове, защото би могъл да ги чука така, както желаше.

Положи длани върху корема си. Бебето беше единствената причина Брон да се опитва толкова усилено да се сработи с нея. Но тя беше правила тази грешка и преди. Омъжи се за мъж, когото беше обичала, а той я бе искал по погрешни причини. Смяташе, че нещата между тях ще се получат, че той ще иска да си я върне обратно, но не го бе направил.

Раменете ѝ се разтресоха силно и с мъка потисна желанието си да плаче. Болката от проваления ѝ брак едва не я уби тогава, беше се надявала, че може да го спаси, че Брадли ще я заобича, ако положи повече усилия. Беше млада, глупава и наивна.

Но сега не беше нито едно от тези неща.

Обичаше Брон, а той искаше само бебето. Беше сигурна, че ще вложи повече старание от Брадли, за да функционира връзката между тях, но тя знаеше, че е по-добре да сложи край, отколкото да се надява. Веднъж вече беше преминала през това. Болката щеше да бъде много по-голяма, отколкото тогава. А животът без Брон... да ѝ се налага да се сблъска с деня, когато той щеше да е в някое друго легло, докосвайки друга жена... ридания разтърсиха тялото ѝ.

В съзнанието ѝ изникнаха спомени за някои от опитите да спаси брака си. Без значение, какво беше направила, винаги се чувстваше така, сякаш бе разочаровала Брадли. За първата им годишнина стори всичко необходимо, за да оживи техния печален сексуален живот. Сготви вечеря и запали свещи из цялата стая. Посрещна го на вратата, обула високи токчета, сложила жартиери и черна коприна. Брадли само я погледна, намръщи се и ѝ каза, че изглежда като проститутка. Беше много ядосан и прекара нощта на дивана. Гледа я през цялото време, като че ли е непозната, и тя осъзна, че бяха само двама души, които са се озовали заедно, а не би трябвало. Беше се почувствала жалка и се зарече никога повече да не бъде същата жена. НИКОГА!

Това беше един безкраен и порочен кръг, в който Бека се чувстваше като най-голямото разочарование за Бродли, чак до деня на неговата смърт. Сега беше Брон. Тя не беше това, което той искаше и от което имаше нужда. Нямаха нищо общо помежду си, бяха от два различни свята и единственото свързващо ги нещо беше бебето, растящо в утробата ѝ. Нямаше да може да преживее този вид мъка отново, да участва в една връзка, обречена от самото начало.

Не можеше да спре сълзите, капещи от очите ѝ. Загуби всякакъв контрол и избухна в плач. Притисна с ръка устата си, за да заглуши звуците и остави болката да се излее.

Трясъкът от счупването на вратата беше толкова силен, че я накара да си поеме рязко въздух. Брон отвори със замах вратата на душ кабината. Шокът, който изпита, пресуши сълзите ѝ, когато Новия вид падна на колене до ваната.

Силните му ръце я хванаха под коленете и около кръста, повдигнаха я и здраво я притиснаха към гърдите му.

— Толкова съжалявам, красавице — изрече дрезгаво. — Не исках да те нараня. Не подуших кръв. Каж ми къде те боли.

Отне ѝ секунди, за да дойде на себе си. Брон я държеше в обятията си, където я бе издърпал изпод душа. Той седна на пода в банята с нея в скута си. Зарови лице в косата ѝ, прегърна я още по-силно и я залюля, сякаш искаше да я утеши.

Той си мислеше, че е пострадала. Това я потресе.

— А-Аз... не съм наранена. Пусни ме. — Подсмръкна, освободи едната си ръка от притиснатите им тела, за да избърше сълзите си и си пожела да има кърпичка. Вдигна глава и видя страха в очите му. Притеснение. Той беше убеден, че ѝ е причинил физическа болка. — Брон, не съм наранена по този начин. Наистина съм добре. Ще те намокрят целия. Пусни ме.

— Не. — Той успя да се изправи, с нея в ръце, нещо, което само някой много силен можеше да направи и я отнесе от банята. — Толкова съжалявам, Бека. Опитах се да бъда нежен.

Той мислеше, че я е наранил физически и звучеше виновно. Това я разкъса вътрешно.

— Не си ме наранил. Добре съм.

— Бека — изръмжа той, — ти плачеше. Аз ти причиних болка.

Положи я нежно на леглото и дръпна завивката леко да я покрие. Легна до нея. Ръцете му я прегърнаха и внимателно я придърпаха да легне на една страна. Обви се плътно около нея, сякаш тялото му можеше да я защити. Това беше много мило и я накара да го заобича още повече, отказа се от опитите си да запази самообладание. Защо не можеше да я обича? Нещата щяха да са толкова съвършени, ако можеше. Горещи сълзи потекоха от очите ѝ и тя зарови лице в постелята. Заплака отново. Проклети хормони!

— Тук съм, красавице. С теб съм — изгука той. — Всичко ще бъде наред.

ГЛАВА 19

— Съжалявам, красавице. Предпочитам да нараня себе си, отколкото теб.

В гласа на Брон прозвуча такова истинско страдание, че Бека се принуди да овладее емоциите си.

— Не си виновен ти. Кълна се, че не ме нарани по време на секса. Това е... просто... аз. В главата ми е такъв хаос. Моля те, Брон, не си ме наранил.

— Тогава, защо плачеш? Погледни ме в очите, когато ти говоря.

Тя подсмръкна.

— Ние нямаме нищо общо. Аз не съм това, което искаш. Ти... — Тя отново подсмръкна. — Нещата между нас няма да се получат. Трябва да престанем да се виждаме. Ако не сложим край на връзката си сега, когато дойде бебето ще стане още по-трудно.

Тялото му зад нея се напрегна.

— Аз няма да те оставя, Бека. Никога. Ти си моя.

Младата жена заплака отново. Чу се затръшване на врата и тя помисли, че е от някой друг апартамент. Брон я държеше здраво в прегръдките си, гърбът ѝ бе притиснат в гърдите му.

— Тук съм — прозвуча задъханият глас на Триша. — Какво се е случило?

Бека се напрегна, вдигна глава и погледна към другата жена. Лекарката беше облечена в розов анцуг и носеше чанта. Погледите им се срещнаха и Триша тръгна към леглото.

— Брон заяви, че може да те е наранил по време на секса, Бека. Къде те боли? Имаш ли кървене? Спазми?

— Тя каза, че не съм я наранил. — Новия вид въздъхна. — Не знам защо плаче, но виждам болката в очите ѝ, Триша. Как да ѝ помогна?

Лекарката пусна чантата и седна на ръба на леглото. Погледна Бека в очите, пълни със сълзи.

— Какво има, Бека? Говори с мен. Брон е много притеснен. Повярвай ми. Когато един мъжки Вид се обади за помощ по този начин, той наистина е много разтревожен. Случайно да ти е причинил болка по време на секса? Кажи ми.

Бека прехапа устни.

— Бях женена и преди.

Триша премигна.

— Спомням си. Бях много изненадана, когато разбрах, защото фамилието ти име е същото като на баща ти.

— Върнах си обратно моминското име, след като съпругът ми почина.

— Чувстваш се виновна заради бебето, защото той е мъртъв? — Чертите на Триша се смекчиха. — Това е нормално, но ти знаеш, че не трябва.

Бека избърса сълзите.

— Бракът ми беше нещастен.

Другата жена я погледна състрадателно.

— Страх те е да се ангажираш отново. Това е разбираемо.

Бека поклати глава.

— Брадли беше инвестиционен посредник. Той искаше съпруга с много пари, а дядо ми беше богат. Мислил си е, че моят дядо ще му се довери и ще му позволи да оперира с парите му, ако се ожени за мен. Въобразявах си, че ме обича. А се оказа, че не аз съм била това, което той е искал.

— По дяволите! — Триша ѝ подаде кърпичка, която извади от чантата. — Много съжалявам.

— Какво е инвестиционен посредник? Защо е искал дядо ти? За какво? — Брон подпря глава на ръката си.

— Той си е мислил, че женитбата му с Бека ще го направи богат, чрез семейството ѝ — отговори му Триша. — Това е най-долното нещо, нали? — обърна се тя към Бека.

Бека си издуха носа.

— Брадли не знаеше, че дядо ми е решил да остави всичките си пари за благотворителност и аз няма да бъда богата след смъртта му. Получих само половината от недвижимата му собственост. Съпругът ми беше бесен, когато разбра, че дори не е позволено да продаде къщата ми. Дядо беше поставил условие, че баща ми също трябва да е

съгласен с продажбата, тъй като е собственик на другата половина. А татко никога няма да го направи. Никога. С други думи, Бродли не можеше да се докосне до собствеността ми.

— Браво на дядо ти! — промърмори Триша.

— И за да станат нещата още по-лоши, аз го карах да се чувства неловко пред приятелите му, тъй като не разбирах нищо от неговата работа или онова, което той правеше. Нямахме нищо общо. Опитвах се да бъда това, което мислех, че той иска, но така и не успях да го направя щастлив. И двамата бяхме нещастни. Единствената причина, поради която не се разведохме беше, че той не искаше да си признае, че е грешал за всичко. Това щеше да го постави в още по-неловко положение, отколкото аз го бях направила, а то беше лошо за бизнеса. Хората му поверяваха парите си, тъй като беше семеен мъж, а не някой разведен тип, който пие, прави партита и се държи като плейбой. А аз не се разведох, защото баща ми беше заявил, че правя най-голямата грешка в живота си, като се омъжвам за Бродли. Аз съм голям инат и непрекъснато си мислех, че ако се старая повече бих могла да обърна нещата и да спася брака ни.

В стаята настъпи тягостна тишина. Бека се радваше, че не може да вижда Брон, който се бе притиснал в гърба ѝ. Знаеше, че няма да е в състояние да продължи да говори, ако трябва да го гледа в очите. Беше много важно да го накара да разбере защо плаче и защо никога не биха могли да бъдат заедно.

— Съпругът ми имаше рядко срещан сърдечен дефект, за който не знаехме. Откриха го по време на аутопсията. Бродли не беше с мен, когато почина. Аз излъгах и казах, че е бил на бизнес пътуване, но това не беше вярно. Ние почти нямахме сексуален живот. Той рядко ме докосваше. Мислех... че... — Тя подсмъркна. — Мислех, че нещо не е наред с мен. Толкова се стараех да разбера какво правя грешно и какво желае той сексуално, но опитите ми само го разгневяваха още повече. Започна да ми крещи и да спи на дивана.

Брон тихо изръмжа и прегръдката му се стегна. Бека не се обърна да го погледне, очите ѝ останаха приковани в Триша.

— Полицията дойде у дома да ми съобщи, че Бродли е починал в апартамента на друга жена. Имали са връзка в продължение на месеци и той е бил наел жилище, на няколко пресечки от къщи, за тяхно любовно гнезденце. Харесвал е едни неща... Обичал е да носи кожа и

любовницата му да го налага с камшик. Възбуждал се е от болката. Когато получих личните му вещи от следователя, точно това имаше в чантата му. Бил е облечен в кожен костюм, когато е получил разрив на сърцето. В момента на смъртта му, тя го е пляскала. Разговарях с психиатър, след това. Бях доста обърквана емоционално. Тя ми обясни, че някои мъже искат да бъдат контролирани по начина, по който очевидно Бродли го е правил. Те се наслаждават на този вид болка и се възбуждат от нея. Той е знаел, че аз никога няма да се съглася на това. Ето защо рядко ме докосваше. Ето защо... — Бека избърса очите си. — Без значение какво съм опитвала, никога нямаше да мога да го направя щастлив.

— Съжалявам — проговори тихо Триша. — Психиатърката е била права. Чувала съм за това и преди. Някои мъже се женят за съвсем нормални жени, но имат и тъмна страна, която крият. Измамата и лъжите са начина им на поведение.

Бека сви рамене.

— Това вече няма значение. Просто не искам да направя същата грешка втори път и в крайна сметка отново да бъда нещастна. Няма да мога да го понеса.

Лекарката се намръщи.

— Не съм сигурна, че разбирам.

Бека се прокашля.

— Брон, може ли да говоря с Триша насаме?

— Не! — Той я притисна още по-силно към себе си. — Каж ми защо плачеш и защо тъжиш за мъртвия си съпруг! Все още ли го обичаш?

— Бога ми, не! — Бека веднага съжали за избухването си. Впери поглед в другата жена.

— Говори с мен и забрави, че той е тук. Брон е много притеснен и трябва да знае защо си толкова разстроена. — Гласът на Триша се смекчи, когато погледна към Новия вид. — Ти просто мълчи и я остави да говори.

Бека си пое дъх.

— Първия път, когато видях Брон си помислих... — Тя подсмръкна. — Помислих си, че има най-красивите очи, които съм виждала. Той беше толкова възбуждащ. Бях привлечена от него веднага. Аз... — Изведнъж се разсмя. — Помислих си, че с това тяло

от него ще стане страхотен стриптийзъор и си пожелах да мога да го видя без дрехи.

Триша се усмихна.

— Те обичат да танцуват. Брон трябва да те заведе в бара на хотела.

— И тогава той ми обясни защо никога не би се докоснал до такава като мен.

Новия вид се напрегна.

— Бека...

Лекарката го стрелна с поглед.

— Млъквай! Нито дума! Остави я да говори. Щом не искаш да напуснеш, по-добре се успокой и не я прекъсвай.

Той тихо изръмжа, но не пророни и дума. Вместо това се намести още по-удобно в леглото и Бека осъзна, че няма да си тръгне.

— Продължавай! Разказвай! — подкани я Триша. — Искам да чуя това. Защо не е искал да бъде с теб?

— Мисли, че ние сме твърде крехки. Той не обича да се сдържа. Харесва да прави по-груб секс, отколкото нашите тела могат да понесат.

Триша не изглеждаше изненадана.

— Те наистина могат лесно да ни наранят. Понякога използват зъбите си и са много агресивни. Това ги плаши, Бека. Има много мъже Видове, които заявяват, че никога няма да докоснат човешка жена точно поради тази причина. Страхуват се, че ще ги наранят... по някакъв начин. Ще ги разкъсат отвътре. Че могат случайно да счупят някоя кост. Повечето предпочитат да се борят с жената преди секс. Ако мъжът ми се бореше с мен по начина, по който някои от тях го правят, вероятно щях да бъда непрекъснато в гипс. — Триша се усмихна, за да смекчи думите си. — Но Слейд не ми причинява болка. Ако се боиш, че Брон ще те нарани, мога да те разбера, но вие двамата ще се научите как да балансирате така, че никой да не пострада.

— Не ме е страх, че ще ме нарани. — Бека поклати глава. — Но онова, което беше с Бродли, се повтаря отново. Нима не виждаш? Брон се нуждае от неща, които никога не мога да му дам. Той не може да бъде толкова груб, колкото му се иска и непрекъснато ще се тревожи дали не ме е наранил. Винаги ще трябва да се контролира, макар и това

да не му харесва. Сексуално, той се нуждае от нещо, които никога няма да може да получи от мен.

Брон тихо изруга.

— Бека, всичко е наред. Нямам нужда от това. Не желая да бъда груб с теб. Притеснявам се да не ти причиня болка, защото предпочитам да нараня първо себе си.

— Въпросът е — продължи Бека, — че аз не съм това, което ти искаш. Не съм в състояние да ти дам нещата, от които се нуждаеш. Не мога да си позволя да се влюбя, както направих преди, след като знам как ще свърши всичко. — Обърна глава и погледна Брон в очите.

— Аз...

Тя го прекъсна.

— Твоето негодувание ще нараства. То беше силно и ясно, докато още не се беше свързал с мен, Брон. Усетих го. Ти прави секс с мен, защото бяхме хванати в капан и можехме да се опрем само един на друг. И честно изрази отношението си към човешките жени, когато се срещнахме за първи път. Нямаме нищо общо помежду си, ние сме от два различни свята и ти си тук само заради бебето. Ако не бях забременяла, никога повече нямаше да ме видиш. Няма да направя това, Брон. Няма да се опитвам да изграждам една връзка, която предварително е обречена на неуспех. Ти ще се отдръпнеш от мен и ще започнеш да ми изневеряваш. Аз ще разчитам на теб, ще те обичам, и това ще разбие сърцето ми. Защото ти ще си тръгнеш. Ето затова плача. Защото по този начин ме нараняваш. Няма да мога да преживея всичко това отново.

Той избърса с палец потеклите по бузите ѝ сълзи.

— Бека...

— Не. — Тя подсмръкна. — Дори не си мисли да го отричаш. Не можеш да направиш това. Ти изобщо не ми се обади, дори не дойде при мен да си вземеш багажа. Няма начин нещата да се променят. Чаках шест седмици, с надеждата да се обадиш и да ми кажеш, че това, което се случи между нас, означава нещо за теб. Е, получих отговор за себе си, и не съществува нещо, което можеш да кажеш или направиш, за да го опровергаеш. Ако се опиташ, значи си лъжец. Сега ме пусни. Гладна съм. — Тя опита да се измъкне от ръцете му. — Пусни ме, Брон. Ние ще останем приятели заради бебето, но не ми пробутвай

повече този боклук, защото отказвам да ти позволя да разбиеш сърцето ми. Сега се отдръпни!

— Не! Аз те исках! Но ми беше наредено да не се свързвам с теб. Притеснявах се, че ако ме видиш отново, това само ще ти причини болка. Вече беше преживяла една травма, а тези от Видовете, които са свързани с хора, явно им носят само опасности. Мислих за теб през цялото време!

— Пусни я! — нареди Триша. — Трябва да поговорим, Брон. Тя трябва се успокои малко, преди да ѝ кажа нещо. Довери ми се.

Новия вид се отмести, давайки на Бека възможност да стане. От изражението му личеше, че го прави против волята си. Бека се измъкна от леглото, уви одеялото около тялото си и отиде до гардероба да си вземе дълга тениска. Не погледна изобщо назад, преди да напусне стаята.

Използва втората спалня, за да се облече, сгъна завивката и отиде в дневната, откъдето се обади да ѝ донесат вечеря. Знаеше, че те ще откликнат бързо. Приблужи се до дивана и се строполи върху него.

Триша и Брон останаха в спалнята.

— Как мога да я накарам да престане да плаче? — Брон изглеждаше разочарован. — Никога не съм искал да я нараня. Желая я, но всички ме уверяваха, че това не е правилно. Беше ми наредено да не се свързвам с нея. Надявах се, че ще ми се обади, но тя не го направи. Как мога да поправя това?

Лекарката погледна към Новия вид, който стана от леглото и закрочи.

— Наранил си чувствата ѝ, Брон. Когато си се запознал с нея, тя те е харесала, а ти си ѝ дал да разбере, че никога няма да поискаш да имаш отношения с човешка жена. След това ви отвлякоха, по време на изпитанието сте станали много близки и тя се е надявала, че си променил мнението си и я желаеш. Когато, след спасяването ви, не си ѝ позвънил и не си поискал да я видиш отново, се е почувствала много наранена, защото очевидно изпитва нещо към теб. Знаем, че ти е било наредено да стоиш далеч от нея и защо. Тя все още е наранена и това е от съществено значение. Сигурна е, че не си изпитвал нищо към нея, докато не си разбрал за бебето.

— Изпитвам чувства — отвърна мрачно. — Исках да ѝ се обадя, исках да отида при нея, но не исках да ѝ причинявам болка. Всички

разправяха, че ще направя точно това. Мислех за нейните чувства. Тя видя ужасни неща, когато бяхме отвлечени и се сблъска с това, с което ние се бяхме справяли в миналото. Виждах в очите ѝ ужас, а понякога и страх. Мислех, че ще преживее същото, ако ме види отново. Оставих на нея да се свърже с мен. Надявах се всеки ден, но тя не го направи. Защо тя не дойде при мен, щом е имала чувства? Защо? — Спря да крачи и се взря в Триша. — Щастлив съм заради бебето. Аз я спечелих. Това я прави моя и точно това искам. Защо не може да го разбере?

Триша прехапа устни.

— Ние не сме от Новите видове, Брон. В нашия свят обикновено мъжете преследват жените.

— Аз чета книги и модерните жени искат да са доминантни в отношенията.

Лекарката се усмихна.

— Да, добре. Но повечето от тези неща, за които пише в книгите, не се отнасят за всички жени. Аз харесвам, когато мъжът се съобразява с мен, отваря ми вратите и поема отговорности. Половинката ми е Вид, нали си спомняш? На моменти Слейд се държи като варварин и аз обичам това в него. Не прекалявай и не я нападай, че не е взела под внимание чувствата ти, жените искат мъжете да падат в краката им. Очаквала е, че ще дойдеш да превземеш замъка.

— Какъв замък?

Тя се усмихна.

— Това е една поговорка. Искала е да идеш при нея и да ѝ кажеш, че си променил мнението си за човеците. — Триша стана сериозна. — Ти не си го направил и сега тя смята, че искаш само бебето. Бека носи твоя син и си мисли, че искаш да бъдеш с нея само заради детето. Нито една жена не иска да бъде с мъж, който я желае само защото е забременяла от него.

Брон се навъси.

— Бека промени моето мнение за хората и аз я искам. Детето е бонус, но дори и да го нямаше, аз пак щях да я искам.

— Трябва да говориш с нея, Брон. Тя си мисли, че заради бебето ще се чувстваш като хванат в капан с нея. Безпокои се, че може никога да не те удовлетвори сексуално и ти ще тръгнеш да търсиш други жени, за да задоволяваш нуждите си. Страхува се, че заради различията помежду ви, не можеш да я обичаш и ще бъдеш нещастен с

нея. Съпругът ѝ никога не я е обичал и не я е направил щастлива. Била е много зле наранена емоционално.

— Аз не съм той — изръмжа Новия вид. — Никога няма да я намразя и никога няма да потърся друга жена. Тя ме задоволява напълно.

— Съпругът ѝ се е оженил за нея по погрешни причини, Брон. Ти се опитваш да претендираш за нея по неправилни причини. Тя не бива да бъде твоя половинка, защото носи детето ти. Трябва да бъде твоя половинка, защото я обичаш и искаш да прекараш остатъка от живота си с нея. Бебето би следвало да бъде само резултат от тази любов.

— Ще говоря с Бека.

— Внимавай как се държиш с нея, защото е била наранена от друг мъж. Трябва да бъдеш много търпелив и да запазиш самообладание.

— Аз нямам търпение.

Триша се изправи и вдигна чантата си от пода.

— Това е добър момент да се научиш.

Новия вид проследи с поглед лекарката, докато напусне спалнята и изчака да чуе затварянето на вратата на хотелския апартамент. Направи няколко дълбоки вдишвания, в опит да подреди мислите си, преди да се запъти към хола.

Бека седеше на дивана. Погледите им се срещнаха. Брон бавно пристъпи към нея, падна на колене в краката ѝ и потърси очите ѝ. Тя не плачеше вече, но тъжното изражение, което видя в тях, едва не изтръгна сърцето от гърдите му.

— Разбрах защо плачеш, Бека.

— Не ми причини болка в леглото. Не искам да си мислиш, че си го направил. Съжалявам, че те натоварвам с моето минало, но изглежда не разбираш защо не можем да бъдем заедно.

— Още щом те срещнах бях запленил от теб.

Тази декларация я изненада и очите ѝ се разшириха.

— Признавам си, бях покорен напълно, когато вирна задника си пред мен, за да смениш чаршафите на леглото. Искаш ли да знаеш какво желях да направя? — Не изчака отговора ѝ. — Исках да падна на колене зад теб и да те докосвам, Бека. Исках да поема аромата ти, да

опитам вкуса ти и да заровя пениса си дълбоко в теб. Искях да чуя как стенеш от удоволствие, докато не извикаш името ми.

— Но аз съм човек!

— Никога преди не съм пожелавал човешка жена, но те исках, Бека. Това ме шокира и ме ядоса.

Тя прехапа устни.

— Защо?

— Никога не съм разбирал защо някои мъже от моя вид са били привлечени от твоя и приемат човек за половинка. Всичко, което познавам са нашите жени, Бека. Не беше ли плашещо за теб да бъдеш привлечена от мен?

— Бях леко изненадана, но ти си много красив. За мен няма значение, че сме различни.

— Когато ни отвлякоха, ти преживя това, на което бях подложен в миналото — затворен, принуден непрекъснато на тестване и контролиран от други, в постоянен страх дали не съм им полезен повече. Понякога убиваха някои от нас. Ти беше принудена да ме докосваш, за да могат да получат пробите от спермата ми. Чувствах се твърде виновен, за да се наслаждавам, но въпреки това го правех. В това отношение, съзнанието ми е изкривено, също като на похитителите ни. Мислех, че ще ти бъде по-добре без мен, но продължавах да те желая, Бека. Много ми липсваше, след като бяхме спасени, и те искам обратно в живота си. Страхувах се, че може би ме мразиш заради онова, което бе принудена да изтърпиш.

Бека се взря в очите му, с надежда, че искреността, която вижда там е истинска, а не само желание от нейна страна.

— Никога няма да те намразя заради онова, което се случи с нас. Ти ме крепеше, утешаваше ме, но трябва да призная, че не бих се забъркала в тая ситуация, ако имах избор. — Погледна надолу към заобления си корем, преди отново да срещне очите му. — Това беше секс за утеха.

— Много ми харесваше да те докосвам. Ето защо се чувствах виновен. Ти си толкова мека и толкова красива, Бека. Желаях те до болка и се радвах да бъда заключен с теб в една клетка. Бях едва ли не благодарен, защото можех да те докосвам. Никога не съм мислил, че ще ми бъде хубаво да съм с човешка жена, но беше, Бека. Беше много повече от хубаво. Почувствах, че си правилната за мен, красавице.

Твоето докосване и аромата ти. Твоето тяло около моето. Ти беше перфектна за мен. Разбираш ли? Погледът в очите ти, вкусът на устните ти, усещането за онова местенце, което не исках да напусна, ме подлудяваха ежедневно, откакто бяхме освободени.

— Това не е вярно. Щеше да ми се обадиш, ако толкова много си искал да ме видиш. Но ти не го направи.

— Така ми бе наредено и трябваше да се съглася, че може би само ще ти причиня болка. Вярвах, че ще дойдеш при мен, ако искаш да ме видиш. Разсъждавам като Вид, защото съм точно такъв. Нашите жени са много безцеремонни и агресивни, и винаги ни казват какво искат. Направих грешка, трябваше непременно да те потърся.

Младата жена бе занемяла, искаше ѝ се да му повярва. Най-сетне гласът ѝ се възвърна.

— Ако не беше това бебе, ние никога нямаше да се видим отново. Щеше да продължиш живота си и да забравиш за мен. Бебето не е причина да се започне една връзка, Брон. Няма да остана с теб, само защото съм бременна.

— Зарадвах се, когато научих за детето. — Пое си дълбоко дъх и се успокои. — Това ме прави негодник, нали така? Доволен съм, че моето потомство расте вътре в теб. Когато ми казаха, че лекарката ти е дала лекарства, за да е сигурна, че няма да забременееш, исках да крещя от ярост, защото, ако семето ми покълваше в теб, знаех, че мога да те имам отново и отново, тъй като щях да имам право на теб. — Той присви очи, ноздрите му се разшириха. — Аз може да съм гадно копеле и негодник, но дявол да го вземе, Бека, никога не бих могъл да те намразя или да се чувствам хванат в капан от теб заради това бебе. Ти трябва да се чувстваш попаднала в клопка, защото няма да ти позволя да си отидеш. Може да си ужасена от факта, че си бременна с моето дете, но аз съм много доволен от развитието на нещата. Триша ми каза, че трябва да имам търпение, но това, от което се нуждаеш, е, ти да осъзнаеш, че си моята половинка и ми принадлежиш. Трябва да престанеш с тази борба, защото ме подлудява.

— Аз не съм половинката, която ще те направи щастлив.

Той изръмжа.

— Защо мислиш така?

— Винаги ще те ядосвам. Ти непрекъснато ми ръмжиш и ми се зъбиш, освен това докато правим секс, ти трябваше да се сдържаш, а

очевидно не желаше. Признай си, Брон. Нямах ли да бъдеш много по-доволен, ако не трябваше да си толкова внимателен? Не би ли се чувствал много по-добре, ако можеше да направиш всички неща, от които знаеш, че ще ме заболи?

Очите му се взряха в нейните.

— Ти не беше девствена. Била си и с друг мъж, Бека. Била си омъжена. Съпругът ти те е докосвал. Моето докосване, също като неговото ли беше?

— Не. — Поклати глава, без да сваля очи от неговите. — Не може изобщо да се сравнява. Съвсем различно е.

Той кимна.

— Тогава трябва да разбереш, че това, което изпитвам с теб, не може да се сравнява с нищо, изживяно до сега. То е много повече. Много по-силно. Най-доброто, Бека. Никога не съм се чувствал така, както се чувствам с теб. Караш ме да усещам толкова много нови неща и греша, ако си мислиш, че не ми харесва, когато се докосваме. Ти ме правиш щастлив повече, отколкото някога съм бил. — Обхвана в шепи лицето ѝ и погледът му се плъзна по него. — Ти ме караш да стена, красавице. Не съм го правил с нито една женска, освен с теб. Това, че трябва да се контролирам, за да не те нараня, докато споделяме секс, всъщност ме кара да се чувствам много по-добре, когато в края се освобождавам от контрола, преди да те изпълня със семето си.

— Искам да ти вярвам.

— Няма да те лъжа. След като ни откриха и ни пуснаха от клетката, исках да ударя Трей, защото те прегръщаше. Не ми харесва да те докосват други мъже. Имах желание да те грабна на ръце и да те изнеса от там, да те взема с мен, за да те пазя. Но знаех, че не мога. Ти не харесваш властни мъже. Чух, когато с Трей говорехте за това в твоята кухня. Аз съм доминант, Бека.

Тя изведнъж се разсмя.

— Вярно ли? Шокирана съм!

Новия вид се усмихна.

— Сарказъм. Знаем, какво означава това.

На вратата се позвъни и Брон стана.

— Аз ще взема храната.

Той отвори, на прага стоеше Брийз с количка за сервиране. Тя се втренчи в него с мрачно изражение.

— Брон?! Бях дежурна по кухня. Ето храната й.

Бека трепна. Това беше жената, с която той бе имал среща в деня, когато бе пристигнала в Резервата. Брон хвана количката и я дръпна в стаята. Брийз хвърли поглед на Бека от вратата, пое си дълбоко въздух и влезе вътре. Затвори вратата след себе си.

Брон се извърна и от устните му се изтръгна злобно ръмжене. Жената се притисна до дървената повърхност и впери очи в Бека.

— Искан да поговорим. Може ли, заради смелостта ми, да кажеш на Брон да ми позволи да разговарям с теб, преди да е разкъсал гърлото ми? Важно е.

Новия вид заплашително пристъпи към жената, но Бека реагира моментално.

— Брон! Спри!

Мъжът замръзна на секундата и обърна глава към нея. В очите му се четеше ярост.

— Предупредих я да не идва тук и никога да не разговаря с теб. Ти много се разстрои, когато пристигна в Резервата и ме видя с нея. Срещата ни беше невинна, но ти повярва, че съм решил да споделя секс с нея. Не го направих.

Бека изучаваше другата жена.

— Здравей, Брийз. Какво искаше да ми кажеш?

Брийз гледаше навъсено.

— Помниш името ми?!

— Целият ден остави дълбока следа в съзнанието ми.

— Не знаех, че носиш детето на Брон, а и вече бях наясно, че с него няма да имаме среща. Съжалявам за това, което казах. Тайгър те докосваше, а нито един мъжкар не ще позволи на друг да се докосне до неговата половинка, и аз си помислих, че той е бащата на бебето ти. Брон не е излизал с мен, нито с някоя друга, откакто се върна, след като беше отвлечен от хората на Мерикъл. Това исках да ти кажа.

Бека почувства огромно облекчение. Брон беше отменил срещата си с Брийз, а тя нямаше причини да лъже. Беше готова да се довери на думите й.

— Благодаря ти, че ми каза. Оценявам го. Наистина.

Брийз кимна.

— Той обясни ли ти за отношенията между нашите мъже и жени?

— Само отчасти.

Жената Нов вид погледна предпазливо Брон, преди да се приближи по-близо до Бека.

— Може ли да говоря, докато се храниш? Обещавам да не те разстройвам и да не казвам болезнени за теб неща. Смятам, че това ще те накара да се почувстваш много по-добре и по-щастлива.

Бека се поколеба, но кимна.

— Искаш ли да седнеш?

Брон изръмжа.

— Не мисля, че това е добра идея. Не искам отново да плачеш. Ние се смеехме, преди тя да дойде.

— Имам приятели от човеците — заяви Брийз. — Нараних я с думите си, когато споменах за нашата среща. Ще я накарам да се почувства по-добре, Брон, кълна се. Бих искала да бъде нейна приятелка.

Той се намръщи.

— Седни — настоя тихо Бека.

Брон не изглеждаше щастлив, но ѝ донесе храната и голяма чаша мляко. Постави ги пред нея и се обърна към количката за сребърните прибори, предвидени за човешката жена.

— Заповядай, яж. — И се настани до нея.

Брийз седна на един стол.

— Жените Видове не искат взаимоотношения по начина, по който човешките жени го правят — обясни тя. — Знаеш ли нещо за живота ни, преди да ни освободят?

— Малко. — Бека започна да реже пържолата.

— Често ни събираха с нашите мъже, за да правят тестове за разплод. През целия ни живот някой ни е нареждал какво да правим и с кого да го правим. След като бяхме освободени започнахме упорито да се съпротивляваме срещу заповедите. Не искаме мъжете да ни казват какво да правим. Затова доминираме над тях. А те са точно такива. Властват със същата лекота, с която се хранят и дишат. Поради тази причина се съгласяваме да имаме само временен полов контакт с нашите мъже, ако ни се прииска сексуално удовлетворение. От много време насам не се срещаме с един и същи мъжкар повече от веднъж. Не искаме да си въобразяват, че желаем нещо повече от тях, освен секс. Успях ли да го обясня добре?

Бека беше малко шокирана, но разбра всичко и кимна.

— Между Брон и мен няма никакви любовни чувства. Не е нужно да ревнуваш, да се разстройваш или да се чувстваш заплашена от мен, затова, че си бяхме определили среща. Двамата сме от едно и също съоръжение за тестване. И сме били събирани заедно за разплод много пъти през годините. Но въпреки това не изпитваме любов един към друг по начина, по който хората го правят, когато имат връзка. Аз го уважавам, ние сме приятели и ме е грижа какво се случва с него. Това е всичко. Той беше в депресия, след като се върна при нас, и аз го принудих да се съгласи да прекарва времето си с мен, с надеждата да го развеселя, тъй като ми е приятел и се притеснявам за него. Когато нашите мъже решат да се свържат с женска, това е много по-различно от споделянето на секс. Обвързването е ангажимент да остане с една и съща жена за цял живот, тук вече са намесени и емоции. Той няма да докосне никоя друга, освен теб. Те са яростно лоялни към половинката си. Обяснил ли ти е всичко това?

— Не.

— Не знаех. — Брийз ѝ се усмихна. — Брон ми разказа за теб. Спомена ли ти? След като беше отвлечен и го върнаха, той се зъбеше на всички. Много му липсваше. Мислеше за теб през цялото време. Настроението му беше отвратително. Мнозина се страхуваха, че ще ги нарани, а Брон обикновено е много весел и добродушен. Но не беше такъв, след като се върна, защото искаше теб. Каза ли ти това?

Бека бе забравила да яде. Вниманието ѝ бе фокусирано върху Брон. Той я гледаше мълчаливо и сви рамене.

— Нали ти казах, че нямам намерение да те оставя да си идеш и че исках да дойда да те взема. Но мислех, че ще ти навредя повече, ако ме видиш.

— Вярно е — заяви тихо Брийз. — Дори ми каза, че иска да дойде у вас, да те метне на рамо и да те отведе в дома си. Искаше да се заключи с теб вътре, докато не посади потомството си в теб. — Погледна към корема ѝ. — Желанието му се е изпълнило.

Бека знаеше, че седи със зяпнала уста. Погледът ѝ потърси очите на Брон, но той гледаше свирепо Брийз.

— Мисля, че каза, че ще я направиш щастлива и няма да я разстройваш. — Изръмжа тихо. — Сега ще я накараш да се ужасява от мен.

Брийз поклати глава.

— Не. Така тя ще знае, че имаш чувства към нея. И че те са достатъчни, та да искаш да направиш всичко, за да я задържиш при себе си. Ти копнееше да сложиш бебе в корема ѝ и така да я принудиш да стане твоя половинка само за да можеш да я пазиш. Не мисля, че това ще я изплаши, след като вече се е случило. Сега ще знае, че си я искал, преди да разбереш за детето. — Брийз се усмихна на Бека. — Той каза, че му се ще да опитва отново и отново, докато не постави семето си в теб, така че да не можеш никога да го оставиш, защото се страхува от човешките разводи и не може да си представи някога да те загуби.

Смаяна, Бека погледна към Брон. Беше изпълнена с надежда, че Брийз казва истината. Това променяше всичко, значи той действително я е искал, преди да разбере за бременността ѝ.

Лицето му беше намръщено.

— Не се страхувай от мен.

— Решихме, че след осем или девет бебета Брончета ще бъдеш твърде уморена, дори да помислиш да си идеш. Достатъчен ли е този брой, за да те изтощят дотолкова, че да не можеш да го напуснеш? — Брийз се усмихна.

Изведнъж Бека се разсмя, погледът ѝ се съсредоточи върху Брон. Обърканото му изражение я развесели още повече. Тя обгърна с ръце корема си и се разтресе от смях.

— Бека? — Той загрижено я докосна по ръката.

Тя успя да се успокои и избърса сълзите си.

— Искал си да ти родя твоя собствена малка армия от мини Брончета, за да ме задържиш при себе си, така ли?

— Беше просто една мисъл. — Червенина плъзна по бузите му.

Бека се усмихна и се обърна към другата жена.

— Благодаря, че ми каза всичко това, Брийз. Ти наистина направи нещата много по-ясни и аз го оценявам.

Брийз се усмихна и се изправи.

— Добре. Сега ще ви оставя насаме, за да можете да си поговорите.

Брон въздъхна, щом тя напусна апартамента. Бека се обърна с лице към него и забеляза предпазливия му поглед.

— Страхуваш ли се от мен сега?

Бека не се поколеба да седне в скута му. Прехвърли крак и намести задника си върху бедрата му. Видя изненадата в очите му, когато го възседна и обви ръце около врата му. Озадаченото му изражение бе възхитително.

— Не. Не се страхувам от теб. Вярвам, че наистина ме искаш и то не само заради детето. — Засмя се. — И макар да звучи странно, мисля, че твоя план за осем или девет деца е доста романтичен и сладък.

— Никога няма да мога да разбера човешките жени, но със сигурност ще се постарая да разбера теб, красавице.

— Ти наистина си искал да дойдеш да ме вземеш и да ме отведеш със себе си в дома ти, така ли?

Ръцете му стиснаха бедрата ѝ, пръстите му погалиха плътта ѝ.

— Казаха ми, че нямам право да го направя и че после ти ще ме намразиш още повече.

Бека се наведе напред.

— Отвори си устата.

Той го изпълни без колебание. Бека впи устни в неговите, езиците им се срещнаха. След няколко минути двамата се озоваха в спалнята. Брон я съблече и нежно я положи на матрака.

— Обичам да гледам как се събличаш. — Усмехната, тя го наблюдаваше докато сваля дрехите си в края на леглото.

— Обичам да те гледам гола.

Бека погали корема си.

— Имам стрии.

Погледът му проследи ръката ѝ.

— Мисля, че те са красиви и са причинени от детето ми, което расте вътре в теб.

Най-накрая свали дънките си.

— Оставам да живея при теб и никога няма да те напусна. — Взря се очите ѝ. — Нуждая се от теб, Бека. Искам да бъда там, където си ти и няма никога да си отида. Ние си принадлежим.

— Аз и не бих те молила да си идеш.

Брон се усмихна.

— Ще бъдеш ли моя половинка?

— Това е завинаги, нали така? Подобно на брака?

— Не. Не е като брака. Тук не съществува развод и никой не може да напусне другия. Ще си принадлежим взаимно завинаги. Никога няма да те оставя и ще направя всичко, за да те уверя, че е така.

Бека се взря в невероятните му очи.

— Ще бъда твоя половинка.

Усмихна ѝ се.

— Отвори си бедрата за мен, Бека.

Тя разтвори крака широко и също му се усмихна. Брон се качи на леглото, от гърлото му излезе тихо мъркане. Големите му длани погалиха кожата ѝ, докато надвесваше тяло над нейното. Покри с леки целувки корема и бедрата, приближавайки все по-близо до кадифената ѝ мекота.

Бека затвори очи.

— Боже, чувствам се невероятно!

Брон се засмя.

— Обичам вкуса ти и звуците, които издаваш. Обичам те, Бека.

Главата ѝ рязко се вдигна и тя се вторачи в него, сърцето ѝ препусна лудо заради една напълно нова причина.

— Обичаш ме?

Той я гледаше в очите, когато намери клитора ѝ с език.

— Ммм. Да, красавице. Обичам всичко в теб.

Тя му повярва.

— И аз те обичам.

Той въздъхна и почти безмилостно я нападна с топлата си уста, смучейки и лижейки влажната ѝ сърцевина. Пръстът му се плъзна вътре в тялото ѝ, намери точното местенце, което я накара да полудее от наслада, и бързо я доведе до оргазъм. Задъхана отвори очи, когато Брон я притисна към матрака. Бедрата ѝ се увиха около кръста му, дебелият му член бавно проникна в нея, докато я изпълни цялата.

— Ти си моята половинка, Бека — изръмжа грубо той. — Аз съм твой. Кажи го, красавице.

Когато погледна в изпълнените му със страст екзотични котешки очи, тя усети за първи път истинско щастие и завинаги.

— Аз съм твоята половинка — потвърди. — Ти си мой.

Той наведе устни на един дъх разстояние над нейните и тихо изръмжа.

— Обичам те. Никога не се съмнявай в това. Ти си всичко за мен. Искам те и се нуждая от теб.

Тогава тласна силно и се заби дълбоко в тялото ѝ, докато устата му поглъщаше нейната в страстна целувка, а езикът му повтаряше онова, което вършеше пенисът му.

Заляха я усещания — прекрасен, див екстаз. Това беше повече от горещ секс — сега половинката ѝ правеше любов с нея, и го доказваше с всеки мощен тласък на хълбоците и извиване на езика си. Тялото ѝ се напрегна, тя отскубна уста от неговата и извика името му, докато свършваше. Брон я последва, ревящ нейното.

Държаха се здраво един друг, диханията им се смесваха. Бека се усмихна.

— Аз съм твоята половинка.

— Да — прошепна той, целувайки шията ѝ. — Ние си принадлежим и ще бъдем щастливи.

ГЛАВА 20

Седнал зад бюрото си, Джъстис Норт, лидерът на НСО, наблюдаваше Тим Оберто. Притеснен, Тим също се взираше в него. Джъстис изпитваше страх, налагаше се да каже на човека новината, а нямаше представа как ще реагира. Джеси, неговата половинка, влезе в офиса. Новия вид се намръщи, изненадан от появата ѝ. Тя го погледна в очите, сви рамене и му намигна.

— Тим беше мой шеф. Познавам го много по-добре от теб и мисля, че аз съм тази, която ще се справи с положението.

Джъстис се поколеба. Част от него изпита облекчение, но другата продължи да се притеснява, че мъжът ще изгуби самообладание. Той забеляза непоколебимото изражение, изписано върху красивото лице на половинката си и кимна в знак на съгласие. Нямаше как да ѝ откаже, защото после щеше да го обвинява, че не ѝ вярва. А той ѝ се доверяваше, с целия си живот.

Джеси облиза устни и сведе поглед към устата на съпруга си. Мълчаливо му обеща, че по-късно ще му покаже колко високо цени доверието му. Успокоен, Джъстис се облегна назад в стола си. Неговата половинка беше в състояние да се справи с ръководителя на човешката работната група и трудната ситуация. Тя беше жестока.

— Здравей, Тим! Как си? — Младата жена седна на ръба на бюрото.

— Джеси! — Тим се усмихна и тялото му се отпусна. — Какво правиш тук? Искам да кажа, знам, че сега работиш за НСО и имаш връзка с Джъстис, но защо присъстваш на тази среща?

— Аз пожелах така. Джъстис и аз се оженихме.

Тим ахна изумен. Погледна единия, после другия и отново се усмихна.

— Е, дяволите да ме вземат! Поздравления!

Джеси се засмя.

— Благодаря! — Обърна се към съпруга си. — Никога не съм била по-щастлива.

Джъстис също се засмя.

— Нито пък аз. Джеси изпълни живота ми. Когато в бара заявих претенциите си върху нея, то беше завинаги, Тим. Бракът беше нормално продължение на това. Аз уважавам вашите човешки традиции.

— Страхотно! — кимна Тим. — Радвам се за вас двамата. Заради това ли назначи тази лична среща, Джъстис? Ти каза, че има нещо общо с човек и Нов вид. Имате ли нужда от помощ за повече охрана? Уверен съм, че когато медиите научат, ще се вдигне страшен шум и портите ще бъдат обсадени от репортери и протестиращи. Но ще се справим.

— Не. Не е за това. Успяхме да запазим брака си в тайна. Срещата ни е свързана с много личен въпрос, който включва и теб.

Тим се намръщи.

— Мен?

Джъстис кимна. Тогава Джеси се изправи и седна на стола до бившия си шеф. Тя стрелна с поглед мъжа си, преди да съсредоточи цялото си внимание върху Тим.

— Трябва да запазиш своя професионализъм и да останеш спокоен. Изслушай ме, преди да избухнеш от ярост. Можеш ли да го направиш за мен, Тим?

Той я гледаше объркан.

— Добре.

Джеси пое дълбоко дъх.

— Отнася се за отвличането на Ребека и Брон от служителите на Мерикъл Индъстрис.

Лицето му моментално се напрегна от гняв.

— Има ли друга заплаха за моето момиче?

— Трябва да останеш спокоен, нали така? — Джеси го наблюдаваше внимателно. — Имам нужда от теб като професионалист. Остави чувствата си настрана за няколко минути, докато приключи с обяснението. То включва Ребека, но тя е съвсем добре, щастлива и в безопасност. Не мисля, че има някаква заплаха за нея. Съвсем никаква. Можеш ли да запазиш спокойствие и да ме изслушаш?

Възрастният мъж не изглеждаше много сигурен, но кимна.

— Ситуацията е била много стресираща и Ребека не ти е казала всичко, което се е случило. Страхувала се е, че ще изпаднеш в ярост.

Изведнъж Тим сграбчи облегалките на стола си.

— До дяволите, Джеси! Била е изнасилена, нали? Излъгала ме е и затова отлетя за Европа. Знаех си! Дори мисля, че знам кой го е направил! Видях драскотините от нокти по него и белега от ухапване. Това копеле е изнасило бебчето ми, нали?

— Тя не е била изнасилена — увери го Джеси. — Успокой се и ме остави да довърша!

Той стисна зъби и кимна рязко.

— Лекарката, която е наредила да ги отвлекат, е разработила лаборатория и продава сперма от мъжките Видове. Решихме да не те запознаваме с подробностите, защото се страхувахме, че ще си помислиш най-лошото. Продавала е пробите на чуждестранни лица и фирми, които все още търсим. Разполагала е с трима мъже от кучешкия вид, но се е нуждаела от котешки и е планирала да отвлече впоследствие и примат. Контактът ѝ в Европа е искал да купи пълен комплект от Видовете — примати, кучешки и котешки. Предполагам, че има черен пазар там. Списъкът им с искания включва и бебета Нови видове. Те се опитват да открият начин как да удължат живота на сперматозоидите, получени от мъжете Видове и с помощта на човешки сурогатни майки да създадат множество деца за продажба.

— Те са я пробвали с тези мъже, така ли? — Очите на Тим се напълниха със сълзи. — Току-що си разбрала? Само с един ли е била или с всички тях?

Джеси поклати глава.

— Казвам ти това, защото ситуацията е била стресова. Лекарката е искала проби от Брон, които не са били, хм... — Тя погледна към половинката си за помощ.

— Прикачвали са ги към някаква сексмашина, която ги е карала да стигат до оргазъм, за да получат нужните им проби. — Джъстис въздъхна. — Поискали са от Бека да вземе проби от Брон, защото вярвали, че е негова приятелка и ще го възбуди без употребата на медикаменти. Трябвало е да вземе пробите чрез манипулиране на пениса му.

— Мътните да ги вземат! — Тим скочи от стола. — Подозирах, че тя е била тази, която го е ухапала и одраскала. Ребека искаше да говори с него, най-вероятно да се изправи срещу това копеле, но аз я убедих, че това няма да стане. Държах ги на разстояние един от друг.

Намръщена, Джеси се изправи.

— Седни, веднага! — Тя се намръщи. — Как успя да ги държиш на разстояние? За какво говориш?

Възрастният мъж седна, но изпитваше ярост, лицето му бе бледо.

— Тя искаше да говори с него и ми казаха, че и той искал да се срещне с нея. Изобщо не ме интересува, ако той съжالياва или каквото, по дяволите, е искал да каже. Той нарани момиченцето ми и аз няма да му позволя да го направи отново. Използвах нашия терапевт да му каже, че тя е много травмирана. — Той погледна към Джъстис. — Знаех, че ще попреча на кучия син да говори с бебчето ми, ако терапевтът препоръча те да не се срещат и й казах, че той не иска да говори с нея и да я вижда. Ако е искал да й се извини, е адски зле. Очевидно тя е била много разстроена и замина, за да избегне болката от спомените. Знаех си, че нещо се е случило, дявол да го вземе! Знаех си, че тя лъже и той е бил замесен.

— Какъв избор е имала тя, освен да те излъже, Тим? Не се е случило нищо толкова лошо, колкото си мислиш. Ето слушай. Говорих с Ребека, тя няма нищо против това, че Брон я е докосвал. Обстоятелствата са били ужасни, той е трябвало да бъде прикачен към онази машина. Дъщеря ти е видяла това да се случва с един от другите и е била ужасена, разбираш ли? Тя е харесвала Брон, те са споделяли една клетка и са станали много близки. — Джеси пое дълбоко въздух. — Наистина близки, Тим. — Тя се наведе, за да го погледне в очите. — Те са се харесали. Следиш ли мисълта ми? Започнали са да изпитват чувства — дълбоки — един към друг.

Тим беше бесен.

— Искаш да ми кажеш, че той е чукал дъщеря ми, и е бил убеден, че на нея й харесва. Тя го е ухапала и одраскала. Очевидно я е наранил.

Джъстис изръмжа много разгневен.

— Джеси ти обяснява, че те са се влюбили. Той никога не е принуждавал дъщеря ти да го докосва, напротив. Помолил я да стои настрана и е бил готов да го упоят и да го прикачат към машината, за да му вземат проби. Тя не е позволила.

Джеси въздъхна.

— Той не я е наранил, Тим. Чувствата им са били взаимни, но дъщеря ти се е страхувала, че ще го убиеш, ако разбереш, че нещо се е

случило между тях. Мислила е, че може да изоставиш работата си с НСО. Брон е вярвал, че тя не иска да го види след освобождаването им, защото това ще засили болката ѝ от спомените за преживяното в ръцете на онези мерзавци. Не мога да повярвам, че си принудил терапевта да излъже. — Тя се намръщи. — Но това ще го обсъдим по-късно. Определено трябва да наемем нов, който няма да можеш да сплашваш. Брон е искал да я защити и тя е искала същото за него. Те се обичат. Мисля, че погрешно си изтълкувал любовното ухапване и... хм... драскотините, които е оставила по него по време на секс. Той не я е наранил.

Възрастният мъж остана замислен за една дълга минута.

— Затова ли отиде в Европа? — Намръщен, той се втренчи в Джеси. — Паднала си е по това момче и твърде много се е страхувала да ми каже, защото си е мислила, че ще го убия?

— Тя не е в Европа. Излъгала те е и за това. — Джеси въздъхна. — Дъщеря ти е на север в Резервата.

Тим беше шокиран.

— Защо?

— Тя е бременна. Двамата с Брон ще си имат бебе. — Джеси задържа поглед върху бившия си шеф. — Никой не знае, че човек и Нов вид заедно могат да заченат бебе, така че не бива да се хвалиш на когото и да е, че ще ставаш дядо. Това ще постави Ребека и бебето в опасност заради враждебно настроените групи, медиите и всеки, който мрази Видовете. Но това не важи само за нея, а за всички Нови видове и човешки жени. Враждебно настроените групи ще пощурят — е, ще луднат повече, отколкото са вече. Чудовищата, дето искаха да правят големите пари ще отвлекат повече жени така, както постъпиха с дъщеря ти и ще се опитат да уловят повече от нашите мъже, Тим. Разбираш ли ме? Ти ще бъдеш дядо и ние искахме да знаеш. Ребека и Брон са влюбени и живеят заедно.

Тим седеше зашеметен.

— Можеше да ми каже.

— Страхувала се е, че ще се опиташ да убиеш Брон и го е защитавала от теб, Тим. Тя го обича. Ти си ѝ забранил да има нещо общо с него и не се обиждай, но аз съм работила с теб и напълно разбирам дъщеря ти. Понякога можеш да бъдеш голям кретен. Като вземеш някакво решение, никой не е в състояние да те разубеди.

Джъстис проговори тихо:

— Тя се е страхувала, че ще ни намразиш и не е искала това да се случи.

По лицето на Тим преминаха много емоции, най-накрая той се втренчи в Джеси.

— Ти си омъжена за един от тях. Той дали ще се отнася добре с нея?

Младата жена се засмя.

— Джъстис ще направи всичко за мен, Тим. Всичко. Той е толкова покровителствено настроен, че чак не е забавно. Те не са като обикновените момчета. Брон никога няма да удари дъщеря ти или да ѝ изневери. Ако е необходимо ще умре, за да я направи щастлива. Имаме други две смесени двойки, които очакват бебета. Мъжките Видове почти никога не оставят жените си сами. Угаждат им ужасно много. Имаме вече родено едно дете, бащата се отнася към него и към половинката си по един и същи начин. Видовете никога не са имали нищо свое, никога не им е било позволено да обичат, и сега е невероятно, че могат да имат всичко това, Тим. Да си призная честно, ако имах дъщеря, щях да се надявам да се влюби в един от тях. Бих спала по-спокойно нощем, знаейки, че тя е щастлива. Ребека ще бъде целият свят за Брон и когато се роди детето, то ще бъде част от този свят. Двамата ще бъдат всичко за него.

— Искам да видя дъщеря си и Брон.

Джеси впери в него поглед, изучавайки лицето му.

— Ядосан ли си на Брон? Ще се опиташ ли да му навредиш, Тим? Ребека ще те намрази завинаги, ако го направиш. Тя се съгласи да бъде негова половинка, което означава много повече от брак при Новите видове. Това е обет да бъдат изключително само един с друг, докато някой от двамата умре. И е много по-сериозен ангажимент, с много повече отговорности, отколкото нашия брак.

— Просто искам да ги видя — заяви тихо Тим. — Искам да се уверя, че тя е щастлива и че той наистина се грижи за нея.

Джъстис посегна към телефона си.

— Ще се обадя да подготвят хеликоптера за полет до Резервата. Всички заедно ще отидем да ги видим.

— Имам една молба, когато пристигнем там — настоя възрастният мъж, гледайки към Джъстис. — Дъщеря ми беше омъжена

преди за един боклук. Той винаги беше много добър в преструвките, но мен не успя да ме заблуди. Имам една идея и бих искал разрешението ти да я осъществя. Ако си съгласен, това напълно ще ме успокои.

Джъстис се поколеба.

— Какво искаш?

* * *

Бека беше нервна.

— Ами, ако се опита да те убие?

Брон се засмя.

— Сигурен съм, че Джъстис му е взел оръжието, а физически не може да ме надвие.

— Не го наранявай. Той ми е баща.

— Не бих го направил. — Тъмносините му очи блеснаха развеселено. — Всичко ще е наред, Бека. Той ще види, че сме щастливи заедно и ще се успокои.

— Надявам се да си прав.

Брон пристъпи до нея, привлече я в прегръдките си и взе лицето ѝ в шепа.

— Баща ти ще види колко много те обичам, красавице. Също така ще види колко много ти ме обичаш и че искаме това бебе. — Ръката му остави лицето ѝ и погали закръгления ѝ корем. — Когато се роди синът ни, той ще го обича също като нас.

Бека кимна.

— И аз те обичам и съм сигурна, че си прав. Просто съм притеснена. Познавам баща си и той е такъв маниак на тема контрол и е твърде покровителствено настроен. Като реши нещо, никой не е в състояние да го разубеди.

— Тогава, Тим ще трябва да реши, че ние ще бъдем щастливи заедно и че се радва за нас.

Тя се усмихна сърцато.

— От устата ти звучи толкова лесно. Сега се чувствам малко по-добре.

— Всичко ще бъде наред. Жадна ли си?

Младата жена поклати глава и се усмихна.

— Добре съм. Тревожиш се прекалено много за мен.

Брон се усмихна.

— Няма такова нещо като прекалено много, когато си загрижен за някого. Целуни ме.

Бека се изправи на пръсти и обви ръце около шията му. Когато устните им се сляха, Новия вид измърка и придърпа половинката си по-близо. Ръцете му сграбчиха задника ѝ и го стиснаха. Бека прекъсна целувката и се разсмя, отпусайки се обратно на пети.

— Ние сме на публично място. Баща ми може всеки момент да се появи. Дръж ръцете си на по-подходящо място, Брон.

— Това беше едно подходящо място. — Очите му заблестяха развеселено.

— Да, така е, но по-късно. Аз съм малко гладна.

Брон внимателно я заведе до стола на съседната маса — чакаха Тим Оберто в кафенето на хотела.

— Седни. Какво искаш за ядене?

— Не знам.

— Седни, аз ей сега ще се върна.

Бека проследи с поглед мъжа си как отиде до бюфета. Докато пълнеше една чиния, той непрекъснато поглеждаше към нея. Половинката ѝ обичаше да я гледа — докато спи, в банята, дори когато се любеха. Младата жена се усмихна. Особено, когато се любеха. Брон се върна няколко минути по-късно. Очите ѝ се разшириха, когато той постави чинията на масата.

— Това е много храна. Не мога да я изям всичката, Брон.

Той взе една вилица и огледа съдържанието на чинията, преди да набоде една скарида. Поднесе я към устата на съпругата си.

— Взех ти по малко от всичко, което имаше. Може да опиташ по хапка от всяко нещо и да видим кое ще ти е най-вкусно.

Бека отваряше уста, той ѝ подаваше хапки. Тя дъвчеше и се усмихваше, докато се взираха един в друг. Брон направи пауза, за да ѝ даде време да вдигне сламката към устните си и да отпие мляко, после продължи да я храни.

— Знаеш, че мога да правя това и сама, нали?

— Знам. Но на мен ми харесва да те храня, красавице.

— Мразя да ям сама. — Тя погледна към чинията и взе едно кюфте от раци. — Отвори!

Той отвори уста. Когато Бека поднесе хапката, Брон изведнъж се приведе напред и заедно с парчето кюфте лапна и пръстите ѝ. Засмука ги в устата си, преди да погълне рачешкото месо.

— Ммм. Много вкусно.

* * *

Тим се облегна на стола.

— Видях достатъчно. — Той погледна към Джъстис и Джеси. — Дъщеря ми е щастлива, а Брон се отнася чудесно с нея, мога да видя колко много я обича.

Джъстис кимна.

— Аз няма да им кажа, че ги подслушваше от съседните маси и инсталира камери, за да можеш да ги наблюдаваш от стаята и да слушаш какво си говорят помежду си. Това ще напомни на Брон за нашия плен в съоръженията за изпитване.

— Благодаря, че ми позволи да го направя. Просто исках да ги видя заедно, без да знаят, че ги наблюдавам. Ето така можеш да научиш истината за хората понякога. Нищо не е по-правдиво от това да ги видиш как действат, когато са свалили гарда.

— Разбирам — отвърна Джъстис. — Затова се съгласих да го направиш.

Джеси изведнъж се разсмя.

— Трябва да отидем там по-скоро, иначе ще си тръгнат. Ребека използва пръста си, за да обере храната по устните му и го облиза.

Джъстис се изправи.

— Да вървим.

Тим се намръщи.

Джеси му намигна.

— Младоженци. Оставихме ги твърде дълго сами и може да се получи неловко за всички нас. Кафенето е празно и те го знаят.

Възрастният мъж изведнъж се разсмя.

— Хайде, да вървим, преди да видя повече, отколкото искам. Аз похарчих цяло състояние за рум сървис, когато се ожених за майката

на Ребека, защото имах три седмици отпуск. Затворихме се в стаята и не ѝ позволих да се облече през цялото време.

* * *

Бека чу стъпки и се обърна. Баща ѝ влезе в кафенето заедно с Джъстис и Джеси Норт. Брон бързо скочи от мястото си и тялото му се напрегна. Застана пред половинката си, за да я защити. Бека знаеше, че баща ѝ няма да пропусне реакцията на Новия вид, бавно се изправи на крака и застана до съпруга си.

— Господин Оберто — започна спокойно Брон, — много ми е приятно да ви видя отново.

С мрачно изражение Тим спря на метър от Новия вид.

— Бях информиран за всичко.

Брон настръхна.

— Знам.

— Татко... — Бека опита да привлече вниманието му.

Възрастният мъж я пренебрегна, продължавайки да се взира в половинката ѝ.

— Не те харесах от момента, в който те срещнах, и ще ти кажа защо. Ти погледна към дъщеря ми, тя погледна към теб и аз видях искрата на привличане между вас. И се притесних, че моето бебче ще пострада. Тя е всичко, което имам.

Брон кимна.

— Разбирам.

— Също така знам колко ви е трудно на всички вас, как се защитавате един друг и колко сте свързани помежду си. Безпокоях се, че ако се събереш с момичето ми, тя винаги ще бъде аутсайдер.

— Бека е една от нас. — Гласът му стана дълбок. — Тя не е аутсайдер. Сега моят народ е нейното семейство. Тя не е всичко, което имаш, господин Оберто. Вече не. Сега имаш внук, който е на път да се роди и Новите видове също са ваше семейство.

Внезапно очите на Тим се напълниха със сълзи.

— Така погледнато ми харесва повече, отколкото да си мисля, че съм загубил единственото си дете. И ми викай татко или Тим. По твой

избор. Имам само едно изискване, след като ще имате дете с моята дъщеря.

Новия вид го изучава няколко секунди.

— Какво е то?

— Искам да се ожениш за нея законно. Аз съм със старомодни разбирания и бих искал това да стане преди да се роди бебето.

Брон се отпусна.

— Ние вече имаме разрешителни.

Бека бързо вдигна поглед към съпруга си.

— Имаме?

Той се обърна и ѝ се усмихна.

— Ти каза, че си съгласна да бъдеш моя половинка. Какво е вашият брак в сравнение с това? Можеш да разтрогнеш брака, но оставаш завинаги с мен като половинка, Бека. Искам да ти дам всичко.

Младата жена се облегна на гърдите му.

— Добре казано. — Погледна баща си. — Как се справяш, татко? Имам предвид с всичко това.

Той срещна погледа ѝ, преди да огледа корема ѝ.

— Ще ставам дядо.

— Да. Искаш ли да усетиш как ритам? Той винаги се движи много, след като се нахраня.

Потресен, Тим зяпна към нея.

— Вече можеш да чувстваш движението на бебето?

Джеси пристъпи по-близо.

— Бебетата на Новите видове се развиват по-бързо, Тим. Детето на Бека ще се роди през двадесетата седмица от бременността ѝ. Това е половината от времето на една нормална бременност.

Бека се усмихна.

— Това е чудесно, нали?

Тим разглеждаше своята дъщеря.

— Майка ти ненавиждаше бременността в продължение на девет месеца. — Изведнъж се усмихна. — Това наистина е чудесно! С удоволствие бих усетил ритането на бебето. Избрахте ли му вече име?

Бека приближи до баща си, за да може той да сложи ръце на корема ѝ и му помогна да намери мястото, където мърдането на детето се усещаше най-добре. Възрастният мъж се засмя. Чиста радост озари лицето му.

— Мислим да го наречем Кейдж^[1].

— Не е вярно — изръмжа Брон.

Младата жена се разсмя от сърце.

— Дразня те! Стига, Брон, отпусни се!

Тим се намръщи.

— Какво пропускам?

Джеси също се смееше.

— Единственото родено засега бебе Нов вид е наречено на мястото, където е било заченато. Името му е Форест. Дъщеря ти дразни Брон, че ще нарече синът им Кейдж заради мястото, където е бил заченат.

Бека продължаваше да се смее.

— Схвана ли?

Тим обаче не се засмя, той погледна към Брон.

— Виждаш ли с какво се налага да се примирявам през целия й живот? Винаги е била хитруша.

— Можеш ли да ми дадеш някакви съвети? — поинтересува се Новия вид.

Възрастният мъж кимна.

— Когато вече не е бременна, просто я метни на коляното си и й хвърли един хубав бой.

— Татко!

Брон се усмихна.

— Наистина ли? И това помага?

— Понякога. — Тим му намигна.

— Дори не си го помисляй, Брон! — Младата жена смръщи лице.

— Никога не бих те ударил, скъпа. Много добре го знаеш.

— Знам. — Тя го прегърна през кръста.

— Но това ми дава някои идеи. — Брон изведнъж се разсмя. — Казваш, че не можеш да мислиш, когато те целувам, затова, когато кажеш нещо остроумно, ще те целувам.

— Това ми харесва. — Бека се изкикоти.

— Би трябвало да я накажеш, Брон — посъветва го усмихнат баща й. — Тази твоя идея няма да свърши работа.

— Аз само ще я целуна.

Възрастният мъж кимна одобрително.

— Така става!

Новия вид също кимна в отговор.

Бека гледаше ту единия, ту другия.

— Толкова се радвам, че така добре се разбирате двамата. Но сега като се замисля, май повече ми харесваше, когато се боях единият от вас да не убие другия.

Брон я прегърна и я целуна. Младата жена забрави да говори и да мисли. Тя обви ръце около врата му, докато той приключи целувката и ѝ се ухили.

— Та какво казваше, красавице?

— Обичам те. — Бека се засмя.

— И аз те обичам.

— Впечатлен съм — обади се засмян Тим. — За първи път виждам някой така добре да се справя с дъщеря ми.

Бека се обърна в ръцете на половинката си и се усмихна на баща си.

— Нямах представа колко добре може да се справя той с мен.

— След това пояснение, аз отивам да обядвам — каза развеселен възрастният мъж. — Той погледна към Джъстис и Джеси. — Вие ще останете ли тук да хапнете? Трябва да обсъдим Новия съвместен проект с някои от вашите и моите мъже. Малко съм притеснен от това кои ще изберете.

— Да, ще остана и да, знам за твоите притеснения. Те са добри мъже и са идеални за тази задача. Да са част от работната група ще им помогне да се излекуват. — Джъстис се усмихна и хвана Джеси за ръка.

— Работа? — Бека направи гримаса към Брон и понижи глас. — Страхотно! Храненето ще бъде забавно.

Брон освободи от обятията си своята половинка, наведе се и я вдигна на ръце. Намигна ѝ, докато я изнасяше от помещението. Съпругата му се разсмя.

— Ние не искаме да им казваме довиждане.

— Аз нямам намерение само да те целувам. — Той дишаше тежко. — Искам да направя много повече. Ти се нахрани, видя се с баща си и той не иска да ме убие. Джъстис ще отвлече вниманието му с часове и се съмнявам да забележи, че сме си тръгнали. — Усмихна ѝ

се. — Сега отивам да правя любов с моята половинка. — Запъти се към асансьора.

Бека обви ръце около врата му.

— Така... ти можеш да танцуваш, нали? Как мислиш, можеш ли да се събличаш на музика? Имам една фантазия.

Той измърка.

— Обичам да танцувам и да живея, за да задоволявам всички твои фантазии.

Тя го целуна по шията.

— Имам цял куп от тях.

— Добре.

[1] Sage (англ.) — клетка, кафез. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Лорън Донър

Заглавие: Брон

Преводач: Illusion

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2015

Тип: Роман

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6410>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.